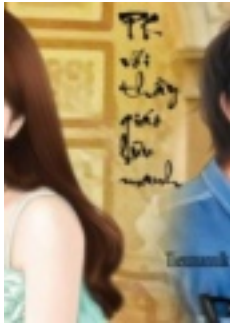

Độc nữ PK thầy giáo lưu manh

Contents

Độc nữ PK thầy giáo lưu manh	2
1. Chương 01+02	2
2. Chương 03+04	5
3. Chương 05	10
4. Chương 06	14
5. Chương 07	16
6. Chương 08	18
7. Chương 09	19
8. Chương 10	22
9. Chương 10	25
10. Chương 11	28
11. Chương 12	31
12. Chương 13	34
13. Chương 14	37
14. Chương 15	40
15. Chương 16	44
16. Chương 17	47
17. Chương 18	50
18. Chương 19	53
19. Chương 20	57
20. Chương 21	59
21. Chương 22	61
22. Chương 23	65
23. Chương 24	68
24. Chương 25	71
25. Chương 26	74
26. Chương 27	77
27. Chương 28	80
28. Chương 29	82
29. Chương 30	85
30. Chương 31	88
31. Chương 32	91
32. Chương 33	93
33. Chương 34	96
34. Chương 35	98
35. Chương 36	100
36. Chương 37	104
37. Chương 38	108
38. Chương 39	110
39. Chương 40(end)	113

Độc nữ PK thầy giáo lưu manh

Giới thiệu

Dịch Thừa là phó giáo sư “siêu cấp đẹp trai” hẳn còn được nữ chính gọi là “Ban ngày giáo sư, ban đêm”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-nu-pk-thay-giao-luu-manh>

1. Chương 01+02

Chương 1: Điểm thi tuyệt đối

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, đã ba ngày nay mưa còn không ngừng, cũng sắp đến giao thừa thời tiết lại xấu như vậy.

Phòng trọ 401, Dịch Thừa trở về vào ban đêm, treo cây dù lên, run bọt nước trên người, đem một chồng bài thi đặt lên bàn.

tuổi, Dịch Thừa là phó giáo sư trẻ tuổi nhất, lưu mỹ triết học bác sĩ, đương nhiệm hệ triết học đại học năm ba. Bề ngoài tuấn lãng như hẳn hơi bị nữ sinh hoan nghênh, mỗi lần đi dạy không người nào vắng, không người muộn, không người về sớm, không người ngủ, không người thiếu tập trung, không người xem sách giải trí, lớp học kỷ luật rất tốt quả thực chính là thần thoại đại học X.

Cởi âu phục xuống, gẩy loạn đầu tóc, lấy mắt kiếng xuống, thay thường phục, hẳn giống như thoát khỏi hào quang giáo sư thần bí, có vẻ nhẹ nhàng rất nhiều để lộ ra tính cách người trẻ tuổi vốn có.

Mở ra các bài thi thật dày, Dịch Thừa thầm than một tiếng, đến cuối kỳ bài thi hẳn chỉ có một đề duy nhất, “Như thế nào là dũng cảm”. Mọi người vô cùng hợp tác, mỗi trang bài thi đáp tràn đầy, ít thì một ngàn chữ dài thì ba ngàn chữ, dẫn chứng phong phú ví dụ từ Tô Cách Lạp đến Lỗ Tấn, từ Quan Vũ đến Dương Lợi Vĩ, lưu loát, tài hoa hơn người, không hổ là bọn nhỏ trải qua lễ rửa tội hơn hai năm trước khi thi vào trường cao đẳng. Cả lớp ba mươi mấy học sinh, đáp án chỉ sợ có mười vạn chữ, hẳn sẽ vất vả nhiều đây.

Bỗng nhiên tay cầm bút của Dịch Thừa cứng đờ, ánh mắt ngưng lại ở trên một bài thi trống không, đáp án chỉ có năm chữ lại làm cho linh hồn của hắn đến cấp tám động đất.

Cổ Dĩ Tiêu..... Hắn liếc mắt nhìn tên chủ nhân bài thi, từ nay về sau đem cái tên này khắc sâu vào đầu.

Người viết đáp án này làm cho Dịch Thừa không chút do dự đánh hạ một điểm kinh người. Dem phần bài thi này đặt ở một bên, cái miệng của hắn cong lên một cách quỷ dị giống như sắp có kế hoạch gì.

Đêm giao thừa.

Tuy rằng người Trung Quốc trải qua những ngày lễ rất phong phú, nhưng mà đối với ngày tết âm lịch truyền thống vẫn có chút coi trọng, đêm giao thừa mọi trong nhà đoàn tụ ăn cơm tất niên đã trở thành một loại thói quen mãi mãi không thay đổi, hình như là từ đời lão tổ tông truyền tới bây giờ.

Nhà họ Cổ cũng không ngoại lệ, hơn nữa năm nay đêm giao thừa cũng không bình thường, con lớn nhất Cổ gia _Cổ Dĩ Sinh năm trước đã kết hôn, năm nay có thêm con dâu Lăng Thiên lần đầu tiên tới cửa cùng nhau ăn cơm tất niên. Cổ Dĩ Sinh cùng Cổ ba ba cùng nhau xuống bếp, vì ba người phụ nữ trong nhà làm ra một bữa cơm tối mỹ vị chúc mừng năm mới. Mẹ Cổ,Lăng Thiên và Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, ai cũng không đi quản hai người đàn ông bận rộn kia.

Cổ Dĩ Tiêu cắn hạt dưa, hoa chân múa tay nói chuyện cười, chọc mẹ Cổ và Lăng Thiên cười ha ha,cô từ nhỏ chính là kẻ bướng bỉnh nhất, người nhà lại vô cùng sủng ái cô cho nên dưỡng thành một tính cách không sợ trời không sợ đất,bên ngoài lại hoạt bát, mặt khác còn có biệt danh gọi là“Độc nữ”. Biệt danh này phải nói từ việc Cổ Dĩ Tiêu sợ gián, bởi vì cô từ nhỏ có chứng ngại tâm lý sợ gián, bởi vậy đến nơi nào cũng mang theo thuốc sát trùng. Còn có nguyên nhân khác chính là Cổ Dĩ Tiêu chính người cũng không nường tay, bạn bè của cô hàng năm đến ngày cá tháng tư đều bị cô chinh đến thê thảm, kêu khổ không ngừng, một thời gian sau người khác bắt đầu gọi cô là “Độc nữ”.

“Dĩ Tiêu, tại sao năm nay không có nghe con nhắc tới chuyện kỳ thi cuối kỳ nha? Trước kia con rất thích khoe mình thi làm được rất nhiều mà?” Mẹ Cổ nghe Cổ Dĩ Tiêu kể chuyện lý thú ở trường học, bỗng nhiên nhớ tới vấn đề này.

Sắc mặt Cổ Dĩ Tiêu chợt biến đổi, lại rất nhanh cố mở miệng cười, nói:“Năm nay cũng tốt lắm , tốt đến con không muốn nói ra.”Cô vừa nói vừa đi đến phòng bếp,“Con đi nhìn xem cha một chút”

Còn chưa có vào phòng bếp liền đụng trúng Cổ Dĩ Sinh ngăn ở cửa,cô vỗ vỗ ngực,“Trời,sắp bị anh dọa có bệnh tim luôn.”

“Thi không tốt cho nên muốn trốn tránh hỏi tới sao?” Cổ Dĩ Sinh ôm ngực cười nhạt, dáng vẻ thoải mái, hằn dỗi với em gái mình hiểu biết so với ba mẹ còn hơn rất nhiều.

Cổ Dĩ Tiêu vội che cái miệng của hắn, hung thần ác sát nói:“Anh điên ư, nói lớn tiếng như vậy! Ba mẹ vốn không thích em không lưu ý hệ triết học, quy định em hàng năm phải lấy học bổng, nếu như bị bọn họ biết sẽ nhắc đến em.”

“Quả nhiên thi không tốt.” Cổ Dĩ Sinh tà khí cười, nắm lấy mặt Cổ Dĩ Tiêu,“Ai bảo em luôn đợi nước đến chân mới nhảy.....”

“Lăng Thiên – anh em nói ngực chị không đủ lớn –” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên hô to một tiếng, không đợi phản ứng mọi người, liền nhanh như chớp chạy vào phòng bếp, nói giúp ba ba rửa rau.

Cổ Dĩ Sinh đón ánh mắt lạnh như băng của Lăng Thiên quăng tới,anh như đứng ngồi không yên,chỉ có thể tự trách mình không đắc tội quân tử lại đắc tội tiểu nhân. Hắn nhìn lại vào phòng bếp,thấy Cổ Dĩ Tiêu đưa lưng về phía hắn, mông giống bút sáp màu lay động lay động, miệng hừ ca, dáng vẻ như kẻ hoạch toán thắng, quả thực chính là tiểu nhân đắc chí.

Có ai có thể thay hắn trừng trị mười mươi giáo hoạt này nha?

Chương 2

Cổ Dĩ Tiêu vừa rửa rau vừa ca hát, bỗng nhiên thật mạnh thở dài, xong rồi, học bổng năm nay của cô xem như ngậm nước nóng , thức đêm hai ngày ôn tập cuộc thi, kỳ thi đến cuối cùng lại rớt một môn – chết tiệt.....đương đại hình nhi thượng học và nhận thức luận, mới vừa viết xong tên cô muốn nằm úp sấp nghỉ ngơi một chút rồi viết tiếp, cứ nhiên cứ như vậy ngủ đi.Khi tỉnh lại đều thấy mọi người đã nộp bài thi,cô vừa vịn nhìn đề mục — như thế nào là đúng giả (ý là đúng cảm)? Cô ở trong lòng mắng to đương đại hình nhi thượng học cùng nhận thức luận giáo sư Dịch Thừa, sớm biết rằng thi đề này, cô sẽ không cần ôn tập nhiều câu như vậy ! Cô hùng hùng hổ hổ, thầy giám thị lại đang thúc giục cô nộp bài thi, cô đột nhiên có tình cảm mãnh liệt, đề bút viết năm chữ –“Đây chính là đúng cảm!” Liền đem bài thi ném cho giám thị, giật dờ ra trường thi, đem Dịch Thừa nguyên rửa mười vạn lần.

Cô ngay từ đầu đã thấy khó chịu lão sư Dịch Thừa dạy đương đại hình nhi thượng học cùng nhận thức luận, cả ngày một bộ ăn nói thận trọng,áo tây giày da, nhìn qua thấy dáng vẻ có phần đứng đắn, không biết hắn có phải cái gọi là “Ban ngày là giáo sư, buổi tối là cầm thú”. Rõ ràng giảng bài không hề nghe mà các học

sinh khác, nhất là nữ sinh lại nghe chăm chú, giống như đang nghe chuyện cổ tích hay nghe tiểu thuyết Kim Dung. Vì sao?Đương nhiên là vì dáng vẻ Dịch Thừa quá đẹp trai, vóc dáng cao ráo,lại có mị lực. Lại có học sinh nữ đi tỏ tình, kết quả đương nhiên là bị cự tuyệt sau đó trở về khóc rất lâu, Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy buồn cười cực kỳ,đẹp trai có ích lợi gì? Mua xong đồ ăn có thể sử dụng khuôn mặt kia làm thẻ tín dụng quét tiền sao? Nếu cho Cổ Dĩ Tiêu lựa chọn, cô tình nguyện đi về phía triết học phương Tây giáo sư Trương Đại Tông để thổ lộ, người ta lên khóa có nhiều chuyện buồn cười, chẳng qua là giáo sư Trương đã hơn sáu mươi hơn tuổi

Đang nghĩ ngợi điện thoại đột nhiên vang lên, mẹ Cổ đón nghe, sau đó thét lên:“Dĩ Tiêu, điện thoại –”

“Đến đây!” Cổ Dĩ Tiêu lau khô tay đón lấy điện thoại, thì ra là bạn cùng phòng Hoa Tri Chi đánh tới ,“Là cậu sao,có chuyện gì nha? Đúng, nhà của chúng tôi còn chưa có ăn cơm tất niên nha..... Hiện tại nói năm mới còn quá sớm đi? Cái gì? Đã có kết quả rồi sao ?!” Nghe được đương đại hình nhi thượng học cùng nhận thức luận đã có điểm, đầu cô đầy mồ hôi lạnh,Dịch Thừa thật sự là người bệnh thần kinh, lại phát thành tích đúng vào ngày giao thừa.

Cổ Dĩ Sinh cố ý hỏi:“Dĩ Tiêu,có thành tích rồi sao ? Vừa lúc hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, bày ra một chút thành tích của em, thế nào?”

“Cổ Dĩ Sinh!” Cổ Dĩ Tiêu tức giận đến gọi đủ họ tên của anh trai mình, dùng ánh mắt giết người cảnh cáo hần.

“Đúng vậy,Dĩ Tiêu, nói không chừng ba mẹ sẽ cho em thêm tiền mừng tuổi nha.” Lăng Thiên không biết trong đó có nguyên nhân, cười nháy mắt mấy cái.

Mẹ Cổ gật đầu nói,“Nhanh đi mở máy tính,mẹ cũng muốn nhìn xem.”

Da đầu Cổ Dĩ Tiêu cứng rần, chậm rãi đi qua bên người Cổ Dĩ Sinh, hung hăng cho hần một cước, Cổ Dĩ Sinh ăn đau lại không biểu hiện ra ngoài, lôi kéo Lăng Thiên cùng đi xem thành tích của Cổ Dĩ Tiêu.

“Dĩ Tiêu liên tục hai năm lấy học bổng , năm nay cũng có thể không thành vấn đề ha?” Lăng Thiên hỏi Cổ Dĩ Sinh.

“Ngựa còn có lúc thất thủ, người cũng có lúc hụt chân.” Cổ Dĩ Sinh nhún nhún vai, cố ý đem người và ngựa nói ngược.

Cổ Dĩ Tiêu không để ý đến hần, buồn bực mở máy tính lên, sau đó vào trang Web đại học X, đăng ký, sau đó điểm “Thành tích thăm vấn”. Trong nháy mắt, trong đầu cô hiện lên rất nhiều nhân vật anh hùng, Hoàng Kế Quang, Đồng Tồn Thụy,Lưu Hồ Lan..... Trời sập xuống có đỉnh núi đỡ lấy,cô còn có cái gì phải sợ ? Hừm,cô quả nhiên là dũng cảm.

Websites chậm rãi xuất hiện, Cổ Dĩ Tiêu giống như có thể phản phát thấy biểu thương,“Đương đại hình nhi thượng học cùng nhận thức luận” Thành tích chẳng lẽ là “ ”. Tối thiểu cũng năm điểm chứ? Tốt xấu gì cô cũng viết năm chữ nha.

“Phiếu điểm đi ra .” Mẹ Cổ nói.

Cổ Dĩ Tiêu nuốt nước miếng, chậm rãi giương mắt nhìn về phía màn hình. Bỗng dưng ánh mắt của cô trừng lớn, khó có thể tin che miệng mình — max điểm! Ông trời!100 điểm! Cô dường như nghĩ đến chính mình đang nằm mơ!

“Rất giỏi a, em còn cho tới bây giờ chưa thấy qua ai có thể thi đại học mà đạt điểm tuyệt đối nha.” Lăng Thiên hâm mộ kéo lấy cổ tay Cổ Dĩ Tiêu,“Em làm sao được nha?>_<”>

Kết quả — điểm tối đa? Có làm hay không? Hệ thống xảy ra vấn đề sao? Cổ Dĩ Tiêu dụi mắt nhìn rõ ràng, “100” điểm kia thật là bắt mắt, thấy thế nào cũng không như là giả . Chẳng lẽ lần này điểm tối đa là một điểm sao?

Cổ Dĩ Sinh hoài nghi nhìn Cổ Dĩ Tiêu, vẻ mặt như không thể tin. Cổ Dĩ Tiêu phục hồi lại tinh thần, mạnh đứng lên, hai tay chống nạnh, hướng về phía Cổ Dĩ Sinh cười to ba tiếng,“Anh,anh ở đại học có khi nào đạt 100 điểm hay không?”

Cổ Dĩ Sinh không nói gì chống đỡ mà xám xịt rời đi.

.....

Ngày đầu năm mới, khắp nơi hớn hởi.

Cổ Dĩ Tiêu cùng người nhà đi ra ngoài chúc tết, khi về nhà đã là chín giờ tối. Cô càng nghĩ càng quý dị, vì thế dốc lòng cầu học tập bộ trưởng điện thoại hỏi Dịch Thừa, lo lắng hồi lâu mới lấy di động ra bấm.

Điện thoại vang ba tiếng, rồi được người tiếp, rất có lễ phép, “Em khỏe không.”

Giọng của hắn ở trong điện thoại rất dễ nghe a. Cổ Dĩ Tiêu khi đi học căn bản không để ý nghe hắn giảng bài, cô luôn nghe nhạc Mp3, cho nên đến nay đối với giọng hắn còn chưa quen thuộc. Nói thật cô có chút khấn trương, “Dịch..... Giáo sư, thành tích kia..... A, đã quên, em ở trong lớp tên là Cổ.....”

“Cổ Dĩ Tiêu.” Đối phương thực chính xác nói ra tên của cô.

“Đúng vậy, cái kia..... là em muốn hỏi, thành tích của em có phải.....”

“Quá thấp?”

Cổ Dĩ Tiêu ầm ầm té xỉu, cô nào dám nói thấp? Cô hắn là sớm đốt Tam Trụ Hương bái tế tổ tông, còn có bái hắn tế Dịch Thừa. Thật không biết hắn có phải hay không. Cổ Dĩ Tiêu hắng cổ họng, cuối cùng khôi phục da mặt dày chính mình thành bình thường, “Giáo sư, thầy thật sự cảm thấy được đáp án của em đúng tiêu chuẩn sao? Em mới viết năm chữ thôi nha.”

“Đề mục của tôi là cái gì?”

“Như thế nào đừng cảm.”

“Em chính là.”

Đây là khen ngợi? Khóe mắt Cổ Dĩ Tiêu co rúm không hiểu ý của hắn. Bất quá may mắn là điểm tuyệt đối là hắn cho, ha ha, hắn muốn cho thì cứ cho, chuyện có lợi như vậy có gì không nên nha? Cổ Dĩ Tiêu cười nở hoa, nói khách sáo vài câu sau đó cắt điện thoại.

2. Chương 03+04

Chương 3 :Đạo ột thước ma ột trượng

Học kì mới, tình cảnh mới. Dịch Thừa dừng xe cố ý sờ sờ kính mắt có đặt tại trên mũi hay không, thị lực hắn tốt lắm thật ra căn bản không cần mang kính mắt nhưng mà hắn cho rằng chính mình xuất hiện ở trường học kính mắt vẫn rất cần thiết. Đeo mắt kiếng có thể che giấu nhiều thứ.

Học kỳ này hắn dạy chính là triết học hiện đại phương Tây, mặt khác còn đeo thêm một lớp thạc sĩ.

Thứ năm xế chiều, hắn đi vào phòng học, các học sinh đã sớm biết là hắn đi dạy. vài nữ sinh nhìn hắn chào hỏi, hắn lễ phép đáp lại.

Ngồi ở ghế trên bục giảng, hắn sửa sang lại giáo trình, đem USB cắm vào máy tính, làm xong tất cả, chuông học vang lên.

Cổ Dĩ Tiêu mấy ngày nay cảm thấy không được ngủ đủ, cho nên gục vào trên bàn buồn ngủ, nghe thấy tiếng chuông, chậm rãi đứng dậy đánh một cái ngáp lớn, đem sách giáo khoa lấy ra. Thấy đám học sinh nữ trong lớp đều dựng thẳng thắt lưng, Cổ Dĩ Tiêu cho rằng thầy chủ nhiệm tới nghe khóa, vội vàng ngồi thẳng lại.

Người đứng trên bục giảng là Dịch Thừa? Cổ Dĩ Tiêu xấu hổ, thì ra đối với nữ sinh mà nói Dịch Thừa so với thầy dạy chủ nhiệm có uy tín hơn. Nhìn xem tỉ lệ nam sinh chiếm đại đa số, có lẽ là bởi vì tự tíc họ nên đều vui đầu đọc sách. Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở sau nghiêng đầu, rất cục có hứng thú chiêm ngưỡng vị phó giáo sư cho điểm tuyệt đối này.

Cùng trong ấn tượng giống nhau,hắn chính là đứng đắn như vậy, cực kỳ giống người biện hộ,đứng ở mặt trên nói không ngừng,còn rất giống một cổ giả lễ giáo đại tổng, giọng cứng nhắc âm điệu không có gì biến hóa, càng đừng nói có giọng hấp dẫn người. Khả năng hấp dẫn người cũng chỉ có thể là khuôn mặt kia? Người nhàm chán, khóa nhàm chán.

Một người đàn ông dựa vào khuôn mặt đứng trên khóa cũng giống như phụ nữ dùng thân thể để kiếm tiền.

Nói như vậy Dịch Thừa giống như có điểm độc? Cổ Dĩ Tiêu nở nụ cười một chút, tiếp tục nằm úp sấp ngủ.

Không biết ngủ bao lâu,Hoa Tri Chi bên cạnh mãnh liệt dao động cô,cô thiếu chút nữa nghĩ đến đường sơn động đất tái diễn.“Gì chứ.....” Cô hí hóp mắt hỏi.

“Dịch giáo sư điểm danh của cậu!” Hoa Tri Chi cô ý đẩy cho cô tỉnh.

“Sao.....” Cổ Dĩ Tiêu nhắm mắt lại, vài giây lúc sau mãnh liệt trợn mắt,“A?!”

“Đứng lên nha!” Hoa Tri Chi nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng vội vàng giống như người bị Dịch Thừa điểm danh chính cô ta.

Làm cái gì phi cơ?! Cổ Dĩ Tiêu bối rối di chuyển rối loạn, giống như cương thi phá quan tài mà ra,thăng tấp đứng lên, lập tức cực lực giả bộ một bộ thực nữ cùng dáng vẻ ngoan ngoãn – giả bộ, cô thực thành thạo.

Dịch Thừa đến trước bục giảng, ôm hai tay tựa vào bục giảng, nhìn cô nữ sinh bỗng nhiên đứng lên kia. Hắn vốn tưởng rằng người dám viết ra đáp án như vậy nhất định là nữ sinh mày rậm mắt to, tư thế oai hùng hiên ngang, không nghĩ tới lại là một học sinh gương mặt bình thường dù đứng trong đám người cũng không thể làm người ta chú ý. Mặc dù không xinh đẹp nhưng rất trắng nõn, gương mặt trái xoan thanh nhẹ nhàng khoan khoái còn có một đôi mắt thanh tú, làm cho người ta đầu tiên cảm giác thật nhã nhặn, thật nghe lời.

“Phiền em lại đây.” Hắn thực khách khí căn dặn.

Còn không biết chính mình cho hắn ấn tượng là “Thật nhã nhặn thật nghe lời” Cổ Dĩ Tiêu chần chờ thật lâu, do dự có nên mang sách theo hay không, cuối cùng thấy tất cả mọi người đều nhìn về hướng mình, mới bay nhanh rời khỏi chỗ ngồi. Cô đi lên bục giảng đối mặt Dịch Thừa, đưa lưng về phía các ánh mắt tò mò.

Tháng ba thời tiết còn chưa ấm áp,Cổ Dĩ Tiêu mặc áo lông trắng sợi thô, quần bò thâm màu, mái tóc thẳng tùy ý cột thành đuôi ngựa, bất kỳ trang sức xinh đẹp đều không có, còn có chút rối loạn, bất quá không ảnh hưởng cảm giác lịch sự người ta dành cho cô.Cô đến gần Dịch Thừa phát hiện nữ sinh này dường như không đơn giản như vậy, nhìn trong ánh mắt như nhu thuận thật sâu cất dấu một tia giảo hoạt,lúc cô nhìn thẳng hắn,tia giảo hoạt kia bỗng bùng phóng đại, lại rất miễn cưỡng thu liễm, đơn thuần náy mắt vài cái,g giống như một đứa bé vô hại.

Dịch Thừa cầm microphone vô tuyến đưa cho cô.

Vừa rồi là cô lần đầu tiên ôn hoà đứng gần hắn như vậy,Cổ Dĩ Tiêu có loại ảo giác, trên người hắn có khí chất không giống như một nhà giáo, ít nhất cô đứng ở bên các giảng sư hoặc giáo thụ khác,cô không cảm giác bọn họ có khí chất giống Dịch Thừa như vậy. Một giáo sư đại học phải có khí chất như thế nào? Chẳng chặc,không , đứng gần mới phát hiện hắn tuyệt không chừng trạc,về mặt cứ như trêu tức. Khiêm tốn,không,hắn thật tự tin siêu phàm, hơn nữa giống như đang có kế hoạch gì cho nên mới nhìn nhằm vào hành động của cô. Hắn bình thường đều giống Hoàng Dược Sư đeo mặt da người bên người, người bình thường nhìn không ra được. Cổ Dĩ Tiêu như lọt vào quần địch, nhìn hắn chậm rãi bước đi thông thả quay về bục giảng.

“Học kỳ trước,thầy dạy chính là đương đại hình nhi thượng học cùng nhận thức luận, có một học sinh đã đạt điểm tối đa, cho nên thầy muốn chiêm dụng mọi người một chút thời gian, trước mặt mọi người khen

ngồi một chút bạn học vĩ đại này.” Ngữ điệu hần vẫn rất cứng nhắc, không vội không gấp,lại càng không mang gì thiên vị cùng giọng tán thưởng.

Trong phòng học nhớ tới thanh âm kinh dị, các học sinh nghị luận không dứt,Cổ Dĩ Tiêu nghe thấy có người nói hần viết ba nghìn chữ nhưng chỉ có bảy mươi điểm, còn có người nói chính mình viết tới tay rút gân, buổi tối nằm mơ còn mộng chính mình đang viết bài thi. Hoa Tri Chi dùng một loại ánh mắt mê gái nhìn cô, hận không thể lập tức cùng cô trao đổi linh hồn.

Ngón tay thon dài ấn lên con chuột, nhẹ nhàng gõ một cái.[đạo diễn: Mau! Đến cái đặc tả!]

Trong phòng học lập tức nổ tung oa,Cổ Dĩ Tiêu cũng ngây ngẩn cả người, chỉ thấy phim đèn chiếu chính là năm chữ to rõ ràng thêm một cái dấu chấm than –“Đây là dũng cảm!”

“Bạn học Cổ Dĩ Tiêu.” Ngữ khí Dịch Thừa bỗng nhiên có biến hóa, chữ cuối cùng hần cố ý kéo dài.

Các học sinh an tĩnh lại.

Dịch Thừa quay đầu lại nhìn thoáng qua màn sân khấu thật lớn, xem ra năm chữ kia hiệu quả rất không tệ.Ngữ khí hần lại khôi phục cứng nhắc ,“Dựa theo giáo sư bình thường cho điểm tiêu chuẩn, đáp án như vậy là không hợp cách . Tuy rằng thầy cho em điểm như vậy nhưng mà sợ có rất nhiều người không phục, như vậy đi thầy hỏi em mấy vấn đề, nếu em đều có thể trả lời thì điểm tuyệt đối kia vĩnh viễn giữ lại, nếu đáp không được thầy sẽ dốc lòng cầu học xin phân rõ điểm số.”

Cổ Dĩ Tiêu muốn dùng gạch hung hăng đập lên đầu hần mấy cái, mở ra xem trong đầu hần có phải là khăn tay thấm nước hay không,người cho điểm tuyệt đối là hần,xin cho lại điểm cũng là hần, sớm biết rằng như vậy lúc trước chia đều một chút cho điểm thì tốt rồi. Hần chính là có ý định tìm cô gây phiền toái, vì sao? Nhất định là bởi vì hần năm đó không có dũng khí như vậy,sau đó được thể hiện ở trên người cô, thỏa mãn năm nào đó khi hần còn trẻ [Dịch Thừa: A, tác giả vô lương, có có ý gì chứ? Tôi hiện tại rất già sao?] cá tính phản nghịch nhưng lại làm cho hần ghen tị vô cùng. Hừ, cô mới không sợ hần nha.

“Dịch giáo sư, em muốn hỏi thầy cụ thể muốn hỏi mấy vấn đề?” Cô nhỏ giọng mở miệng hỏi, ngữ khí dịu dàng nghe không ra có chút chống đối.

Dịch Thừa cảm giác được trên vai cô nữ sinh này tản mát ra thật lớn địch ý. Hần mím môi nghĩ nghĩ,“Ba điều.”

Cổ Dĩ Tiêu gật gật đầu.

Cô gái này thật sự cũng biết điều nha..... Dịch Thừa trầm mặc thật lâu, cuối cùng đẩy kính mắt lên, hỏi:“Đáp án này là do em suy nghĩ trong hai giờ thi ra sao?”

Cổ Dĩ Tiêu hướng microphone, đơn thuần trừng mắt nhìn, phun ra hai chữ:“Không phải.”

“Như vậy,em dùng bao nhiêu thời gian?” Dịch Thừa cũng không muốn gây phiền toái với cô, chỉ cần cô ấy nói ra chính mình vì sao viết đáp án này, hần sẽ không truy cứu nữa.

“Cộng thêm thời gian viết mấy chữ này thì tốn một phút đồng hồ.”

Dịch Thừa giật mình,cô trả lời lưu loát như thế, hình như là đang cười nhạo đề mục hần đưa ra thật ngu xuẩn, hần bị khiến ột tắc đại loạn, không khỏi thốt ra:“Chỉ có một phút đồng hồ?”

“Đúng vậy.” Cổ Dĩ Tiêu lộ ra một nụ cười quỷ dị, vừa vặn để cho Dịch Thừa thấy lại không cho các học sinh khác phát hiện.

“Vì sao?” Dịch Thừa đề cao âm điệu.

“Dịch giáo sư.....” Cổ Dĩ Tiêu giả bộ đáng vẻ thực kinh ngạc vô tội nhìn hần, vẻ mặt như rất sợ giống như chính mình là cô gái bị đùa bỡn sau chịu nỗi khổ vứt bỏ, nhìn qua thật sự làm cho người ta đồng tình không thôi,“Chúng ta không phải đã nói rõ, chỉ hỏi rõ ba vấn đề thôi sao?”

Tất cả máu xông thẳng hướng óc,Dịch Thừa thiếu chút nữa xé đi “mặt nạ đứng đắn” của mình,treo ngược Cổ Dĩ Tiêu lên đánh. Hần bản hể ra khuôn mặt như tờ giấy, nhìn cô rõ ràng là cố ý giả vờ giống oán phụ nhưng không thể làm gì. Giống như cô là thông minh, điểm tuyệt đối..... điểm tuyệt đối nha.

Chuông tan học du dương vang lên, Dịch Thừa phất tay với Cổ Dĩ Tiêu đang dương dương tự đắc, ý bảo cô đi xuống, sau đó thấp giọng nói câu “Tan học” Hãy thu thập đồ vật này nọ rời phòng học. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi “Đạo ột thước, ma ột trượng”? Hẳn không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn bóng dáng của Cổ Dĩ Tiêu, lại vừa vặn cùng cô quay đầu lại ánh mắt nhìn lẫn nhau, hai người đều dừng lại, Cổ Dĩ Tiêu quay lại nở một nụ cười thực nữ còn Dịch Thừa lại thấy nụ cười đó pha tà khí .

.....

Chương 4

Ban đêm trong ký túc xá mấy nữ sinh thích nhất chính là tán gẫu ,đây dường như là chuyện các cô hứng thú nhất ngoại trừ lên mạng. Chủ đề đêm nay dường như rơi trên người trước nay bề bộn Cổ Dĩ Tiêu.

Chúng ta trước đến giải quyết một vấn đề — Cổ Dĩ Tiêu là người bướng bỉnh tại sao luôn rất bề bộn? Đọc sơ qua chuyện lúc trước anh trai Cổ Dĩ Sinh _anh trai Cổ Dĩ Tiêu hẳn là biết, ba ba Cổ có một cái xí nghiệp chuyên phân phối thuốc, hiện tại gia tài bạc triệu. Cổ Dĩ Sinh và Cổ Dĩ Tiêu sinh ở trong gia đình giàu có nhưng không có thích khoe khoang, miệng ăn núi cũng lở là bệnh chung mọi người, cho dù là như thế nhưng lúc Cổ Dĩ Tiêu học sơ trung vẫn thiếu chút nữa bị người ta bắt cóc, cô thoát khỏi tầm mắt trốn thoát, nửa đường may mắn gặp xe cảnh sát tuần tra cứu cô về nhà. Từ đó về sau, kẻ bướng bỉnh Cổ Dĩ Tiêu làm bộ là một nữ sinh rất bề bộn, cô đối với gia đình của mình, bạn học đại học dường như hoàn toàn không biết gì cả.

Trở lại các nữ sinh đêm đêm tán gẫu là.

“Dĩ Tiêu, cậu thật hạnh phúc nhaa.” Hoa Tri Chi nằm ở đối diện giường Cổ Dĩ Tiêu, có thể tưởng tượng bộ dáng mê trai của cô khi hét lên câu này như thế nào.

Tiểu Tư nằm trên giường tiếp lời: “Thầy ấy khen ngợi cậu nha..... Tuy rằng cậu chỉ viết năm chữ nhưng mà thầy ấy lại cho cậu điểm tuyệt đối, nhìn xem giáo sư Dịch chính là không giống với người khác, mình càng thêm thích thầy ấy ,A- giáo sư Dịch.....” Cô giống như ngất xỉu đi, nhắm mắt lại, đắm chìm ở trong đặc ý đối với Dịch Thừa .

“Mình nghe trưởng lớp nói, giáo sư Dịch cuối tuần muốn sang Mĩ tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường cũ thầy ấy theo học, cho nên nghỉ học một ngày.”

Tiểu Tư tiếc hận hét to: “Vây là cuối tuần không thể nhìn thấy thầy ấy rồi ? Hu hu, đa tình từ xưa hay ly biệt a.....”

“Họ Dịch thật đúng là thần tượng của con gái già nua nha.” Cổ Dĩ Tiêu lạnh lùng đáp lại một câu.

“Cậu mới là con gái nua nha!” Tiểu Tư và Hoa Tri Chi trằm miệng một lời.

Âu Trường Viên nằm ở trên giường nói chuyện, cô là một trong số ít nữ sinh không có ưa Dịch Thừa, hiện tại cô cùng bạn trai nói điện thoại hăng say, không có tham dự buổi chuyện phiếm của các cô.

“Còn nói chúng ta mê trai, cậu từ nhỏ đã thâm mến anh Thiếu Hiên sắp thành hoa si rồi ?” Hoa Tri Chi phiết miệng.

Cổ Dĩ Tiêu giống bị đâm trúng điểm yếu, nói cà lăm: “Ai, ai mê trai! Mình làm sao..... Anh Thiếu Hiên chính là người tốt nha.”

Trong ký túc xá vang lên tiếng nôn mửa, Tiểu Tư huyết sáo, “Nghe nói hần cũng sắp từ nước ngoài trở về thật không? Đây là không phải chứng minh Dĩ Tiêu lưu manh của chúng ta rất cực phải kết thúc?”

“Các cậu đừng nói bậy, chuyện đó đều là chuyện trước kia ,ai nói sẽ thành sự thật.” Cổ Dĩ Tiêu cãi chày cãi cối nói.

“Coi như cậu hết –” Hoa Tri Chi cười lớn ba tiếng, “Chúng ta phải nhanh lên Tiểu Tư, nếu cậu không tìm một người sau này sẽ biến thành lưu manh a –”

Tiểu Tư lại tiếp lời: “Tri Chi, người đừng loạn giựt giấy chúng ta theo Dĩ Tiêu, người đàn ông nào không muốn sống như vậy, dám chấm dứt lịch sử lưu manh của Dĩ Tiêu? Quả thực chính là không có việc gì tìm người đánh mình thôi! Dĩ Tiêu, cậu không cần đi hại người đàn ông đáng thương nào nữa.”

Cổ Dĩ Tiêu trở mình xem thường — các bạn cô luôn nói, người đàn ông nào thích cô thật sự là kiếp trước tạo nghiệp chướng, Haizzza! Nàng có khủng bố như vậy không? Cổ Dĩ Tiêu — cô là người gặp người thích, quý gặp quý yêu, chẳng qua là chưa tìm ra chân mệnh thiên tử thôi.

Trong câu lạc bộ tư nhân trang hoàng xa hoa, bức màn theo gió khinh động, âm nhạc du dương vờn quanh thắm đỏ trong không gian, làm cho người ta vô hạn thích ý.

Dịch Thừa mới vừa xuống máy bay, chênh lệch giờ một chút, sau đó đã bị vài người bạn học hồi xưa kéo đến nơi này tụ tập một hồi. Hắn hôm nay ăn mặc tương đối tùy tiện, áo rộng rãi màu trắng và quần jean, khiến cho hắn nhìn qua giống như một sinh viên mới vừa tốt nghiệp.

Hai nam một nữ đã sớm ngồi ở trên sô pha góc vuông chờ hắn, trong đó có hai người ngoại quốc, một người là người Trung Quốc.

“Này.” Dịch Thừa ngồi xuống, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn chào hỏi, “Gần đây có khỏe không?”

Deborah có huyết thống Russia là mỹ nữ tóc vàng tiêu chuẩn, chẳng qua là gần đây cô nhuộm tóc thành màu đỏ, vừa thấy Dịch Thừa đến, liền cầm lon bia đi đến, hôn lên hai má hắn “Chào, người ta rất nhớ cậu—”

Dịch Thừa giống như đã sớm quen dáng vẻ nhiệt tình của cô, cũng không phản ứng hưng phấn nhiều lắm, đón lấy lon bia cô đưa đến, mở ra uống một ngụm, nhìn người Trung Quốc kia mở miệng nói tiếng Trung: “Thiếu Hiên, cậu tính về nước sao? Tổ nghe nói nơi này rất nhiều công ty đã đọc lý lịch sơ lược của cậu.”

Người đàn ông ngoại quốc lập tức đứng lên phản đối: “Stevens, cậu không được dùng ngôn ngữ tổ và Deborah nghe không hiểu!”

Khóe môi Dịch Thừa dương dương tự đắc nhìn Bạch Thiếu Hiên và William, bất đắc dĩ lắc đầu. Ba người này đều là bạn học đại học với hắn, lúc ấy hắn đang học triết học tiến sĩ, bọn họ cũng vừa mới vào đại học, bởi vì tuổi không chênh lệch nhiều cho nên chơi rất thân. Mẹ Dịch Thừa là chủ nhiệm dạy tiểu học, bởi vậy hắn tương đối sớm lên tiểu học, hơn nữa chỉ học ba năm liền lên sơ trung, đại học, thạc sĩ và tiến sĩ cũng là học bên nước Mỹ, cũng là học sinh nhỏ tuổi nhất trong lớp. Sau khi tốt nghiệp tiến sĩ hắn về nước dạy.

Trong đó Bạch Thiếu Hiên và William là một đôi đồng tính mà Deborah lại là bạn gái trước đó của Dịch Thừa.

Dịch Thừa đem lời mình vừa nói phiên dịch lại bằng tiếng Anh một lần nữa, chợt nghe Bạch Thiếu Hiên trả lời: “Không có cách khác, cha mẹ tổ thúc giục tổ trở về kết hôn, nhưng mà..... cậu có biết, tình huống của tôi và William ở trong mắt người Trung Quốc là rất khó chấp nhận không.....”

“Nói như vậy các người sau này muốn quay về Hà Lan?” Dịch Thừa hỏi.

“Ha ha.” William cười cười, không có cụ thể trả lời. Hắn là người Hà Lan, người cũng rất không tệ.

“Deborah, cậu vẫn dán mình, rất lạnh sao?” Dịch Thừa thoáng nhìn sang gương mặt cô gái xinh đẹp dán trong ngực mình, “Vẫn lại cùng bạn trai cãi nhau?”

“Đừng nói với mình tên khốn kia!” Deborah cong miệng, đánh hắn một cú, “Hắn với người quả thực không có cách nào so sánh được! Không phải là một luật sư bình thường sao, vậy mà không có thời gian theo dõi đan lưới hình cầu, có bận rộn như vậy không?”

“Hiện tại biết tổ tốt nhất sao?” Dịch Thừa ngưỡng cằm.

Deborah ôm cổ hắn thở dài, “Quả nhiên cũng cậu tốt hơn.....”

Bạch Thiếu Hiên thấy hai người bọn họ như vậy, cười trêu chọc nói: “Nếu Dịch Thừa tốt như vậy, rõ ràng nên quảng tên thối luật sư kia đi, hai người gương vỡ lại lành là được.”

Dịch Thừa cười nói: “Đề nghị này rất không tệ, Deborah thì sao?”

“Tôi địa ngục đi!” Deborah lấy khủy tay đáng vào bụng hần, ném hần một cái liếc mắt, “Tên tiểu tử này căn bản không thích hợp với tớ.”

“Được rồi..... Ngày xưa người yêu phát triển trở thành các người như vậy, thật không có mấy ai.” Bạch Thiều Hiên khen ngợi nhìn hai người bọn họ, không khỏi vì tình hữu nghị của bốn người bọn họ đáng mà vui vẻ.

“Stevens, nghe nói cậu còn chưa có bạn gái, đừng nói với mình là cậu vẫn chưa quên mình nha?” Deborah tự kỷ hời.

“Cậu cứ tạm thời cho rằng như vậy đi.” Dịch Thừa ra vẻ đứng đắn gặt đầu.

“Sao, vậy tớ đây thật sự là tội đáng chết vạn lần a.” Deborah vừa nghe, càng thêm tự kỷ.

“Gần đây bản thân tớ gặp một chuyện rất đặc biệt.” Dịch Thừa vừa chuyển đề tài, không hề nói giỡn với Deborah, trong mắt bỗng nhiên dấy lên một tia lửa, nụ cười càng sâu “Đám đầu trí với tớ, hơn nữa còn thắng tớ. Ở trước mặt cô ấy tớ giống như một người yếu thế.”

“Không thể nào?!” Ba người đồng thời kêu đứng lên, ánh mắt Deborah trừng thật lớn “Cô gái nào mạnh mẽ như vậy?”

“Học trò của tớ.” Dịch Thừa ở trước mặt ba người bọn họ, không chút nào che giấu.

3. Chương 05

Chương 5: Cà phê và áo lông

Dịch Thừa từ Mỹ trở về còn chưa có đến giờ dạy đã gặp phải lãnh đạo nghe giảng bài. Học sinh không thể đến muộn thầy giáo thì càng không thể.

Dịch Thừa chạy tới phòng học, chuông vào học còn chưa có vang lên. Hần cầm cái ly đồ bọt cà phê vào, đứng dậy đi ra xe nước nóng bên ngoài pha một ly cà phê thật đậm. Hần cẩn thận bưng ly nước tận lực không đụng tới người khác, còn chưa đi đến gần cánh cửa phòng học, một người vội vàng từ bên người hần đã chạy tới, đụng trúng khủy tay hần, “soàn soạt” một tiếng, một nửa ly cà phê đổ ra ngoài.

Cổ tay lập tức bị nóng đỏ một mảnh, Dịch Thừa khó chịu giương mắt nhìn xem tên quỷ liệu lĩnh này là ai, mặt Cổ Dĩ Tiêu than khóc ánh vào mi mắt hần.

Lại là hần! Cổ Dĩ Tiêu trừng mắt nhìn cà phê đổ lên ngực, may là hôm nay mặc nhiều quần áo bằng không về sau phải đổi cả da ! Đây là áo lông cô mới mua mấy ngày hôm trước, là màu xanh nhạt cô thích nhất. Cà phê..... Thật tốt nhuộm màu a.

“Không có việc gì chứ?” Dịch Thừa vẫn là dáng vẻ nghiêm túc, thanh âm không có lên xuống, nghe qua như là quan tâm. Trên thực tế giống như không liên quan chuyện của hần.

Cổ Dĩ Tiêu lại muốn lấy gạt tay hần ra, xem ra về sau học khóa của hần cô nhất định phải mang gạch theo bên người, lo trước khỏi gặp họa. Nước cà phê chậm rãi thấm thấu tiến vào áo của cô, một tầng, hai tầng..... Cô kéo áo lông muốn ngăn nó chảy xuống dưới, nhưng lại hoàn toàn không chú ý Dịch Thừa đưa tay vào túi, lấy ra một bịch khăn giấy, đã rút một tờ ra ngoài. Cổ Dĩ Tiêu không biết tuần này có lãnh đạo tới nghe khóa? Theo như bình thường cô đã sớm trốn học quay về ký túc xá. Hiện tại nên trở về sao? Cổ Dĩ Tiêu còn không dám ra quyết định, một bàn tay liền đặt lên ngực cô thiếu chút nữa làm cho cô hét to tại chỗ.

Trong lúc đó tay Dịch Thừa phủ lên ngực cô cách một tờ khăn giấy.

“Trở về thay quần áo đi.” Trong mắt Dịch Thừa nhìn không ra cảm xúc gì, tay cầm khăn giấy đặt tại trên người cô, nhìn ra được áo không tiện lắm. Ngực khí của hần thản nhiên, không có ý đề thấp biến thành rất có từ tính.

Cổ Dĩ Tiêu lui một bước về phía sau, đoạt lấy cả bao khăn giấy trong tay hắn, rút ra một tờ lau lên ngực, đương nhiên cả phê vô luận như thế nào cũng không bị tấm khăn giấy đánh bại. Cô bỗng nhiên nhìn lại phía Dịch Thừa, lập tức phát hiện hắn không kịp thu hồi ánh mắt ranh mãnh, đợi ánh mắt của cô dừng lại vài giây ở trên mặt hắn, hắn quả nhiên lại khôi phục thành giáo sư đứng đắn. Cổ Dĩ Tiêu nghĩ, hắn chẳng lẽ không biết hành vi vừa rồi rất không thích hợp sao? Cầm khăn tay trực tiếp ấn lên ngực cô, rõ ràng chính là rấp tâm bất lương! Lão sắc lang!

Dịch Thừa dời ánh mắt, không vui nhìn thẳng với cô.

Thấy hắn không có nhìn chính mình, Cổ Dĩ Tiêu cắn răng trừng mắt nhìn hắn một cái, hất đầu rời đi. Hắn nhất định là cố ý đem cả phê đổ trên người cô! Âm hiểm! Độc ác! Đê tiện! Cô còn chưa có đem tất cả nghĩa xấu đổ lên người Dịch Thừa, liền chạm mặt thầy chủ nhiệm cùng các thầy giáo khác!

“Cô học sinh này, đang là giờ học cô muốn đi đâu?” Thầy chủ nhiệm nghiêm khắc hỏi.

“Quần áo em bị dơ, em muốn về thay bộ khác.” Cổ Dĩ Tiêu chứa nhu thuận, cau mày đáng vẻ thực khó xử, “Lãng phí thời gian đi học trở về thay quần áo, thật sự rất là không tốt, nhưng mà em thật sự..... Thật sự bất đắc dĩ thôi.....” Cô nói xong còn lấy tay che mắt như muốn khóc.

Thầy chủ nhiệm thấy cô nữ sinh nhu nhược này đáng vẻ đáng thương cho nên làm sao nhẫn tâm trách tội cô, lại thấy quần áo cô quả thật rất dơ cho nên hiền lành khuyên nhủ: “Được rồi, đừng buồn nữa, thay quần áo xong phải đến đây học nha.”

“Ừm.” Cổ Dĩ Tiêu gật đầu như bằm tỏi, rất đau lòng rời đi.

Vài lãnh đạo nhà giáo dần dần đi xa, Cổ Dĩ Tiêu lấy tay ra khỏi mắt, đôi mắt giảo hoạt nheo lại làm sao có dấu vết đã khóc, chẳng qua là đặc ý trò đùa của mình thành công.

Cô cười lạnh vài tiếng quay về ký túc xá, thấy áo lông mới của mình có kết cục bất hạnh, âm hiểm nói: “Họ Dịch kia, hãy chờ đó.....”

Lấy màu trắng là màu chủ đạo trong phòng chữa bệnh, Cổ Dĩ Sinh cầm lấy tấm quang do y tá đưa đến, nhìn trong chốc lát rồi hướng người bệnh nói: “Túi mật bị viêm, đi làm thủ tục nhập viện đi.” Thói quen đẩy kính mắt lên nhìn nhìn chung, chuẩn bị tiếp đãi người bệnh cuối cùng hôm nay.

“Bác sĩ Cổ ~” Một bóng người nhẹ nhàng đi vào trong phòng bệnh, hờn dỗi đưa hai tay ôm cổ hắn.

“Dĩ Tiêu?” Cổ Dĩ Sinh nhìn thoáng qua bên ngoài, còn lại người bệnh đã bị y tá báo cho biết ngày mai lại đến, hắn kinh ngạc, “Em chỗ nào không khỏe mà trực tiếp đến nhà của anh, cần gì đăng ký chờ lâu như vậy?”

“Em không đăng ký a, sau khi em đi vào y tá đã nói đến giờ, nên cho những người đi về.” Cổ Dĩ Tiêu tùy tiện ngồi ở trên ghế bên cạnh, hai chân bắt chéo, “Chào anh hai, buổi tối mời em đi Mac Donald, em có việc hỏi anh.”

“Được, em chờ anh một chút.” Cổ Dĩ Sinh cởi áo khoác trắng xuống, thu thập trên bàn gì đó, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại về nhà, “A, hôm nay anh cùng Dĩ Tiêu đi ăn cơm, tối nay về nhà..... Con bé không có ngã bệnh chỉ tới tìm anh nói chuyện phiếm. Có muốn anh mua thức ăn khuya cho em hay không? Ừm, được rồi.”

Hắn mới vừa đóng di động, Cổ Dĩ Tiêu liền bĩu môi, trách cứ hắn: “Anh hai thật không lãng mạn, anh nên nhiệt tình với chị dâu một chút, giống như vậy nè —” Cô đứng lên khoa tay múa chân giống như đang đọc diễn cảm thơ ca g: “A ~ tình yêu của anh, hôm nay ông xã phải đi ăn cơm với em gái Dĩ Tiêu xinh đẹp, cho nên không thể ăn tối với em ~ em ngàn vạn không cần nghĩ muốn anh nha! Tuy rằng anh mỗi thời mỗi khắc đều suy nghĩ đến em ~”

Cổ Dĩ Sinh làm bộ không có nghe, lấy chìa khóa xe rời khỏi phòng chữa bệnh.

Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở trong xe nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng nổi lên một chủ ý xấu xa.

Đứng xe cách Mac Donald một khoảng, Cổ Dĩ Sinh và Cổ Dĩ Tiêu sóng vai đi tới, lúc đi qua đường lớn Cổ Dĩ Sinh tính bảo vệ ôm bả vai của cô, chú ý dòng xe hai bên trái phải. “Hôm nay thật lạnh nha.” Cổ Dĩ Tiêu kéo chặt áo bên ngoài. Cổ Dĩ Sinh nhìn chiếc áo khoác ngoài chiếc áo lông, hỏi: “Trước đó vài ngày mới mua cái áo lông mới? Theo như cá tính của em, quần áo mới không mặc một tuần là sẽ không bỏ qua.”

“Đừng nói nữa, không thể mặc.” Nói đến cái này Cổ Dĩ Tiêu càng tức giận.

“Không vừa người?” Cổ Dĩ Sinh đẩy cửa tiệm Mac Donald ra.

“Đồ cà phê lên mặt, sợ là rửa không sạch.” Dịch Thừa kia tự mình giải giang, cà phê ngon không uống đem toàn bộ đổ lên người cô!

Cổ Dĩ Sinh không có tra cứu, tìm mấy chỗ trống cho cô ngồi, sau đó đi xếp hàng mua đồ ăn.

Cổ Dĩ Tiêu gục ở trên bàn, bỗng nhiên thấy một bóng người quen thuộc từ ngoài cửa đi vào, lập tức đi đến xếp hàng bên người Cổ Dĩ Sinh. Người kia..... Rất giống là Dịch Thừa, nhưng lại không quá giống. Cổ Dĩ Tiêu rướn dài cổ giống như hươu cao cổ, nhìn thật lâu, rốt cục nhận ra người kia quả thật là Dịch Thừa. Không thể nào? Hắn mặc quần Jean? Hắn mặc duy nhất chiếc áo sơ mi? Hắn đến mua Mac Donald?

Dịch Thừa cũng không phát hiện cô, vừa xếp hàng vừa nghịch di động. Tóc hắn vì loạn không chỉnh tề giống bình thường nhìn qua giống như một sinh viên. Mặt khác hắn — không mang kính mắt.

“Ngạc nhiên a.” Cổ Dĩ Tiêu lăm bầm lâu bầu, cơ hội tốt như vậy làm sao bỏ qua, cô lấy điện thoại cầm tay ra chụp một tấm.

Luôn nghe người ta nói, mỗi người đều có một mặt nạ khác nhau, trước một mặt sau lại là mặt khác. Cổ Dĩ Tiêu nghĩ vị giáo sư ăn nói cẩn trọng bề ngoài đứng đắn là giả, cô mơ hồ cảm giác được người có điểm tà khí kia mới chính là Dịch Thừa thật.

Cổ Dĩ Sinh mua xong đồ bưng mâm đến đây, thấy Cổ Dĩ Tiêu rướn người như hươu cao cổ nhìn về phía quầy, không chỉ có bật cười: “Em vài ngày chưa ăn cơm sao?”

“Nói nhảm.” Cổ Dĩ Tiêu cúi đầu, lấy một cái hamburger ra gặm.

Dịch Thừa cuối cùng không có phát hiện Cổ Dĩ Tiêu, mua xong đồ ăn rồi ra về. Cổ Dĩ Tiêu nhìn ra bên ngoài, trừng lớn ánh mắt — Dịch Thừa lái xe đua? Được rồi, Cổ Dĩ Tiêu rốt cục tin, phó giáo sư này chỉ có hai mươi bảy tuổi chứ không phải bốn mươi hai tuổi.

“Em có chuyện gì hỏi anh?” Cổ Dĩ Sinh hỏi một câu, kéo Cổ Dĩ Tiêu từ cõi thần tiên trở lại. “A, là như vậy.” Cô háng cổ họng, “Trên thế giới có phải có loại thuốc xổ giống như trong truyền hình hay chiếu hay không?”

“Em hỏi cái này làm gì?” Cổ Dĩ Sinh không trả lời cô, chỉ là thực thoải mái gật đầu, nhướn mày cao, “Lại muốn chinh ai?”

“Trời đất chứng giám!” Cổ Dĩ Tiêu vẻ mặt đau thương, “Anh hai thân sinh lại nghĩ em gái đáng yêu của mình thành người xấu xa vậy sao..... vậy em sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

“Cổ Dĩ Tiêu, em đừng giả bộ với anh.” Cổ Dĩ Sinh mặt nạ giả của cô “Anh hy vọng em sẽ nói thật.”

Cổ Dĩ Tiêu căn bản không để ý, lộ ra bản tính thật, “Nếu anh không thành thật trả lời em, em liền đem chuyện anh và chị dâu chia tay hai năm, thẳng đến trước kết hôn mới quen lại nhưng anh lại không nói cho ba mẹ biết.” Nhược điểm của anh hai, cô chẳng qua đã nắm chắc chặt chẽ, nếu không cô làm sao có thể nào từ trong miệng hắn hỏi được nha?

“Em quả nhiên là độc nữ.” Cổ Dĩ Sinh không lời nào để nói.

“Thằng thán sẽ được khoan hồng, Cổ Dĩ Sinh.” Cổ Dĩ Tiêu cắn một cái đùi gà, cố ý nhai lớn tiếng.

“..... Có.” Cổ Dĩ Sinh bị cô đánh bại, nhấc tay đầu hàng, trả lời vấn đề Cổ Dĩ Tiêu hỏi.

“Thuốc bắc hay là thuốc tây?” Cổ Dĩ Tiêu lại cầm lấy một cái đùi gà khác chấm sốt cà chua, đưa đến bên miệng Cổ Dĩ Sinh lắc tới lắc lui, cười cười hấp dẫn hắn.

Cổ Dĩ Sinh chịu không nổi hấp dẫn, “Em muốn thuốc nhanh hay chậm ?” Hấn vừa nói xong, Cổ Dĩ Tiêu liền thưởng một cái đùi gà cho hấn, cứu sống được một thầy thuốc bởi vì em gái giáo hoạt đưa tới một cái đùi gà, mà cũng không nhận ra bản thân cũng thật xui xẻo bị em gái mình chinh.

“Tốt nhất là có thể để cho hấn uống mà không có phản ứng gì, qua nửa tiếng hay một tiếng sau mới bắt đầu phát tác, nhưng mà cũng không chinh hấn đến vào nhà xác nha.”

“Vậy dùng thuốc bắc.” Cổ Dĩ Sinh hoàn toàn sa đọa .

“Anh hai...anh là bác sĩ nha.....” Trong mắt Cổ Dĩ Tiêu lại thấy một tia giáo hoạt, “Anh biết phân lượng thuốc, cho nên anh giúp em chuẩn bị một phần thuốc xỏ phù hợp yêu cầu nha, cuối tuần này em sẽ đến tìm anh.”

Đắc tội ai cũng không nên đắc tội con bé — Cổ Dĩ Sinh trong lòng thầm nghĩ, nhưng ở trước mặt em gái y đức của hấn không còn sót lại chút gì, thật xin lỗi quốc gia thật xin lỗi nhân dân, thật xin lỗi cha mẹ sinh hấn dưỡng hấn, chỉ sợ người bị chinh là cha mẹ aaaaaaaa.

“Em biết anh rất khó xử, lần sau sẽ không như vậy nữa.....” Cổ Dĩ Tiêu hai tay tạo thành chữ thập, vẻ mặt năn nỉ.

Cổ Dĩ Sinh ngầm đồng ý, Cổ Dĩ Tiêu hoan hô nhảy nhót. Dám ở trên lớp học gây khó dễ cho cô? Dám dùng cà phê làm dơ áo mới của cô? Dám đặt tay trên ngực của cô? Hừ! Anh sẽ trả giá thật nhiều !

Đang lái xe về nhà Dịch Thừa bỗng nhiên cảm thấy cảm giác lạnh lẽo thổi đến.

Qua một tuần nửa chính là ngày cá tháng tư, Cổ Dĩ Tiêu một tay chống cằm, một tay chuyển bút, thỉnh thoảng lại dùng dư quang thoáng nhìn Dịch Thừa đứng ở trên bục giảng.

Thời tiết đã dần dần ấm áp, Dịch Thừa vẫn mặc cẩn thận tỉ mỉ, một chút cũng nhìn không ra có cảm xúc gì khác.

Cổ Dĩ Tiêu không khỏi mở di động ra, nhìn tấm hình lần trước cô chụp, cùng Dịch Thừa trước mắt đối lập — căn bản là hai người khác nhau.

“Nhìn cái gì nha?” Hoa Tri Chi nhìn tới, liếc mắt nhìn ảnh chụp trên di động, lập tức cười gian rộ lên: “Ồ, là ai nha? Người nào làm cho cậu mê như vậy, ngay cả đi học cũng lấy ra xem nữa.”

“Cậu không biết hấn?” Cổ Dĩ Tiêu hào phóng đưa di động chuyển hướng sang Hoa Tri Chi, “Thấy rõ ràng chưa.”

Hoa Tri Chi nhìn đã lâu, nghi hoặc hỏi: “Chưa thấy qua, rốt cuộc là ai?”

Cổ Dĩ Tiêu dùng cằm chỉ một chút lên bục giảng.

Hoa Tri Chi mở lớn miệng, ánh mắt trừng lớn như trứng vịt, “Cậu..... cậu không đùa chứ?”

“Ông lão ấy mặc quần áo người trẻ tuổi, cái lão hoàn đồng a.” Cổ Dĩ Tiêu nhún nhún vai, vui sướng nghe thấy chuông tan học vang lên. “Đi thôi, cùng nhau ăn cơm thôi.”

Hoa Tri Chi bán tín bán nghi, vẫn không quá tin tưởng người trong ảnh chính là Dịch Thừa. Cô đuổi theo phía sau Cổ Dĩ Tiêu, hỏi thăm cô chụp tấm hình này lúc nào, chẳng qua Cổ Dĩ Tiêu giữ kín như bưng, không nói cho cô biết. “A, cô gái này này!” Cô tức giận chỉ vào Cổ Dĩ Tiêu mắng to, “Nói cho tớ biết một chút sẽ chết sao? Quý hạp hời!”

Bỗng nhiên Cổ Dĩ Tiêu dừng lại, Hoa Tri Chi thiếu chút nữa đụng lên lưng của cô.

Dịch Thừa không biết từ nơi nào đi đến, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hai cô.

Hoa Tri Chi vui đến muốn bay lên, lập tức thu hồi bộ dáng hung thần ác sát vừa rồi, giống như chim nhỏ nép vào bên người Cổ Dĩ Tiêu, nở nụ cười thực nữ, nhẹ giọng nói: “Dịch giáo sư, thầy thật khỏe.”

Cổ Dĩ Tiêu không biết người này tại sao bỗng nhiên ngăn lại đường đi của cô, nhưng vẫn giả khờ đại chào hỏi: “Dịch giáo sư, chào!”

“Các cô vừa rồi xem gì đó, có thể cho thầy mượn chiêm ngưỡng một chút không?” Dịch Thừa lời nói nhỏ nhẹ không nhanh không chậm, mặt mang nụ cười vô hại.

“A?” Hoa Tri Chi khẩn trương, nho nhỏ nói với Cổ Dĩ Tiêu: “Làm sao bây giờ a, có thể bảo chúng ta viết kiểm điểm hay không, còn thông báo phê bình?”

Cổ Dĩ Tiêu không để ý tới cô, chẳng qua dịu dàng lấy điện thoại cầm tay ra, tìm ảnh chụp sau đó hai tay trình lên, “Mời xem.”

Dịch Thừa tiếp nhận nhìn thoáng qua màn hình, Cổ Dĩ Tiêu phát hiện vẻ mặt của hắn hơi hơi cứng đờ, ánh mắt hơi một tia kinh dị.

Hoa Tri Chi lúc này cũng không để ý có bị phê bình viết kiểm điểm hay không, hỏi: “Này thật là thầy sao?”

“Người này làm sao có thể là Dịch giáo sư nha?” Cổ Dĩ Tiêu che miệng cười nói, “Dịch giáo sư làm sao ăn mặc như vậy nha.”

Dịch Thừa không nói tiếp, đưa di động trả lại cho Cổ Dĩ Tiêu, mỉm cười nói tạm biệt, sau đó xoay người rời đi, đương nhiên không có truy cứu cái gì. Hừ, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười nhạt – Chuyện càng ngày càng thú vị, hắn tại sao không phát hiện lúc ấy Cổ Dĩ Tiêu cũng ngồi ở Mac Donald?

4. Chương 06

Chương 06: Ngày cá tháng tư

Nói đến Cổ Dĩ Tiêu thì cô đã lấy được thuốc xổ từ anh hai của mình “hiệu quả rõ rệt nhưng an toàn”, vui vẻ trở về trường học, dọc theo đường đi gió đang ca xướng, mây trắng thì khiêu vũ, tất cả sự vật ở trong mắt Cổ Dĩ Tiêu đều là tốt đẹp như vậy.

Thượng Đế đem ngày cá tháng tư đặt vào ngày chủ nhật cuối tuần, thật giống như biết hôm nay Cổ Dĩ Tiêu phải làm điều xấu chính Dịch Thừa, Thượng Đế chính là Thượng Đế a, ngài công bằng với ai hay không công bằng với ai nha.

Dịch Thừa hôm nay cũng cảm thấy có điểm quái dị, Cổ Dĩ Tiêu ngoài dự tính hôm nay không có ngủ trong khóa của hắn, tinh thần cô sáng khoái, mắt sáng như đuốc thật giống như hắc miêu sinh trưởng ở dưới tay cảnh viên chỉ huy đi bắt con vật khác. Đến trường dạy học hắn cũng không chú ý đến các học sinh, học kỳ này lại theo thói quen tìm kiếm vị trí của cô, sau đó động một chút là liếc mắt nhìn cô, mỗi lần đều thấy đỉnh đầu – cô chưa bao giờ giương mắt nhìn hắn, luôn ngồi ở mặt phía sau, không phải ngủ thì chính là vùi đầu đọc sách viết tùm lum.

Tiết thứ nhất vừa tan, vài nữ sinh theo thường lệ đi lên bục giảng hỏi chút vấn đề vừa có thể bắt chuyện vài câu.

Cổ Dĩ Tiêu ôm sách giáo khoa bỗng nhiên đứng lên. Cô xa xa nhìn Dịch Thừa bị nữ sinh vây quanh, trên mặt thiên tài dập dờn có chút tà ác. Cô chậm rãi đi lên đài, đứng ở phía sau mấy nữ sinh kia đánh giá mặt bàn. Hắn quả nhiên có thói quen pha một ly cà phê đặt bên cạnh, có đôi khi dừng lại uống một ngụm. Cổ Dĩ Tiêu vĩnh viễn cũng không hiểu đáng như thế có gì dễ uống, hơn nữa cô không lâu mới phát hiện Dịch Thừa uống không phải là cà phê ba trong một, mà là cà phê đen chính tông.

Dịch Thừa trong đám người giương mắt bỗng nhiên phát hiện Cổ Dĩ Tiêu đứng ở phía sau mấy nữ sinh. Vẻ mặt của hắn có nửa giây mất tự nhiên, thiếu chút nữa lộ ra tà mị quen có. Hắn khiến cho chính mình dời mắt đi, tiếp tục trả lời vấn đề về triết học do cô nữ sinh kia đưa ra, nhưng rõ ràng có chút không yên lòng.

Hắn thừa nhận chính mình đối với Cổ Dĩ Tiêu có hứng thú nhưng còn chưa tới trình độ “thiện cảm”, hắn thích chân chính là cô gái dịu dàng, mà không phải loại thích châm lửa như Cổ Dĩ Tiêu, là một cây đao giả thực nữ.

Cổ Dĩ Tiêu không có nhìn mặt Dịch Thừa, chậm rãi tới gần ly cà phê đen của hắn. Cô hẳn là nên cảm ơn mấy bạn học mê trai này, các cô chặn tầm mắt Dịch Thừa làm cho hắn chỉ có thể nhìn thấy mặt cô, lại nhìn không thấy tay cô.

Tại sao chỉ có tay động vật mới có thể tiến hóa thành người? Tại sao chỉ có lao động mới có thể biến thông minh? Bởi vì – các chi trên động vật không gọi là tay bởi vì bọn họ sẽ không lao động.

Đã sớm đem gói bột giấu trong tay, Cổ Dĩ Tiêu lặng lẽ đem nó đổ vào trong ly cà phê, sợ chúng nó không hòa tan, cô còn dùng muỗng nhỏ riêng khuấy một chút. Làm xong tất cả cô không vội vã rời đi, đợi đến lúc chuông tan học vang lên, cô mới làm bộ thất vọng cúi đầu trở lại chỗ ngồi, giống như chính mình không có cơ hội hỏi mà buồn rầu.

Cổ Dĩ Tiêu học khóa thứ hai, một khắc cũng không ngừng nhìn chăm chăm Dịch Thừa, ở trong lòng không ngừng lẩm bẩm, hy vọng Dịch Thừa nhanh uống xong cà phê, sau đó chật vật không ngừng chạy vào WC khi quay lại thì chân mềm nhũn, sắc mặt tái nhợt ngồi phịch ở trên bục giảng.

Dịch Thừa đã sớm phát hiện ánh mắt cô khác thường, hắn đối diện với cô, cô nhìn hắn lộ ra nụ cười dịu dàng ngọt ngào, khi hắn nhìn về phía khác liền cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo chăm chú trên người mình. Hắn tạm dừng bưng ly cà phê lên uống mấy hớp, cổ họng sảng khoái tiếp tục giảng bài, nhắc nhở các học sinh trong điểm bài học.

Hắn hét lên! Cổ Dĩ Tiêu trong lòng vui mừng nở hoa, rốt cuộc khó có thể che dấu vui đầu cười ha hả.

Nửa khóa đi qua, Dịch Thừa cư nhiên một chút phản ứng cũng không có, điều này làm cho Cổ Dĩ Tiêu bắt đầu bất an, hồi tưởng lúc cô lấy gói thuốc từ tay Cổ Dĩ Sinh, cô còn nói phân lượng tại sao ít như vậy, lúc ấy Cổ Dĩ Sinh còn lộ vẻ mặt nghiêm túc nói, thuốc này nếu dùng nhiều hơn sẽ đưa lên xe cấp cứu. Hiện tại xem ra thuốc bột chính là quá ít! Nói như thế nào nha? Anh hai cô vẫn là rất thiện lương.....

Cổ Dĩ Sinh làm xong một ca giải phẫu đi ra ngoài, nhìn đồng hồ đã sắp đến năm giờ rưỡi. Một y tá bỗng nhiên thần sắc kích động giữ chặt hắn “Bác sĩ Cổ, không tốt! Người bệnh bỗng nhiên xuất huyết nhiều, ngừng hô hấp rồi!”

“Không thể nào?” Hắn đã rất cẩn thận khâu lại mạch máu cùng khoang bụng, hơn nữa loại giải phẫu này hắn đã làm hơn một trăm lần, nhắm mắt lại cũng có thể thuận lợi làm xong, không thể xuất hiện loại tình huống này.

“Lừa gạt bác sĩ thôi.” Y tá cười ha hả “Ngày cá tháng tư vui vẻ!”

Ha ha, hắn cũng không chú ý hôm nay là ngày cá tháng tư..... Ngày cá tháng tư? Đó không phải là cuộc sống của Cổ Dĩ Tiêu sao? Cổ Dĩ Sinh thở dài, lại nghĩ tới chính mình dung túng con bé quá.

Hắn mặc áo khoác trắng đi vào văn phòng của mình, Lăng Thiên đã ở bên trong chờ hắn. “Thế nào?” Hắn lấy nước ấm pha trà cho cô, thuận tiện hỏi kết quả kiểm tra — tuy rằng hắn đã sớm biết.

“Em có.” Lăng Thiên thở dài, “Ngày lành cuối cùng cũng đến, kế tiếp hơn một năm nữa bị vật nhỏ này hành hạ.” Cô đem giấy xét nghiệm đặt ở trên bàn, chỉ trích Cổ Dĩ Sinh “Vì sao đàn ông các người không sinh con? Rất không công bằng!”

Cổ Dĩ Sinh nở một nụ cười nhạt ngồi ở bên người cô, đem cô ôm vào trong ngực cúi đầu hôn cô. “Tự trọng nha, nơi này là bệnh viện.” Lăng Thiên ngồi thẳng thân mình, nhẹ nhàng đánh tay hắn một chút “Bị nhìn thấy thì anh sẽ thảm – bác sĩ ở trong văn phòng bệnh viện cường hôn nữ bệnh nhân.....”

“Lăng Thiên.” Cổ Dĩ Sinh tâm sinh trêu tức, dù sao hôm nay là ngày cá tháng tư, hắn cũng muốn đùa giỡn vì thế hắn mặt lộ vẻ mặt khó xử, giống như có cái gì khó có thể mở miệng “Anh..... thừa nhận sai lầm với em, anh biết, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh.”

“Anh làm chuyện xấu gì ?” Lăng Thiên lơ đãng nghiêng đầu hỏi.

“Anh nhất thời hồ đồ, không thể qua được một cô gái tà ác uy hiếp và hấp dẫn, cho nên.....” Cổ Dĩ Sinh ảo não ôm đầu “Cho nên làm ra chuyện thật có lỗi quốc gia và nhân dân.”

Lăng Thiên đầu tiên là ngẩn người nhìn hắn từ trên xuống dưới, vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, cuối cùng âm thầm cười cười, sau đó làm bộ tức giận nói: “Anh! Anh lại làm ra chuyện thiên lý không tha..... làm em không thể bỏ qua, Cổ Dĩ Sinh! Anh xong rồi! Em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!” Cô nói xong hét lớn một tiếng, nhào đến trước gãi eo của hắn.

Cổ Dĩ Sinh không lừa được cô, lại bị cô cù đến chạy trốn không kịp, dứt khoát ôm cổ cô “Em không mắc mưu, nói cho anh biết vì sao?”

“Anh không phải loại người như vậy.” Lăng Thiên cười nói “Cô gái tà ác kia chắc là Dĩ Tiêu? Con bé làm sao ức hiếp anh? Nói cho em nghe một chút.”

Cổ Dĩ Sinh đem chuyện ngày đó ở Mac Donald nói lại một lần, Lăng Thiên cười lớn vuốt lấy đầu Cổ Dĩ Sinh tỏ vẻ đồng tình và an ủi.

5. Chương 07

Chương 7

Sắp đến giờ tan học Cổ Dĩ Tiêu rất cục thấy một tia rạng đông — Dịch Thừa rất không yên tĩnh.

Cô dường như muốn ở trên lớp học cười to ra tiếng, nhưng lại không muốn làm cho Dịch Thừa phát hiện là cô đang làm trò quỷ, vì thế nên cười đến bụng muốn nổ tung. Ha ha, ha ha, Cổ Dĩ Tiêu vui sướng khi nhìn Dịch Thừa gặp họa, thấy động tác hắn rất là cứng nhắc không ngừng xem đồng hồ, ước gì lập tức tan học chạy trốn. Cô giống như thấy áo lông màu xanh nhạt lau nước mắt nói: “Chủ nhân, người rất cục báo thù cho ta, ta hiện tại chết cũng nhắm mắt.”

Trước kia cô luôn hy vọng chuông tan học vang lên sớm một chút, nhưng hiện tại cô rất hy vọng tan chuông tan học vĩnh viễn không cần vang.

Trời không để ý nên vang lên tiếng chuông đúng hẹn. Dịch Thừa như trút được gánh nặng, nói câu “Tan học” liền lập tức ôm giáo trình đi ra ngoài. Cổ Dĩ Tiêu cũng không chậm cầm sách giáo khoa đuổi theo ra.

Hoa Tri Chi kỳ quái nhìn Tiểu Tư nói: “Dĩ Tiêu khi nào thì chăm chỉ học như vậy a?”

“Dịch giáo sư —” Cổ Dĩ Tiêu phát hiện hắn không có phóng đi WC, mà nhằm về phía xe hắn lên tiếng gọi hắn lại.

Dịch Thừa quay đầu lại, chần chờ thật lâu mới hỏi: “Chuyện gì?”

Cổ Dĩ Tiêu hiểu được người này chết cũng giữ sĩ diện, có lẽ theo cá tính hắn sẽ lấy xe chạy đến bệnh viện. Cô bước nhỏ lên phía trước, vẻ mặt đau khổ nói: “Vừa rồi có vấn đề muốn hỏi giáo sư chẳng qua lúc đó có quá nhiều người em còn chưa kịp hỏi đã đến giờ học. Hiện tại có thể cho em một chút thời gian chứ?”

Dịch Thừa tổng cảm thấy được cô gái này có âm mưu gì đó “Bạn học Cổ, cụ thể một chút em có mấy vấn đề nha?”

“Mười.” Cô tâm địa thiện lương vốn muốn chuẩn bị nói một trăm, hiện tại giảm đi chín mươi câu, đủ không làm ... hắn thất vọng.

Nhìn dáng vẻ “Hiếu học” của cô, Dịch Thừa trong lòng nghi hoặc càng nhiều, “Lần sau được không?” Hắn dịu giọng khuyên bảo.

“Giáo sư ..Thầy.....” Cổ Dĩ Tiêu đương nhiên làm sao dễ dàng buông tha hắn, cô nén chân mày giống như chịu đả kích, sau đó lại dùng ra chiêu sở trường của học trò — khóc, nước mắt của cô nói rơi là có thể rơi xuống, đây cái gọi “nước mắt Cá sấu”, cô dùng nước mắt lưng tròng trong đối diện với hắn, nước mắt nói: “Vì sao các học trò khác có thể lập tức biết giải đáp, còn em..... còn em phải đợi lần sau..... Em biết thầy không thích em..... em sau này sẽ không đến hỏi thầy là được chứ gì.....” Cô nói xong quay đầu đi, lau một giọt nước mắt làm bộ phải xoay người chạy đi.

“Chờ một chút!” Dịch Thừa giữ chặt cô, tuy rằng hắn vẫn cảm giác cực kỳ quái dị, nhưng cũng không thể để cho cô khóc chạy trốn đi như vậy, ‘Em hỏi đi.’ Mூrời vấn đề! Trời ạ..... Dịch Thừa cảm thấy được lần này bản thân nhất định xuống đài không được.

Cổ Dĩ Tiêu ở trong lòng cười to, ở mặt ngoài lại kéo dài thời gian, chậm rãi lau nước mắt, “Dáng vẻ thầy như có việc gấp cần phải đi.....” Mắt cô chớp chớp, “Thầy muốn đi đâu?”

“Không đi nơi nào hết.” Dịch Thừa nhanh trả lời, “Được, vấn đề kế tiếp!”

“Hai lý thuyết ban nãy có phải có mâu thuẫn hay không?” Cổ Dĩ Tiêu ngẩng mặt lên.

“Di động của em số mấy?” Dịch Thừa đột nhiên hỏi.

“Gì chứ?” Cổ Dĩ Tiêu khó hiểu.

Dịch Thừa hít sâu một hơi, tận lực ổn định ngữ khí chính mình, “Thầy buổi tối gọi điện thoại cho em, chậm rãi giải thích với em.” Hắn bắt an nhìn người đối diện, hơi nhíu nhíu mày như đang nén đau khổ gì.

Buông tha hắn đi..... Cổ Dĩ Tiêu trong lòng có một ý niệm nhỏ, dù sao đã đạt tới mục đích không nên gây khó dễ cho hắn. Vạn nhất hắn kiên trì không được, không cần thận phát tác ở đây, vậy thật sự là đủ khùng bố. Cô đưa di động cho hắn, xem như ngầm đồng ý cho hắn rời đi.

Ngồi trên xe, lúc phát động động cơ Dịch Thừa quay đầu nhìn bóng dáng Cổ Dĩ Tiêu tiêu sái rời đi, cô tuyệt không phải tìm hắn để hỏi lý thuyết gì đó, nhưng mà hắn đoán không ra trong lòng cô đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì. Nhưng đối với hắn mà nói Cổ Dĩ Tiêu là một người làm người ta say mê.

Đêm đó nhóm bạn cùng phòng phát hiện, Cổ Dĩ Tiêu giống như đang đợi điện thoại. Cô thỉnh thoảng lại nhìn xem di động, trong chốc lát điều chỉnh âm thanh, trong chốc lát coi có ai điện đến hay không, ngay cả lúc đi tắm cũng mang theo di động vào phòng tắm.

Cũng gần mười giờ, hắn không gọi đến sao? Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy được chính mình bị hắn cho leo cây càng thêm khó chịu, sớm biết vậy thề rằng sẽ chết cũng quần lấy hắn, làm cho hắn mất mặt trước mọi người, đang nghĩ ngơi di động đột nhiên vang lên. Cô chợt quay người cầm điện thoại di động, nhìn thấy người gọi đến không phải hắn. “A, chị dâu.” Cô miễn cưỡng đón lên.

“Dĩ Tiêu, cả kế hoạch của em tiến hành thuận lợi chứ?” Lăng Thiên ở đầu khác điện thoại cười nói, “Anh trai em bị tội lỗi bao phủ một ngày, thiếu chút nữa mổ bụng tạ tội.”

“Nói như thế nào nha? Thành công một nửa.” Cổ Dĩ Tiêu không muốn để cho người khác biết cô chính Dịch Thừa, cho nên đi đến ban công nghe điện thoại.

Lăng Thiên nhin không được tò mò hỏi, “Người đó là nam hay nữ?”

“Nam.” Cổ Dĩ Tiêu thành thật trả lời “Là giáo sư của em.”

6. Chương 08

Chương 08:AQ Tinh thần

“Không thể nào?” Lăng Thiên kêu to “Ngay cả giáo sư cũng dám chĩnh? Ông, ông ấy không có chuyện gì chứ? Có cần đi bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Hắn là phó giáo sư, chúng em hay quen gọi như vậy nhưng hắn tuyệt không già, chưa đến ba mươi tuổi.” Cổ Dĩ Tiêu kiên nhẫn giải thích “Hắn không phải người tốt, ở mặt ngoài giả đứng đắn thật ra đại sắc lang.”

“Như vậy tốt nhất đừng đụng người như thế.”

“Ở phút cuối cùng em cho hắn một con đường thoát, không có làm cho hắn ở trước mặt mọi người xấu hổ, ai, ai bảo em Cổ Dĩ Tiêu tâm địa thiện lương nha?” Cổ Dĩ Tiêu vẫy vẫy đầu tóc “Hy vọng hắn sau này có thể kìm nén lại một chút, không được làm kẻ hai mặt, như vậy mới không làm ... anh hai xấu hổ vì bán đứng y đức đối lấy thuốc xỏ.”

“Nếu hắn chết có phải Dĩ Sinh phải bán y đức một lần nữa không?” Lăng Thiên che mặt cười trộm.

“Lần sau khi em chĩnh người khác không dám làm phiền đến anh trai nữa, vạn nhất bị ba mẹ biết em liền xong đời. Chị dâu, chị cũng nói chồng chị đừng nói với ba mẹ nha.”

“Được rồi, đồng ý với em đây.” Lăng Thiên như nhớ tới điểm cái gì, vỗ ót, “Đúng rồi, ba nói cuối tuần đến tầng cao nhất cao ốc chúc mừng nhà họ Cổ đã có cháu đích tôn, còn bảo anh chị nói một tiếng với em, đến lúc đó phải tới.”

“Woa, nhìn không ra nha, anh em cũng cố gắng thật.....” Cổ Dĩ Tiêu nheo mắt mỉm cười, “Chị dâu...chị cũng...”

Lăng Thiên quần bách đỏ mặt lên “Nha đầu đáng ghét cuối tuần sẽ tính sổ với em.”

Cổ Dĩ Tiêu treo điện thoại, hướng cùng phòng lớn tiếng tuyên bố: “Phụ trương phụ trương! Ta Cổ Dĩ Tiêu sắp phải làm cô –”

“Thì ra cậu đang đợi điện thoại của chị dâu, chúng ta còn tưởng rằng cậu đang đợi người nào để nhìn gọi cho cậu nha.” Hoa Tri Chi quay sang “Chúc mừng cậu đã tiến thêm một bậc _Làm Cô.”

Cổ Dĩ Tiêu đối với lời hứa của Dịch Thừa hoàn toàn thất vọng, quả nhiên Dịch Thừa thật không có gọi điện đến. “Hừ, tình nguyện tin tưởng trên thế giới này chỉ có quỷ, cũng đừng tin tưởng người đàn ông giáo hoạt kia!” Cô nói thầm sau đó nhắm mắt ngủ, không bao giờ ... quần di động có vang lên hay không.

.....

Building tổng cộng có ba mươi chín tầng. Cổ Dĩ Tiêu đương nhiên sẽ không nói cho người khác bản thân tới đây ăn cơm, chẳng qua cô nói cùng với người nhà liên hoan, ngày mai mới quay về trường học, còn dặn khi kiểm tra phòng buổi tối đến thì bảo người nào hô dorm cô một tiếng.

Cổ Dĩ Tiêu đứng ở trước cửa thang máy, cô do dự không dám đi vào. Cửa thang máy đóng mở vài lần, cô bước lên một bước nhỏ sau đó lui về sau, thở cũng rất khó khăn—đây rất không giống cô bình thường.

Đây là cô lần đầu tiên đến phòng ăn cảnh biển, nghĩ đến chính mình phải đứng trong thang máy chờ nó dừng ở tầng ba mươi chín cô liền một trận sợ run. Bởi vì khi còn bé bị bắt cóc, bị giấu ở trong một xe vận tải nhỏ, cô bắt đầu có chứng sợ hãi không gian giam cầm, đây là chuyện mới phát hiện trong vài năm hơn nữa người trong nhà cũng không ai biết. Cô cảm thấy đây cũng không phải là bệnh nặng gì, đối với thân thể không có gì hại cho nên không để ý. Bình thường đi thang máy chỉ cần không ở bên trong quá lâu, cô sẽ không có vấn đề gì. Duy nhất có một lần đi thang máy cùng Cổ Dĩ Sinh lên phòng ăn tầng hai mươi tham gia hôn lễ, suốt khoảng thời gian đó cô ôm chặt cổ Cổ Dĩ Sinh, cho nên lúc mở cửa thang máy ra, người ta nghĩ cô và Cổ Dĩ Sinh là một đôi tình nhân chưa thỏa mãn dục vọng, lúc đó rất là xấu hổ.

Cô lấy điện thoại cầm tay ra, tính gọi điện thoại cho Cổ Dĩ Sinh, gọi anh ấy xuống dưới đi với cô.

“Bạn học Cổ Dĩ Tiêu.” Phía sau vang lên một giọng nam rất quen thuộc.

Cổ Dĩ Tiêu xoay người, thấy Dịch Thừa mặt một bộ đồ tây đơn giản đứng ở phía sau cô, tùy ý đứng ở bên cạnh hơn nữa không có đeo kính mắt.“Dịch giáo sư ,chào.” Cô mỉm cười tránh không đề cập đến chuyện lúc trước“Thầy vẫn khỏe chứ?” Cô quan sát sắc mặt hắn,Ừm,nhìn qua cũng không có gì tệ, thuốc xổ của anh hai quả nhiên phân lượng không nặng.

“Em tới nơi này làm gì?” Chi phí nơi này không phải học sinh bình thường có thể trả nổi .

“Em sao.....” Cổ Dĩ Tiêu suy nghĩ trong chốc lát“Uống rượu mừng.” Thêm một người cũng vui vẻ nha, ít nhất đối ba mẹ cùng anh trai mà nói là như vậy.

Cửa thang máy mở ra, vài người từ trong thang máy đi ra,Dịch Thừa đi vào thang máy,quay đầu hỏi:“Em không vào sao?”

“Sao.” Cổ Dĩ Tiêu lấy lại tinh thần, thật cẩn thận đi vào thang máy, đứng ở bên người Dịch Thừa.

Dịch Thừa ấn tầng hai mươi chín rồi hỏi:“Em lên tầng mấy?”

“Tầng ...tầng cao nhất, cảm ơn.” Cổ Dĩ Tiêu thấy cửa thang máy khép lại, nói chuyện lập tức có chút cà lăm, một loại áp lực đè nén từ bốn phía đánh tới, làm cho cô hít thở bắt đầu dồn dập như là thiếu dưỡng khí.

Thang máy bắt đầu đi lên,Cổ Dĩ Tiêu lui ra phía sau,dựa lưng vào tường thang máy, vì để dời lực chú ý của mình cô lấp bấp hỏi Dịch Thừa:“Anh tới, tới nơi này làm cái gì?”

“Thầy có hẹn một giáo sư từ Mỹ đến ăn cơm ở tầng hai mươi chín,ông ấy vừa vặn đến du lịch Trung Quốc, cho nên thầy mời người đó ăn cơm.” Ngữ điệu Dịch Thừa không có cứng nhắc như khi dạy học, đang nói hắn ngừng lại. Hắn nghiêng đầu nhìn Cổ Dĩ Tiêu,cô ăn mặc thực tùy ý,áo sơ mi đơn giản tay áo dài màu xanh cộng với quần thường rộng thùng thình, nhưng mà thực thích hợp với cô. Bất quá cô xoắn hai tay giống như rất khẩn trương, vì thế Dịch Thừa thuận miệng hỏi:“Em làm sao vậy?”

“Không không không có gì.” Cổ Dĩ Tiêu nâng mặt,Dịch Thừa phát hiện môi cô tái mét, ánh mắt rời rạc.

“Đình.” Thang máy tới tầng mười, một người đàn ông đầu trọc đi vào, hắn có bụng bia thật to có thể so với phụ nữ mang thai mười tháng.

Cổ Dĩ Tiêu nhìn thấy người nọ, kịch liệt run lên một chút,cô cảm thấy hai chân như nhũn ra. Năm đó người bắt cóc cô cũng đầu trọc cùng một cái bụng bia, hai loại đặc trưng đều cùng xuất hiện trên một người,đến khi cửa thang máy đóng máy Cổ Dĩ Tiêu bướng bỉnh và thông minh đã sớm bỏ trốn mất dạng,còn lại chỉ có chứng sợ hãi giam cầm.

Dịch Thừa nhìn người nọ đầu bóng loáng,cảm thấy có điểm buồn cười,bất quá hắn không biểu hiện ra ngoài, mặt không chút thay đổi đứng im. Bỗng nhiên trên người hắn có thêm một đôi tay, cúi đầu liền thấy Cổ Dĩ Tiêu từ bên cạnh ôm lấy hắn, cả người dán trên người hắn. Tự nhiên điểm phúc từ đâu bay đến,làm cho đầu óc Dịch Thừa ít nhất có ba giây đồng hồ đình chỉ vận tác.

Người đàn ông đầu bóng loáng nghiêng đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, phát ra một tiếng cười nhạo.

Cổ Dĩ Tiêu đem mặt vùi vào ngực Dịch Thừa, hô hấp lúc nhanh lúc chậm,cô căn bản không dám nhìn người kia, sau lưng lại đổ mồ hôi lạnh.

Dịch Thừa đưa tay ôm cô, điểm phúc bay tới không lấy mới là ngu ngốc. Hắn chưa từng nói mình là chính nhân quân tử, vài năm sống ở Mỹ đã làm cho hành vi hắn trở nên có chút thoải mái.

7. Chương 09

Chương 09

Mùa đông chín năm trước,Cổ Dĩ Tiêu đang học năm thứ nhất.

Cô làm xong trực nhật đi ra khỏi cửa trường bỗng nhiên bị hai người đàn ông ngăn lại, kéo cô vào trong một chiếc xe vận tải nhỏ. Thông minh như cô lập tức biết đã xảy ra chuyện gì — Cô bị người xấu bắt cóc!

Trong xe mùi xăng rất nồng làm Cổ Dĩ Tiêu cơ hồ muốn nôn .Cô bị người ta thô lỗ đẩy vào góc,mở mắt liền thấy một người đầu trọc cùng một người bụng bìa nhìn cô cười gian. Bụng bìa bỏ lại một câu “Coi chừng cô ấy” sau đó ra đằng trước lái xe,người đàn ông đầu bóng loáng đóng cánh cửa thùng xe lại, đặt mông ngồi ở phía trước cô, lấy điện thoại cầm tay ra“Nói số điện thoại ở nhà cho chú nghe,chú sẽ cho con bánh mì ăn.”

“Cho tôi bánh mì trước, tôi mới nói cho chú nghe.” Cổ Dĩ Tiêu nghĩ thầm rằng hiện tại nên ăn no bụng trước, bằng không một chút nữa làm sao trốn đi.

Người đàn ông đầu bóng loáng rất kinh ngạc, hẳn nghĩ cô bé này nhất định sẽ sợ tới mức khóc lớn, không nghĩ tới cô còn dám cò kè mặc cả với hắn. Cũng tốt, hẳn ghét mấy đứa bé khóc suốt mướn .Cầm một cái bánh mì đưa cho cô,cô quả nhiên rất hợp tác nói số điện thoại ở nhà, sáng khoái đến làm cho người đàn ông đầu bóng loáng càng thêm khó tin.

Cổ Dĩ Tiêu ăn bánh bao thấy hắn nhìn chằm chằm chính mình, liền kỳ quái hỏi:“Chú tại sao còn không gọi điện thoại?”

Người đàn ông đầu bóng loáng ấn dẫy số, sau khi gọi được liền cất tiếng nói:“Chào! Cổ tổng tài —”

“Sai rồi, ba tôi hiện tại nhất định còn ở tại công ty, tiếp điện thoại chính là bảo mẫu của nhà tôi.” Cổ Dĩ Tiêu đưa số điện thoại di động của ba mình cho hắn“Tìm cha tôi tốt nhất nên dùng di động.”

Người đàn ông đầu bóng loáng dường như muốn ngắt xủ đi, lại đổi đánh dẫy số khác“Chào! Cổ tổng tài! Con gái ngài đang ở trong tay ta, lập tức lấy một ngàn vạn đến,còn nữa không được báo cảnh sát, bằng không con bé sẽ không còn mạng ?Đến chỗ nào.... Chuyện này..... tôi sẽ liên hệ với ông!”

Cổ Dĩ Tiêu ôm hai chân cuộn lại ở trong góc, trong xe rất tối cô đành bắt lực. Thật không nghĩ tới cảnh trong phim truyền hình lại xảy ra ở trên người mình, không biết mình có giống như phim truyền hình bị bọn họ giết chết.Cô ngoan ngoãn đưa số điện thoại cho người đàn ông đầu bóng kia không phải là cô không có dũng khí, mà là không muốn làm hắn tức giận,cô cũng không muốn bị hắn đánh.

Sắc trời bắt đầu tối xuống,Cổ Dĩ Tiêu nghĩ trong nhà nhất định đang rối loạn, ba ba báo cảnh sát, mẹ thì khóc óc, bảo mẫu thì khuyên nhủ,anh hai học đại học bên nước ngoài phỏng chừng bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị trở về.

Người đàn ông đó cầm sợi dây thừng giống như muốn trói cô lại.

Cổ Dĩ Tiêu đứng lên bỏ chạy,người đàn ông đầu bóng loáng chạy theo cô, ấn cô ngã xuống đất, một cái bật lửa từ trong gói thuốc lá trong túi áo hắn rơi ra. Cổ Dĩ Tiêu theo bản năng cầm lấy cái bật lửa hướng về phía hắn.

Người đàn ông đó hoảng hốt thối lui vài bước“Cô, cô ngàn vạn lần đừng đốt lửa ở chỗ này a!”

Hắn nói một câu này thật đã nhắc nhở Cổ Dĩ Tiêu,cô ở trong sách xem qua, nơi nào có nồng đậm mùi xăng thì không nên đốt lửa, nếu không sẽ khiến cho hoả hoạn thậm chí nổ mạnh.“Mở cửa thùng xe ra.” Cô nắm chặt cái bật lửa, khấn trương nuốt một ngụm nước bọt.

Người đàn ông đầu bóng lưỡng do dự, chẳng qua vẫn không chịu mở cửa thùng xe.

“Tôi đốt lửa .” Cổ Dĩ Tiêu trừng hắn“Cùng lắm thì cùng chết, tôi còn có thể là anh hùng!”

“Đừng đừng!” Người đàn ông đó chạy đến mở then cửa, đẩy cửa kia ra.

Cổ Dĩ Tiêu nhìn cảnh vật bên ngoài, kéo chặt quai cặp sách, thấy người đàn ông đầu bóng loáng không có ý tốt nhìn chằm chằm về phía mình, liền bỗng nhiên hô to một tiếng:“Có xe cảnh sát a —”

Chiếc xe vận tải nhỏ bỗng nhiên dừng lại,Cổ Dĩ Tiêu tuy rằng khó có thể giữ cân bằng, nhưng vẫn hướng cửa xe phóng đi, nhảy xuống khỏi xe vận tải, lăn một vòng trên mặt đất,sau đó nhanh chân bỏ chạy,tiếp theo cũng rất may mắn đụng phải một chiếc xe tuần tra giao thông, được cứu trở về nhà.

Bởi vì từ trong tay bọn cướp chạy thoát,Cổ Dĩ Tiêu được người nhà khen ngợi.

Nhiệt độ cơ thể của hắn làm cho cô cảm thấy rất ấm áp,Cổ Dĩ Tiêu ôm chặt eo Dịch Thừa giống như muốn xiết chết hắn.

Thang máy chậm rãi đi lên, hai người bọn họ giống như cặp tình nhân cuồng nhiệt ôm ấp lẫn nhau,người đàn ông đầu bóng loáng bụng bia có chút ngượng ngùng , hy vọng nhanh tới tầng ba mươi sáu mình muốn đến.

“Đinh.” Đã đến tầng hai mươi chín,Dịch Thừa rút cục tính buông tay“Cổ Dĩ Tiêu,thầy tới rồi.”

“Ồ.....” Cổ Dĩ Tiêu la lên một tiếng, lưu luyến không rời buông hắn ra, bất hạnh không có đồ gì có thể ôm nữa, liền lui đến một góc sáng sủa, cách người đầu bóng loáng bụng bia rất xa, nhưng vẫn cảm giác không an toàn.

Dịch Thừa đi ra thang máy, quay đầu lại nhìn thoáng qua Cổ Dĩ Tiêu, phát hiện ra sắc mặt cô không bình thường giống như muốn ngất xỉu, hơn nữa, hắn phát hiện cô hình như rất sợ người đàn ông đầu bóng loáng bụng bia kia. Bỗng nhiên hắn chạy đến, một tay kéo Cổ Dĩ Tiêu ra, cửa thang máy “Đinh” một tiếng đóng lại.

Cổ Dĩ Tiêu sau khi ra thang máy, còn có chút thất thần,ánh mắt ngơ ngác nhìn Dịch Thừa.

“Cô biết hắn không?” Dịch Thừa hỏi.

“Không biết.”

“Đi thôi.” Dịch Thừa kéo tay cô.

“Đi nơi nào?”

“Đi thang lầu,tôi đưa cô đi lên.”

Từ tầng hai mươi chín đến tầng ba mươi chín, đây là một đoạn đường không phải dễ dàng đi. Không ai có hứng thú đi thang lầu, cho nên hàng lang không có ai, chỉ có tiếng bước chân hai người.

Lúc đến tầng ba mươi bảy Cổ Dĩ Tiêu thở hồng hộc, dừng lại nghỉ ngơi. Tâm trạng cô bình phục rất nhiều,bất quá đi thang lầu quá mệt mỏi,cô có chút bực mình.“Thầy..... Không có gọi điện.....” Ngực của cô phập phồng,“Thầy không có giữ lời hứa..... chỉ nói có lẽ.....”

Dịch Thừa không thở gấp như cô, nhưng mà tựa vào bên người cô nghỉ ngơi“Cô luôn luôn chờ điện thoại của tôi?” Hắn nghiêng đầu nhìn cô, phát giác cô hiện tại rất có mị lực.

“Ai chờ điện thoại của thầy,thầy cho thầy là ai?” Cổ Dĩ Tiêu đối mặt với hắn,rất dễ dàng đem bản tính lộ ra“Thế nào, thuốc xổ không tôi chứ? Ở WC đến ngay cả thể lực gọi điện thoại cũng không có sao? Ha ha.....” Cô cười đến ngửa tới ngửa lui, thở càng thêm sâu.

“Thì ra là em!” Dịch Thừa xoay người đối mặt với cô, nhớ tới lần trước hắn vội vã đi tham gia hội thảo luận nghiên cứu,lúc tan học đã muốn muộn, cho nên không kịp trả lời vấn đề Cổ Dĩ Tiêu, chờ hắn đến hội nghiên cứu và thảo luận, bụng lại không lý do vô cùng đau đớn, trên đường liền lái xe đi bệnh viện.“Thì ra là cô.....”

“Tôi thì như thế nào?” Cổ Dĩ Tiêu liếc sang nhìn hắn“Thầy có năng lực loại em sao? Chờ thầy lên làm thầy chủ nhiệm em đã sớm tốt nghiệp.”

“Là do tôi làm dơ áo lông của em?”

“Dịch giáo sư, thời điểm phân tích sự kiện nguyên nhân không cần luôn theo một phương diện, đây là chủ nghĩa phiến diện.” Cổ Dĩ Tiêu vươn một ngón tay, nghiêm trang giáo dục hắn.

“Phải không?” Dịch Thừa bỗng nhiên theo cô cười rộ lên, một bàn tay chống mặt tường bên người cô. Không đợi cô phun ra lời ngụy biện gì nữa, hắn liền cúi đầu ngăn chặn miệng của cô. Hắn vốn tưởng rằng

cô sẽ giãy dụa, chẳng qua cô không có, vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó để cho hân hôn,lúc hân vươn đầu lưỡi tìm hiểu cô còn hợp tác hé miệng.

Nụ hôn chấm dứt,Dịch Thừa đến gần nhìn cô.Làn da của cô nhẵn nhụi trắng nõn, khoảng cách gần như vậy còn nhìn không ra lỗ chân lông, mặc dù không phải mỹ nhân nhưng dựa vào làn da này có thể làm các cô gái khác hâm mộ đến chết.

Cô lơ đãng cười nhạt, thậm chí liếm liếm môi dưới, sau đó giống hỏi thời tiết hỏi hân:“Thầy thích em?”

Dịch Thừa từ chối cho ý kiến.

“Vậy tại sao hôn em? Hiện tại là ban ngày rảnh rồi không có việc gì làm sao.” Cổ Dĩ Tiêu đẩy hân ra,tiếp tục lên lầu.

“Cổ Dĩ Tiêu,em không ngại sao?” Cô không có phản ứng làm hân không hiểu nổi.

“Quái.” Cổ Dĩ Tiêu không hiểu ra sao quay đầu lại,“Lại không ai thấy, ai biết thầy hôn qua em. Thầy cần gì thật tình như vậy? Đúng rồi, cảm ơn thầy,nhưng thầy nên đảm nhiệm chức vụ của mình tốt đi, thầy có hẹn nhưng đến muộn sẽ làm người ta ghét.”

Chỉ cần không ai thấy sẽ không tính? Tinh thần AQ thất truyền đã lâu lại sống lại trên người Cổ Dĩ Tiêu ! Dịch Thừa đối với Cổ Dĩ Tiêu hứng thú giống như nước sông dào dạt, liên miên không dứt, lại như Hoàng Hà vỡ đê không thể vãn hồi.

8. Chương 10

Chương 10: Hành trình đi biển[thượng]

Ngày mừng một tháng năm nghỉ dài hạn lại bị một văn kiện không hiểu ra sao mà hủy bỏ tất cả,không thể về nhà học sinh chỉ biết chửi mắng chứ căn bản không thể phản kháng cái gì. Trường lớp quyết định lợi dụng ba ngày nghỉ tổ chức du lịch cả lớp,người nào có hứng thú có thể báo danh. Mọi người đối với cuộc đi chơi này cảm thấy không hứng thú lắm,nhưng trưởng lớp bỗng nhiên tiết lộ có lẽ sẽ mời Dịch Thừa giáo sư đi chơi cùng bọn họ, một là có thể liên hệ tình cảm giữa thầy trò, thứ hai Dịch Thừa sang năm sẽ không dạy lớp bọn họ,xem đây như là chuyến du lịch từ biệt.

Vì quyết định hạng mục đi du lịch, mọi người cùng nhau mở hội bàn luận. Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở phía sau phòng học,A Âu ngồi ở bên người cô gửi tin nhắn cho bạn trai. Cổ Dĩ Tiêu nghe hai tiếng hô bất đồng, nam sinh phần lớn hy vọng đi leo núi, nữ sinh hy vọng đi ra biển. A Âu rất ngạc nhiên“Tại sao con gái đều muốn đi biển? Nơi đó chúng ta đều đi đến rồi.”

Cổ Dĩ Tiêu châm chọc cười“Cậu không hiểu sao, đi biển là muốn cỡi quần áo .”

“Sao?” A Âu ghét bĩu môi.

“Các cô ấy muốn nhìn nửa thân trần của Dịch giáo sư , mặt khác các cô ấy muốn biểu diễn dáng người kiều mỹ trước Dịch giáo sư .” Cổ Dĩ Tiêu tiến thêm một bước giải thích nói, tâm ý của các cô ấy làm sao có thể lừa gạt ánh mắt của cô.

A Âu càng thêm ghét.

“A, hai người các người!” Trưởng lớp kêu lên“Còn thiếu hai phiếu của hai người , đi núi hay đi biển?”

“Đi núi.” A Âu lập tức trả lời.

Nam Sinh nghe nói đi núi liền vang lên tiếng hoan hô, bọn họ và đám người thích đi biển bất phân thắng bại.

Tấm phiếu của Cổ Dĩ Tiêu là mấu chốt. Cô giống như đứng ở trong trận đấu, vài tỷ ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, chờ đợi câu trả lời đặc sắc của cô. Cô nhìn đám nam sinh lại nhìn đám nữ sinh, suy nghĩ trong chốc lát đặc tội nữ sinh là đáng sợ nhất, lẽ như mỗi cô đều bỏ thuốc xổ vào mình, cô như đích thân đưa mình đi hỏa táng. “Đi bờ biển đi!”

“A —” Nữ sinh kích động đến rơi nước mắt, giống như biểu quyết thành công là công lao của các cô. A — chỉ cần mời được Dịch giáo sư, đạt được mục đích nho nhỏ của các cô, thì cũng không uổng phí các cô mười năm gian khổ học tập cùng thi vào trường cao đẳng này.

“Tớ đã gọi điện cho Dịch giáo sư — nhưng mà thầy ấy nói cần phải sắp xếp thời gian, ngày mai mới có thể trả lời chắc chắn.” Trưởng lớp tuyên bố, tiện đà nhiệt huyết sôi trào nói ra một câu đủ để so sánh ngang Hitler War II tiếp đó diễn giảng lời nói: “Các đồng chí các nữ đồng bào, hãy phát huy uy lực bầu trời của chúng ta, hướng trời cầu nguyện! Để cho Thượng Đế mở ra cửa sổ tâm linh của Dịch giáo sư, làm cho hần đối chúng ta rộng mở vòng ôm, cùng dắt tay chúng ta chạy đến biển rộng xinh đẹp!”

“Tập thể tự sát?” Sau ót của Cổ Dĩ Tiêu chảy một giọt mồ hôi.

A Âu cũng cười, kéo lấy Cổ Dĩ Tiêu trở về ký túc xá.

Cổ Dĩ Tiêu lên mạng rất có sức lực chơi vô lâm quần hiệp truyện, đột nhiên di động vang lên, một dãy số xa lạ xuất hiện. Cô tạm dừng trò chơi, rất có lễ phép tiếp nghe “Chào !.”

“Bạn học Cổ Dĩ Tiêu.”

“Dịch.....” Cô vừa mới nói một chữ Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư liền miễn cưỡng quay đầu nhìn cô “Dì sao, dì khỏe chứ! Đã lâu không thấy nha, ha ha.” Cổ Dĩ Tiêu cười lớn có lệ, xóa tan lòng nghi ngờ của các cô. Cô chậm rãi đi đến ban công, đóng cửa lại, vỗ vỗ ngực hạ giọng hỏi: “Thầy có việc tìm em sao?”

“Dì sao?” Dịch Thừa giống như tương đối khó chịu.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Cổ Dĩ Tiêu cười ha ha, sau đó hỏi: “Thầy muốn hỏi chuyện đi biển sao? Đó là quyết định cả lớp nhất trí không có liên quan đến em.”

“Em có đi không?”

“Em mới không có đi, bãi biển toàn là cát.” Lợi dụng ba ngày này, cô chuẩn bị về nhà ăn cơm nuôi bụng mình thật tròn.

“Được, thầy sẽ cự tuyệt.” Dịch Thừa dường như muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút!” Cổ Dĩ Tiêu gọi lại hần, nữ sinh trong lớp để ý hần lâu như vậy, hần tại sao không cho bọn họ cơ hội cuối cùng, sẽ gặp báo ứng. “Ý của thầy là nếu em đi thầy cũng đi phải không?”

Giọng rầu rĩ của Dịch Thừa vang lên: “Cổ Dĩ Tiêu.....”

“Gì chứ?”

“Em ít tự kỷ đi.”

“Vậy thì em đi, em cũng muốn ăn món cua nướng mới mẻ a.” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên nhớ tới, đi biển ăn của nướng rất ngon.

“Thầy cũng đi.”

“Bởi vì em muốn đi?” Cổ Dĩ Tiêu còn không nhả ra.

“Thầy cũng muốn ăn của nướng.”

“Sớm biết rằng như vậy, nữ sinh lớp chúng em không cần cầu nguyện với trời, trực tiếp cầu nguyện với con cua thì tốt rồi.” Cổ Dĩ Tiêu cười khanh khách, ánh mắt nheo thành một đường thẳng.

Tin tức Dịch Thừa đồng ý cùng mọi người đi biển làm ọi người vui mừng khôn xiết, các học sinh nhanh chóng thông báo, tin tức tiến triển cực nhanh, ngay cả nữ sinh biệt viện cũng muốn gia nhập chuyến đi của

bọn họ, chẳng qua bị trường lớp uyển chuyển cự tuyệt . Xem ra người làm việc cũng không dễ dàng. Đám nữ sinh kia không thể gia nhập chuyến đi bọn họ, đương nhiên sẽ không cứ như vậy từ bỏ ý đồ, hỏi thăm ra ngày bọn họ du lịch đến lúc đó cũng đi là được.

Trong lúc nhất thời, đồ tắm Bikini bán thật đắt. Một mình Dịch Thừa lại kéo toàn bộ trang phục thành phố phát triển, có thể thấy được hẳn có tiềm năng vô hạn .

Cổ Dĩ Tiêu nhìn hai người Hoa Tri Chi và Tiểu Tư ở trong ký túc xá thử Bikini, máu mũi đều nhanh phun ra. Ba miếng vải to bằng lòng bàn tay che khuất những nơi nên che, lại càng thêm hấp dẫn người ta hướng tới — Nếu không có biết sẹo trên lưng thì tốt. Cô bây giờ không có Bikini, thậm chí không có áo tắm, cô sẽ không bơi lội.

Nhìn ngày nghỉ một tháng năm sắp đến, Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư đều kích động ngủ không được, A Âu không đi bờ biển, trước thời gian về nhà .

“Dĩ Tiêu, thật ra cậu cũng rất muốn nhìn Dịch giáo sưỏa thân đúng hay không?” Tiểu Tư đoán “Bằng không cậu sẽ không bỏ phiếu đi bờ biển .”

“Tớ bỏ phiếu cho các cậu không phải vì muốn thấy hân hỏa thân, mà là muốn bảo vệ tánh mạng chính mình.” Cổ Dĩ Tiêu trở mình lại ngủ, không để ý tới các cô lú lú ảo tưởng, cái gì Dịch thừa bỗng nhiên bỏ nhào về phía cá cô, bởi vì cô biết chuyện các cô ấy ảo tưởng vĩnh viễn sẽ không thực hiện được .

Sáng sớm ngày hôm sau, cô đã bị hai người mê trai tha đứng lên, mơ mơ màng màng thu thập đồ vật này nọ.

“A! Cậu tại sao không mang theo áo bơi?” Hoa Tri Chi kinh ngạc hỏi.

“Tớ không có áo bơi.” Cô vốn không định đi, cho dù đi cũng không có muốn đi bơi.

“Như vậy sao được” Hoa Tri Chi khẳng khái lấy bộ Bikini trong ba bộ của mình, chọn bộ bảo thủ nhất đưa cho cô “Cái này cho cậu mượn, cậu là tắm phiếu mẫu chốt, chúng ta nói sao cũng không thể bạc đãi cậu.”

“Vì tình hữu nghị a —” Cổ Dĩ Tiêu nhìn cô cúi đầu “Cảm ơn ông trời ban ỉnh một bạn cùng phòng tốt như vậy!” Nhưng cô căn bản không muốn mặc áo tắm xuất hiện trước mặt Dịch Thừa!

Một giờ sau, cả lớp đều ngồi lên xe buýt, sắp sửa khởi hành.

Cổ Dĩ Tiêu vốn ngồi chung với Tiểu Tư, một nam sinh nói khẽ với Tiểu Tư gì đó, Tiểu Tư cứ nhiên nhảy dựng lên, ân cần đem vị trí của mình tặng cho hắn. Cổ Dĩ Tiêu liếc liếc mắt một cái, nam sinh kia là Hoàng Gia Phú.

“Hoa phi hoa, sương phi sương, ta là một con thuyền nhỏ phiêu bạc, lẳng lặng bồng bềnh trong sóng biển xanh, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt của cậu giống như ánh sao trong đêm tối, chiếu sáng lên con tim lạnh như băng của ta.” Hoàng Gia Phú có ý với Cổ Dĩ Tiêu không phải một ngày hai ngày, chỉ cần có cơ hội ở chung sẽ xuất khẩu thành thơ.

Cổ Dĩ Tiêu không để ý đến hắn, nghiêng sang bên ...muốn ngủ.

Các học sinh nữ bỗng nhiên nổi lên xôn xao, Cổ Dĩ Tiêu không cần trợn mắt cũng biết Dịch Thừa lên xe . Vì chiếu cố đến tất cả bạn học nữ, trưởng lớp cố ý an bài một vị trí tốt trong xe, vừa lúc ngồi ở phía trước Cổ Dĩ Tiêu.

Dịch Thừa đeo theo một túi du lịch nhỏ, mặc áo sơ mi bình thường cộng với quần Jean, kia kính mắt tượng trưng phần tử trí thức đoan chính đặt tại trên mũi hắn. Mặt hắn không chút thay đổi nhìn các học sinh nữ chung quanh, bỗng nhiên phát hiện Cổ Dĩ Tiêu ngồi ngay phía sau hắn, bên người còn có một nam sinh thoát nhìn như cha mẹ chết. Đáy mắt hắn nổi lên chút gợn sóng lại rất nhanh che dấu đi, chậm rãi ngồi xuống, mở tạp ra chí —[quốc gia địa lý__ Trung Quốc] ra.

Trưởng lớp mặt ửng hồng ngồi ở bên người Dịch Thừa, nhận ánh mắt hâm mộ từ những người khác.

Xe khởi động, cửa xe đóng lại.

Hoàng Gia Phú cực nhanh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại nổi hứng làm thơ: “Đem ta so sánh với một chiếc xe không có mục đích, cả đời không ngừng truy tìm, truy tìm, phong cảnh xinh đẹp đến tột cùng là phương xa trong lòng ta, hay là đường dưới chân ta?” Đọc xong, hần vì bài thơ mình mà cảm động, không khỏi hỏi Cổ Dĩ Tiêu: “Dĩ Tiêu, cậu cảm thấy bài thơ ngắn của ta và Cổ Thành [một thế hệ] so sánh với nhau, ai làm tốt hơn?”

“Người ấy tương đối khá.” Cổ Dĩ Tiêu trả lời.

Dịch Thừa nghe thấy nói chuyện bọn họ, nghĩ thầm rằng, chỉ cần là người đều đã cảm thấy được thơ Cổ Thành hay.

“Tại sao?” Hoàng Gia Phú cũng không để ý đánh giá của cô, thực khiêm tốn hỏi.

“Thơ hần so với thơ cậu ngắn hơn.” Cổ Dĩ tiêu lại trả lời.

“Vậy với Hồ Hòa thì sao?”

Cổ Dĩ Tiêu suy nghĩ trong chốc lát nói: “Tin tưởng cậu sau này sẽ giống như Cổ Thành hay Hồ Hòa vậy.”

Hoàng Gia Phú vui vô cùng, rốt cục không hề hỏi Cổ Dĩ Tiêu về chuyện thơ ca, say mê ở trong tài hoa chính mình nhất thời không thể tự thoát ra được, rung đùi đắc ý ngâm tụng bài thơ không biết tên.

Dịch Thừa cố nén ý cười, bởi vì hần hiểu ý câu nói của Cổ Dĩ Tiêu – cậu về sau rất có thể giống Hồ Hòa hay Cổ Thành giống là tự sát hoặc là trước giết người sau tự sát.

Trưởng lớp thấy Dịch Thừa thật lâu cũng không lật sang trang khác, trong lòng không khỏi tán thưởng : Giáo sư chính là giáo sư, chỉ có một trang sách lại xem lâu như vậy, nhất định từ bên trong tổng kết ra mười trang đạo lý nha?

9. Chương 10

Chương 10: Hành trình đi biển[thượng]

Ngày mừng một tháng năm nghỉ dài hạn lại bị một văn kiện không hiểu ra sao mà hủy bỏ tất cả, không thể về nhà học sinh chỉ biết chửi mắng chứ căn bản không thể phản kháng cái gì. Trưởng lớp quyết định lợi dụng ba ngày nghỉ tổ chức du lịch cả lớp, người nào có hứng thú có thể báo danh. Mọi người đối với cuộc đi chơi này cảm thấy không hứng thú lắm, nhưng trưởng lớp bỗng nhiên tiết lộ có lẽ sẽ mời Dịch Thừa giáo sư đi chơi cùng bọn họ, một là có thể liên hệ tình cảm giữa thầy trò, thứ hai Dịch Thừa sang năm sẽ không dạy lớp bọn họ, xem đây như là chuyến du lịch từ biệt.

Vì quyết định hạng mục đi du lịch, mọi người cùng nhau mở hội bàn luận. Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở phía sau phòng học, A Âu ngồi ở bên người cô gửi tin nhắn cho bạn trai. Cổ Dĩ Tiêu nghe hai tiếng hô bất đồng, nam sinh phần lớn hy vọng đi leo núi, nữ sinh hy vọng đi ra biển. A Âu rất ngạc nhiên “Tại sao con gái đều muốn đi biển? Nơi đó chúng ta đều đi đến rồi.”

Cổ Dĩ Tiêu châm chọc cười “Cậu không hiểu sao, đi biển là muốn cỡi quần áo .”

“Sao?” A Âu ghét bĩu môi.

“Các cô ấy muốn nhìn nửa thân trần của Dịch giáo sư , mặt khác các cô ấy muốn biểu diễn dáng người kiều mỹ trước Dịch giáo sư .” Cổ Dĩ Tiêu tiến thêm một bước giải thích nói, tâm ý của các cô ấy làm sao có thể lừa gạt ánh mắt của cô.

A Âu càng thêm ghét.

“A, hai người các người!” Trưởng lớp kêu lên “Còn thiếu hai phiếu của hai người, đi núi hay đi biển?”

“Đi núi.” A Âu lập tức trả lời.

Nam Sinh nghe nói đi núi liền vang lên tiếng hoan hô, bọn họ và đám người thích đi biển bất phân thắng bại.

Tấm phiếu của Cổ Dĩ Tiêu là mấu chốt. Cô giống như đứng ở trong trận đấu, vài tỷ ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, chờ đợi câu trả lời đặc sắc của cô. Cô nhìn đám nam sinh lại nhìn đám nữ sinh, suy nghĩ trong chốc lát đặc tội nữ sinh là đáng sợ nhất, lẽ như mỗi cô đều bỏ thuốc xổ vào mình, cô như đích thân đưa mình đi hỏa táng. “Đi bờ biển đi!”

“A –” Nữ sinh kích động đến rơi nước mắt, giống như biểu quyết thành công là công lao của các cô. A — chỉ cần mời được Dịch giáo sư, đạt được mục đích nho nhỏ của các cô, thì cũng không uổng phí các cô mười năm gian khổ học tập cùng thi vào trường cao đẳng này.

“Tớ đã gọi điện cho Dịch giáo sư – nhưng mà thầy ấy nói cần phải sắp xếp thời gian, ngày mai mới có thể trả lời chắc chắn.” Trưởng lớp tuyên bố, tiện đà nhiệt huyết sôi trào nói ra một câu đủ để so sánh ngang Hitler War II tiếp đó diễn giảng lời nói: “Các đồng chí các nữ đồng bào, hãy phát huy uy lực bầu trời của chúng ta, hướng trời cầu nguyện! Để cho Thượng Đế mở ra cửa sổ tâm linh của Dịch giáo sư, làm cho hần đối chúng ta rộng mở vòng ôm, cùng dắt tay chúng ta chạy đến biển rộng xinh đẹp!”

“Tập thể tự sát?” Sau ót của Cổ Dĩ Tiêu chảy một giọt mồ hôi.

A Âu cũng cười, kéo lấy Cổ Dĩ Tiêu trở về ký túc xá.

Cổ Dĩ Tiêu lên mạng rất có sức lực chơi vô lâm quần hiệp truyện, đột nhiên di động vang lên, một dãy số xa lạ xuất hiện. Cô tạm dừng trò chơi, rất có lễ phép tiếp nghe “Chào !.”

“Bạn học Cổ Dĩ Tiêu.”

“Dịch.....” Cô vừa mới nói một chữ Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư liền miễn cưỡng quay đầu nhìn cô “Dì sao, dì khỏe chứ! Đã lâu không thấy nha, ha ha.” Cổ Dĩ Tiêu cười lớn có lệ, xóa tan lòng nghi ngờ của các cô. Cô chậm rãi đi đến ban công, đóng cửa lại, vỗ vỗ ngực hạ giọng hỏi: “Thầy có việc tìm em sao?”

“Dì sao?” Dịch Thừa giống như tương đối khó chịu.

“Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.” Cổ Dĩ Tiêu cười ha ha, sau đó hỏi: “Thầy muốn hỏi chuyện đi biển sao? Đó là quyết định cả lớp nhất trí không có liên quan đến em.”

“Em có đi không?”

“Em mới không có đi, bãi biển toàn là cát.” Lợi dụng ba ngày này, cô chuẩn bị về nhà ăn cơm nuôi bụng mình thật tròn.

“Được, thầy sẽ cự tuyệt.” Dịch Thừa dường như muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút!” Cổ Dĩ Tiêu gọi lại hần, nữ sinh trong lớp để ý hần lâu như vậy, hần tại sao không cho bọn họ cơ hội cuối cùng, sẽ gặp báo ứng. “Ý của thầy là nếu em đi thầy cũng đi phải không?”

Giọng rầu rĩ của Dịch Thừa vang lên: “Cổ Dĩ Tiêu.....”

“Gì chứ?”

“Em ít tự kỷ đi.”

“Vậy thì em đi, em cũng muốn ăn món cua nướng mới mẻ a.” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên nhớ tới, đi biển ăn cua nướng rất ngon.

“Thầy cũng đi.”

“Bởi vì em muốn đi?” Cổ Dĩ Tiêu còn không nhả ra.

“Thầy cũng muốn ăn cua nướng.”

“Sớm biết rằng như vậy, nữ sinh lớp chúng em không cần cầu nguyện với trời, trực tiếp cầu nguyện với con cua thì tốt rồi.” Cổ Dĩ Tiêu cười khanh khách, ánh mắt nheo thành một đường thẳng.

Tin tức Dịch Thừa đồng ý cùng mọi người đi biển làm ọi người vui mừng khôn xiết, các học sinh nhanh chóng thông báo,tin tức tiến triển cực nhanh, ngay cả nữ sinh biệt viện cũng muốn gia nhập chuyến đi của bọn họ, chẳng qua bị trưởng lớp uyển chuyển cự tuyệt. Xem ra người làm việc cũng không dễ dàng. Đám nữ sinh kia không thể gia nhập chuyến đi bọn họ, đương nhiên sẽ không cứ như vậy từ bỏ ý đồ, hỏi thăm ra ngày bọn họ du lịch đến lúc đó cũng đi là được.

Trong lúc nhất thời, đồ tắm Bikini bán thật đắt. Một mình Dịch Thừa lại kéo toàn bộ trang phục thành phố phát triển, có thể thấy được hắn có tiềm năng vô hạn.

Cổ Dĩ Tiêu nhìn hai người Hoa Tri Chi và Tiểu Tư ở trong ký túc xá thử Bikini, máu mũi đều nhanh phun ra. Ba miếng vải to bằng lòng bàn tay che khuất những nơi nên che, lại càng thêm hấp dẫn người ta hướng tới — Nếu không có biết sẹo trên lưng thì tốt. Cô bây giờ không có Bikini, thậm chí không có áo tắm, cô sẽ không bơi lội.

Nhìn ngày nghỉ một tháng năm sắp đến, Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư đều kích động ngủ không được, A Âu không đi bờ biển, trước thời gian về nhà.

“Dĩ Tiêu, thật ra cậu cũng rất muốn nhìn Dịch giáo sưỏa thân đúng hay không?” Tiểu Tư đoán “Bằng không cậu sẽ không bỏ phiếu đi bờ biển.”

“Tổ bỏ phiếu cho các cậu không phải vì muốn thấy hắnỏa thân, mà là muốn bảo vệ tánh mạng chính mình.” Cổ Dĩ Tiêu trở mình lại ngủ, không để ý tới các cô lú lú ảo tưởng, cái gì Dịch thừa bỗng nhiên bỏ nhào về phía cá cô, bởi vì cô biết chuyện các cô ấy ảo tưởng vĩnh viễn sẽ không thực hiện được.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô đã bị hai người mê trai tha đứng lên, mơ mơ màng màng thu thập đồ vật này nọ.

“A! Cậu tại sao không mang theo áo bơi?” Hoa Tri Chi kinh ngạc hỏi.

“Tổ không có áo bơi.” Cô vốn không định đi, cho dù đi cũng không có muốn đi bơi.

“Như vậy sao được” Hoa Tri Chi khẳng khái lấy bộ Bikini trong ba bộ của mình, chọn bộ bảo thủ nhất đưa cho cô “Cái này cho cậu mượn, cậu là tấm phiếu mấu chốt, chúng ta nói sao cũng không thể bạc đãi cậu.”

“Vì tình hữu nghị a —” Cổ Dĩ Tiêu nhìn cô cúi đầu “Cảm ơn ông trời ban ỉnh một bạn cùng phòng tốt như vậy!” Nhưng cô căn bản không muốn mặc áo tắm xuất hiện trước mặt Dịch Thừa!

Một giờ sau, cả lớp đều ngồi lên xe buýt, sắp sửa khởi hành.

Cổ Dĩ Tiêu vốn ngồi chung với Tiểu Tư, một nam sinh nói khê với Tiểu Tư gì đó, Tiểu Tư cứ nhiên nhảy dựng lên, ân cần đem vị trí của mình tặng cho hắn. Cổ Dĩ Tiêu liếc liếc mắt một cái, nam sinh kia là Hoàng Gia Phú.

“Hoa phi hoa, sương phi sương, ta là một con thuyền nhỏ phiêu bạc, lẳng lặng bồng bềnh trong sóng biển xanh, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt của cậu giống như ánh sao trong đêm tối, chiếu sáng lên con tim lạnh như băng của ta.” Hoàng Gia Phú có ý với Cổ Dĩ Tiêu không phải một ngày hai ngày, chỉ cần có cơ hội ở chung sẽ xuất khẩu thành thơ.

Cổ Dĩ Tiêu không để ý đến hắn, nghiêng sang bên ...muốn ngủ.

Các học sinh nữ bỗng nhiên nổi lên xôn xao, Cổ Dĩ Tiêu không cần trợn mắt cũng biết Dịch Thừa lên xe. Vì chiều cố đến tất cả bạn học nữ, trưởng lớp cố ý an bài một vị trí tốt trong xe, vừa lúc ngồi ở phía trước Cổ Dĩ Tiêu.

Dịch Thừa đeo theo một túi du lịch nhỏ, mặc áo sơ mi bình thường cộng với quần Jean, kia kính mắt tượng trưng phần tử trí thức đoan chính đặt tại trên mũi hắn. Mặt hắn không chút thay đổi nhìn các học sinh nữ chung quanh, bỗng nhiên phát hiện Cổ Dĩ Tiêu ngồi ngay phía sau hắn, bên người còn có một nam sinh

thoạt nhìn như cha mẹ chết. Đáy mắt hần nổi lên chút gợn sóng lại rất nhanh che dấu đi, chậm rãi ngồi xuống, mở tạp ra chí –[quốc gia địa lý_ Trung Quốc] ra.

Trường lớp mặt ửng hồng ngồi ở bên người Dịch Thừa, nhận ánh mắt hâm mộ từ những người khác.

Xe khởi động, cửa xe đóng lại.

Hoàng Gia Phú cực nhanh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, lại nổi hứng làm thơ:“Đem ta so sánh với một chiếc xe không có mục đích, cả đời không ngừng truy tìm, truy tìm, phong cảnh xinh đẹp đến tột cùng là phương xa trong lòng ta, hay là đường dưới chân ta?” Đọc xong,hần vì bài thơ mình mà cảm động, không khỏi hỏi Cổ Dĩ Tiêu:“Dĩ Tiêu,cậu cảm thấy bài thơ ngắn của ta và Cổ Thành [một thể hệ] so sánh với nhau, ai làm tốt hơn?”

“Người ấy tương đối khá.” Cổ Dĩ Tiêu trả lời.

Dịch Thừa nghe thấy nói chuyện bọn họ, nghĩ thầm rằng, chỉ cần là người đều đã cảm thấy được thơ Cổ Thành hay.

“Tại sao?” Hoàng Gia Phú cũng không để ý đánh giá của cô, thực khiêm tốn hỏi.

“Thơ hần so với thơ cậu ngắn hơn.” Cổ Dĩ tiêu lại trả lời.

“Vậy với Hồ Hòa thì sao?”

Cổ Dĩ Tiêu suy nghĩ trong chốc lát nói:“Tin tưởng cậu sau này sẽ giống như Cổ Thành hay Hồ Hòa vậy.”

Hoàng Gia Phú vui vô cùng, rốt cục không hề hỏi Cổ Dĩ Tiêu về chuyện thơ ca, say mê ở trong tài hoa chính mình nhất thời không thể tự thoát ra được, rung đùi đắc ý ngâm tụng bài thơ không biết tên.

Dịch Thừa cố nén ý cười, bởi vì hần hiểu ý câu nói của Cổ Dĩ Tiêu – cậu về sau rất có thể giống Hồ Hòa hay Cổ Thành giống là tự sát hoặc là trước giết người sau tự sát.

Trường lớp thấy Dịch Thừa thật lâu cũng không lật sang trang khác,trong lòng không khỏi tán thưởng : Giáo sư chính là giáo sư, chỉ có một trang sách lại xem lâu như vậy, nhất định từ bên trong tổng kết ra mười trang đạo lý nha?

10. Chương 11

Chương 11: Hành trình đi biển [Hạ]

Biển xanh trời xanh,bờ biển phía nam,tháng năm là tháng rất nhiều người đến du ngoạn ngắm cảnh .Bờ cát vàng óng bảm đủ loại màu sắc từ mặt trời,mấy đứa bé lấy cát và vỏ sò xây thành tòa thành.

Các nữ sinh viên đại học trẻ tuổi làm tăng thêm mấy phần sức sống, người tự cho là đáng người đẹp đều mặc Bikini, những người ngưỡng chừng bảo thủ sẽ khoác thêm một tấm khăn lông lớn.

Lúc Dịch Thừa đi thay quần áo, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt kia, giống như một đám thợ săn thú đang tranh tài thắng bại bằngh con mồi. Cánh cửa chậm rãi mở ra,Cổ Dĩ Tiêu nghe thấy rất nhiều người nuốt nước miếng. Cô cũng nhìn sang Dịch Thừa, chỉ thấy hần không có mặc quần bơi tam giác giống như đám nữ sinh mong đợi, mà là chụp vào một cái quần đùi ngắn và một cái áo sơ mi rộng thùng thình màu xanh, tựa như ở bờ biển Hawaii thường xuyên có thể nhìn thấy được,thật bình tĩnh đi ra. Tuy rằng như vậy,nhưng hần có mở vài cái nút đã để lộ ra một chút cảnh xuân trong ngực. Hần

lấy mất kính xuống thay bằng kính râm, không có đi nhìn những học sinh bận áo bikini, lập tức đi đến ghế nằm ngồi xuống

“Dịch giáo sư thật đúng là một người nghiêm túc, điềm đạm như vật.” Trưởng lớp rất thất vọng, nhìn bóng cao su lớn trong tay, cô vốn muốn tổ chức mọi người cùng thầy chơi bóng cao su dưới nước.

Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư bơi lội, âm thầm nghịch nước.

Thật sự là đồ giả đứng đắn. Cổ Dĩ Tiêu lắc đầu, xem ra chỉ có cô biết Dịch Thừa là điển hình người hai mặt, tuy rằng làm bộ nhã nhặn ngồi ở ghế trên, kỳ thật dưới kính râm ánh mắt giảo hoạt lại không biết đang nhìn nơi nào. Hoa Tri Chi gọi cô cùng nhau lấy vỏ sò, cô vừa muốn đi qua, Hoa Tri Chi cũng rất bất mãn bắt cô đi đổi áo tắm.

“Phải thay thật sao –” Cổ Dĩ Tiêu đi đến ô che nắng, tìm túi du lịch của mình, lấy ra bộ Bikini mà Hoa Tri Chi cho cô mượn, xấu hổ nhìn đại an toàn tình tế.

Bên cạnh vang lên một tiếng huýt sáo không có hảo ý.

Cổ Dĩ Tiêu quay đầu liền thấy Dịch Thừa thoải mái mà nằm ở trên ghế, dùng cuốn tạp chí [quốc gia địa lý Trung Quốc] đắp lên mặt. Cổ Dĩ Tiêu một tay xốc tạp chí lên, lập tức thấy khóe miệng hằn hướn lên “Nếu chọn rộn như vậy, sao không đi chơi với mọi người.” Không biết có mấy ánh mắt từ đâu nhìn chăm chăm nơi này, cho nên cô không nhìn hấn nữa.

“Cần thầy giúp em đổi áo tắm không?” Dịch Thừa hỏi.

“Thầy xác định sẽ không chụp ảnh xinh đẹp của em đấy chứ?” Cổ Dĩ Tiêu liếc xéo hấn.

Dịch Thừa nhẹ nhàng cười, lại đem tạp chí để ở trên mặt.

Cổ Dĩ Tiêu vào trong phòng thay quần áo, nghe thấy tiếng cười rộn rã bên ngoài. Cho dù không có Dịch Thừa tham dự, kỳ thật mọi người cũng có thể chơi rất vui, vậy tại sao phải gọi Dịch Thừa đi cùng? Nếu Dịch Thừa thật sự đứng đắn nói chuyện yêu đương với các cô, chỉ sợ các cô cũng sẽ lập tức đáp ứng? Cột lại dây lưng phía sau, Cổ Dĩ Tiêu kiểm tra nhiều lần, còn nói là cái gì Bikini bảo thủ, thiên tài tin tưởng là Bikini sẽ không bảo thủ nha! Những sợi vải này không biết có thể tự nhiên bị đứt hay tự tách ra không.

Cô đẩy cửa ra lập tức nhìn thấy Dịch Thừa tựa vào thân cây dừa.

Hấn đưa lưng về phía bãi biển, làm càn cởi kính râm nhét vào túi, nhìn bên trái bên phải xem có người đi đến hay không, sau đó đi đến trước mặt Cổ Dĩ Tiêu, trên mặt treo nụ cười như có như không, dụng ý cũng rất rõ ràng.

Cổ Dĩ Tiêu liếc mắt mắ hấn “Thầy lại muốn hôn em?”

“Không ai thấy, thuận tiện.” Dịch Thừa nhún vai, đưa tay ôm Cổ Dĩ Tiêu vào trong ngực.

Dịch Thừa và Cổ Dĩ Tiêu ở một nơi bí mật ôm hôn, Dịch Thừa dễ dàng rút quần áo cô cầm trong tay ra, tùy ý ném ở một bên, sau đó ngay tại trên người cô vừa hôn vừa vuốt ve, thậm chí nghĩ muốn kéo dây lưng của cô ra. Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên ngăn cản tay hấn, kéo ra bên ngoài.

“Đủ rồi nha Dịch giáo sư.” Cổ Dĩ Tiêu sờ sờ môi dưới chính mình, sắc nam nhân này thật sự điên cuồng, cho hấn chút ánh mặt trời sáng lạn, hấn lại dám vào ổ trộm trứng.

“Dĩ Tiêu.....” Dịch Thừa ôm lấy cô, dùng giọng khàn khàn khê gọi.

“Gì chứ?” Cổ Dĩ Tiêu quay đầu sang một bên

Dịch Thừa nheo lại mắt “Em thích anh?”

“Dịch Thừa.....”

“Sao?”

“Anh ít tự kỷ đi.” Lời hấn nói cô hoàn trả lại tất cả.

Dịch Thừa cười rộ lên, đây là lần đầu tiên Cổ Dĩ Tiêu thấy hắn cười tự nhiên và vui vẻ như thế. Ở trước mặt cô, hắn tốt nhất không cần giả đúng đắn, bởi vì không ai có thể ở trước mặt cô diễn trò mà không bị vạch trần. Cổ Dĩ Tiêu ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn, hắn vẫn là đừng giả nghiêm túc là tốt nhất, bởi vì lúc hắn cười thật sự rất đẹp.

“Tại sao để cho anh hôn?” Dịch Thừa nâng cằm của cô lên, cô cũng không có né tránh, lớn mật nhìn người đối diện. Điểm này làm cho hắn vô cùng yêu thích, cô không có giống các cô gái bình thường giả bộ rụt rè và thẹn thùng, tất cả đều là thẳng thắn như vậy, lúc nhìn thẳng làm cho người ta cảm thấy tuyệt không dối trá, trong con người trong suốt chớp động linh khí, bất quá quá mức tà khí giống như hồ ly hoang dại bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người, sẽ không dễ dàng bị bắt luận kẻ nào chinh phục nhất là đàn ông.

Cổ Dĩ Tiêu nhướn lên khóe môi, hiện lên một đạo nếp nhăn trên mặt khi cười “Em rất thích loại cảm giác này.”

Lông mày của Dịch Thừa nhướn lên “Cảm giác gì?”

Cổ Dĩ Tiêu đưa tay, ngón trỏ cùng ngón giữa khẽ vuốt lên cánh môi mỏng của hắn, cảm nhận được mặt trên hơi nóng “Anh là người mà ai cũng muốn đoạt được mà không có cơ hội, em chính là đi trước nhưng mà không ai biết sự tồn tại của em. Em ở chỗ cao quan sát ánh mắt ngưỡng mộ của các cô ấy – cảm giác như thế rất tốt, em có được thứ người khác hy vọng.”

“Cho dù em không thích hắn.” Dịch Thừa tiếp câu.

Cổ Dĩ Tiêu gật đầu, môi nhẹ nhàng hôn một chút lên môi hắn, sau đó ở khóe môi hắn cúi đầu cười.

“Em là cô gái mặt ngoài vô hại nhưng bên trong lại có ý niệm tà ác.....” Cô tâm cao khí ngạo thái quá, bên ngoài dè dặt chính mình kỳ thật cũng là một cây thuốc phiện, dễ dàng cho người đụng tới, lại cho người vô lực phản kháng mê đắm cô. Dịch Thừa rốt cục hiểu về cô thêm một chút, lời này nhắc nhở hắn, thỏa mãn cô đồng thời cũng thỏa mãn chính mình nhưng ngàn vạn lần không thể sa vào.

“Buổi tối cùng nhau ăn của nướng sao?” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng đầu, khờ dại giương mắt nhìn hắn “Len lén .”

“Một lời đã định.” Lời hứa Quân tử đáng giá ngàn vàng, Dịch Thừa đáp ứng đồng thời chẳng khác nào đáp ứng quan hệ bí mật của hai người, không phải người yêu, không phải bạn bè, cũng không phải quan hệ người xa lạ.

Sắc trời tối dần, các học sinh quay quần thành một vòng mở lửa trại. Mấy nam sinh tìm dây dẫn điện làm thành một dàn Karaoke, để hai mươi tham gia chơi rút thăm theo thứ tự, mỗi người hát một ca khúc. Dịch Thừa lại rút được thăm đầu tiên.

Dịch Thừa đẩy mắt kính của mình lên, bình tĩnh nói câu “Thầy không hát”, rồi nghiêm mặt ngồi ở một bên.

“Không được –” Mấy nam sinh đã uống vài lon bia lớn gan hét lớn, rất ồn ào “Giáo sư không ca hát thì phải trả lời câu hỏi của các bạn nữ, vấn đề gì đều phải trả lời!” “Đúng vậy đúng vậy, giáo sư thầy hãy thỏa mãn các cô ấy đi!”

“Được, cho các cô hỏi ba câu.” Học theo Cổ Dĩ Tiêu hắn dùng con số để quy định, không để chính mình vĩnh viễn không lâm vào phiền toái.

“Tôi!” Hoa Tri Chi lập tức nhắc tay, đứng lên lớn tiếng hỏi: “Dịch giáo sư có bạn gái hay không?”

“Không có.” Dịch Thừa dùng ngữ khí cứng nhắc trả lời, dường như ngay cả suy nghĩ cũng không có.

Chúng nữ sinh phía sau hét lên muốn hỏi thêm??? Hỏi thiệt nhiều vấn đề, Dịch Thừa lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, chờ đợi một người thay các cô đặt câu hỏi xuất hiện. Lúc này trưởng lớp phát huy tác dụng, cùng các bạn ghé tai nhau nói ra một ít vấn đề, sau đó nói: “Thầy thích dạng con gái ra sao?”

Dịch Thừa rũ mắt xuống, hồi lâu không nói gì, toàn trường cũng đi theo an tĩnh lại, chỉ còn tiếng Cổ Dĩ Tiêu nhai hạt dưa.

“Thầy thích.....” Dịch Thừa giương mắt âm hiểm liếc mắt sang Cổ Dĩ Tiêu “Giống như học sinh Cổ Dĩ Tiêu vậy, nhu thuận, nho nhã, dịu dàng, đối đãi bạn bè rất chân thật, là một cô gái rất biết chăm sóc người khác.”

Cổ Dĩ Tiêu không nghĩ tới hần bỗng nhiên lại nói như vậy, chỉ thấy toàn thể nữ sinh đều nhất loạt quay đầu nhìn cô, hơn mười cặp mắt mang theo khinh thường và ghen tị phóng về phía cô. Cô chỉ có thể cười làm lành giả ngu, cúi đầu cắn hạt dưa. Hần châm chọc cô cũng thôi, còn làm cho cô khó xuống đài như vậy!

“Cho nên vấn đề cuối cùng hãy để cho học sinh Cổ Dĩ Tiêu mà thầy thích hỏi.” Dịch Thừa còn không buông tha cô, mặt ngoài vẫn ăn nói thận trọng, nhưng ngữ khí nhấp nhô lên xuống có thật lớn lực sát thương.

Cổ Dĩ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể chạy tới bóp cổ hần. Nhưng mà cô ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội nhìn bên trái bên phải một chút, hình như là muốn tìm người giúp cô. Tiểu Tư lập tức ở bên tai cô nói: “Nói một chút về cô gái trước kia thầy ấy thích!” Trên mặt Cổ Dĩ Tiêu lập tức lộ ra nụ cười tà ác, sau đó lại lập tức thay bằng vẻ mặt hơi sợ, cố ý lớn tiếng nói: “Sao, loại vấn đề này mình làm sao không biết xấu hổ hỏi chứ?”

“Không sao, cậu hỏi đi!” Tiểu Tư còn không biết, kế tiếp Cổ Dĩ Tiêu hỏi ra một vấn đề đáng sợ.

“Cậu đã nói như vậy thì mình hỏi nha?” Cổ Dĩ Tiêu lộ vẻ mặt đau khổ khó xử nhìn về phía Dịch Thừa.

Dịch Thừa từ trong mắt cô thoáng nhìn thấy một tia ranh mãnh không dễ làm cho người ta phát hiện, bỗng nhiên có chút hối hận hành vi vừa rồi của mình — kích thích đến ác ma Cổ Dĩ Tiêu này, nhất định không có kết cục gì hay, quả nhiên –

Cổ Dĩ Tiêu giả nhút nhát chớp mắt, ra vẻ thực khó khăn nói ra “Dịch giáo sư..... Thầy, thầy có thể đem lần đầu tiên của thầy nói cho tụi em nghe hay không?”

Toàn trường ồ lên –

11. Chương 12

Chương 12

Tiểu Tư bị sắc nước miếng của mình ho khan không ngừng, thế nhưng không thể giải thích chuyện cô ấy hỏi.

Quả nhiên! Dịch Thừa vạn phần hối hận, Cổ Dĩ Tiêu này thật biến thái!

Cổ Dĩ Tiêu thấy bộ dáng hần như vậy trong lòng cuồng tiếu, ở mặt ngoài còn làm bộ hảo tâm nói: “Nếu giáo sư thật không có kinh nghiệm, mọi người cũng đừng làm khó thầy, được không?”

Vài người nam sinh tuyệt không khách khí, lập tức cự tuyệt lời của Cổ Dĩ Tiêu: “Dĩ Tiêu, cậu yên tâm, Dịch giáo sư đẹp trai như vậy, làm sao không có mị lực nha. Thầy nhất định rất có kinh nghiệm! Nếu không cũng quá mất mặt nha!”

Dịch Thừa, người đâm lao phải theo lao .

Cổ Dĩ Tiêu lại lộ vẻ mặt khổ sở “Các cậu đừng làm Dịch giáo sư khó xử nha.....”

“Dịch giáo sư, thầy nói thật đi!” Vài nam sinh bình thường rất khó chịu, hiện tại làm sao có thể buông tha cơ hội này, dù sao Dịch Thừa cũng sắp không dạy lớp bọn họ, bọn họ đắc tội hần, hần cũng không thể làm gì .

Câu hỏi này thật sự khóe léo,hơn nữa đám nam sinh ồn ào không thôi.Nếu Dịch Thừa phủ nhận vậy chứng minh hẳn không có mị lực, nếu khẳng định thì phải miêu tả lần đầu của mình. Dịch Thừa mím môi, trong bóng đêm không thấy rõ vẻ mặt của hắn ra sao, nhưng mọi người đều biết trong lòng hắn đang vật lộn .

“Dịch giáo sư –” Các nam sinh kêu to.

Dịch Thừa bỗng nhiên ngắt đầu“Các cậu xác định muốn nghe?” Không hề trì hoãn mọi người nhất trí khẳng định. Hắn cố ý tiếc nuối thở dài, âm lượng không lớn, lại trùng hợp có thể làm cho các nữ sinh nghe thấy“Không nghĩ tới con gái bây giờ lại thoáng như vậy, thích cùng nam sinh ghé vào nhau nói chuyện này.”

Các nữ sinh hai mặt nhìn nhau,mọi người đều đỏ mặt, vài người mặt đỏ tai hồng đã đứng lên nói:“Chúng ta hay là về biệt thự trước đi.....” Dứt lời, lưu luyến không rời khỏi. Mặt khác nữ sinh tuy rằng không cam lòng nhưng vẫn đi. Chỉ chốc lát sau tất cả đều rời khỏi.

Các nam sinh cao hứng cực kỳ, lập tức vây quanh.

“Như vậy,thầy bắt đầu nói?” Dịch Thừa hắng cổ họng“Nhưng sau khi nghe xong mọi người phải viết một bài cảm nhận dài một ngàn năm trăm chữ cho thầy, nếu không cuối kỳ sẽ thiếu điểm.”

“A?!” Sắc mặt các nam sinh đại biến, đều cự tuyệt nói:“Dịch giáo sư, thầy không cần nói.”

“Thầy nhất định rất tức giận.....” Dừng ở trước cửa biệt thự Tiểu Tư gào thét một tiếng, chạy tới bóp cổ Cổ Dĩ Tiêu“Đều là do cậu! Tớ rõ ràng không phải hỏi cái vấn đề biến thái kia!”

“Được rồi được rồi.....” Cổ Dĩ Tiêu cầu xin tha thứ nói:“Tớ đi mua cua nướng cho các người ăn là được..... Bất quá là có chút xa,các cậu phải kiên nhẫn chờ mình nha.”

“Thật sự?” Tiểu Tư vừa nghe mặt mày lập tức hớn hở,cô sống trên đất liền cách biển khá xa cho nên không thường ăn hải sản, vừa nghe Cổ Dĩ Tiêu mời ăn cua nướng, lập tức đem chuyện Dịch Thừa ném ra sau ót.

Cổ Dĩ Tiêu vừa rời khỏi đám người, rồi đi đến nơi cô và Dịch Thừa đã hẹn, hắn đã ở tại nơi đó đợi cô .

Cô đã sớm đổi thành áo sơ mi,túi quần do cất túi tiền nên phình lên.Anh rất thông minh nha, biết lợi dụng tâm lý sĩ diện của nữ sinh tránh được một kiếp.”

Dịch Thừa không đáp, cười cười nhìn cô.

Cổ Dĩ Tiêu bắt đầu đi xoay người trốn mắt “Đi thôi.”

Nơi bán cua nướng quả thật có chút xa, hai người giống như đi tản bộ,đi khoảng hai mươi phút. Đó là một gian hàng đầy những hải sản, chẳng những có con cua, còn có tôm, con hào, con mực ..v.v.. đều là những món ngon. Phía sau gian hàng có mấy cái bàn, bất quá chỉ có vài người, tất cả mọi người đều mua đồ ăn rồi ra bãi cát ngồi ăn. Cổ Dĩ Tiêu lấy một cái rổ, ngồi xổm chọn cua,Dịch Thừa phát hiện cô rất quen thuộc động tác linh hoạt, không giống một ít người dụng vào con cua liền rút tay lại. Cô chọn sáu con cua có lớn có nhỏ,nửa cân tôm, mười con hào và ba con mực giao cho ông chủ, để cho ông ném ít gia vị, sau đó cô tìm cái bàn trống kéo Dịch Thừa cùng nhau ngồi xuống.

Mùi vị hải sản tràn ngập ở chung quanh,làm cho người ta thèm chảy nước miếng.

Cổ Dĩ Tiêu thỉnh thoảng lại nhìn sang ông chủ, nhìn như thèm ăn cực kỳ, dạng như cô quả thật rất đáng yêu.

Đợi mười phút đồng hồ,ông chủ đem một khay đồ ăn để trước mặt bọn họ. Cổ Dĩ Tiêu tuyệt không khách khí, tay phải cầm một con cua, tay trái lấy con hào bỏ vào miệng miệng:“Ồ ô –” Cô ăn trúng miếng nóng, bủm môi thổi khí, nuốt con hào xuống,cảm thấy hài lòng khen:“Ăn ngon thật!”

Dịch Thừa cảm thấy cho dù đồ ăn có khó nuốt, nhìn thấy dáng vẻ cô ăn cũng sẽ cảm thấy ăn thật ngon.

“Này, cho thầy.” Cổ Dĩ Tiêu đem con cua thổi nguội đưa cho hắn.

Dịch Thừa cảm thấy được đối xử tốt vừa mừng lại vừa lo,nhưng thấy vẻ mặt cô thản nhiên,không có một chút ý xấu,liền tiếp nhận con cua.

“Nơi này không có chiếc đĩa văn minh, dùng tay đi, rất thơm.” Cổ Dĩ Tiêu đã bắt đầu cắn chân con cua, hai tay đều là đồ gia vị, cô cũng không để ý, vội đầu ăn lấy.

Dịch Thừa nếm chút hương vị, quả thật rất thơm rất ngon. Thấy cô ăn ngon như vậy, hắn không khỏi cười cười ăn theo cách cô, hai tay cũng đều dính vào đồ gia vị. Mới vừa rồi cô đưa tới một con hào hắn há mồm ăn luôn, cô lại đưa một cái nữa lại ăn hết. Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên dứt hẳn ăn đến nghiện, cô đưa con tôm cho hắn, hắn ngậm tôm thuận tiện mập mờ liếm lên ngón tay cô.

“Em hỏi thầy nha.” Cổ Dĩ Tiêu lúc này ánh mắt thực đơn thuần “Tại sao anh trẻ tuổi vậy có thể làm phó giáo sư, hiệu trưởng là cha nuôi của anh sao?”

Dịch Thừa vừa lột vỏ tôm, vừa dùng thời gian ngắn nhất nói chuyện hắn học xong tiểu học đến chương trình trung học, sau đó đi Mĩ học đại học, lại dùng thời gian ngắn nhất nói hắn làm sao đậu tiến sĩ nói cho cô nghe.

Cổ Dĩ Tiêu nghe xong, lắc đầu: “Anh thực bí hiểm aaaaa.....”

Dịch Thừa sửng sốt “Người khác nghe xong những gì hắn trải qua, câu đầu tiên thường khen hắn thông minh.”

“Không đâu nha.” Cổ Dĩ Tiêu dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, giống như hắn không phải phó giáo sư mà là một người ăn mày hay một con cún con không nhà để về. “Từ nhỏ đến lớn thầy nhất định mỗi ngày đều đọc sách? Không có thời gian xem phim hoạt hình? Không có thời gian đá cầu nữa? Xem nhiều sách như vậy không thấy mệt sao? Thầy dám nói chính mình là thật tâm yêu thích tri thức?”

Ánh mắt Dịch Thừa ảm đạm xuống, sắc mặt cũng không nhẹ nhõm, không có hài hước thay vào đó là một loại nghiêm túc không phải giả vờ. Cha mẹ nghiêm khắc yêu cầu, thầy giáo tha thiết hy vọng, bài tập và sách giáo khoa chồng chất như núi, cùng với đèn bàn cô đọc — làm bạn hắn lúc đi học, nếu nói thì đó là ngay từ đầu bị động tiếp nhận, sau lại dưỡng thành thói quen, thói quen dùng thời gian ngắn nhất để giải quyết vấn đề, thói quen nhìn người khác kinh ngạc ca ngợi, thói quen huy vinh.

“Anh còn nói không bí hiểm?” Cổ Dĩ Tiêu thở dài “Phó giáo sư hai mươi bảy tuổi lại giả thành người bảy mươi hai tuổi, vì sao? Bởi vì thầy cũng biết tuổi của mình làm người khác không mấy tin tưởng, cho nên thầy cố ý ăn nói thận trọng, bởi vậy không ai dám đối đãi với thầy như một người hai mươi bảy tuổi. Thầy không thấy mệt sao?”

Cô gái này thật đáng sợ! Dịch Thừa đưa mắt nhìn cô, vốn tưởng rằng trên mặt cô sẽ có nụ cười đắc ý, nhưng cô lại dùng một loại ánh mắt chân thành đối diện với hắn, một chút cũng không có làm ra vẻ. Hắn bị cô nhìn đến có chút lung túng lập tức dời ánh mắt đi.

“Từ hôm nay trở đi, thầy nên vui vẻ một chút.” Cổ Dĩ Tiêu vỗ vỗ vai hắn, thân mật cười.

Trong nháy mắt kia, Dịch Thừa dường như muốn yêu cô.

Hai người bọn họ tiếp tục hưởng thụ mỹ thực, Cổ Dĩ Tiêu vừa nói vừa chọc hắn cười, cô còn đem chuyện mình bị bắt có nói cho hắn nghe, nói đến người đầu bóng loáng bị cái bật lửa dọa thành như con chuột, cô cười ha ha, Dịch Thừa lại một đầu mồ hôi lạnh — người đàn ông nào thua trong tay cô, thật sự là giống như rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

“Bởi vậy em có chứng sợ hãi giam cầm.” Dịch Thừa rút ra kết luận.

Cổ Dĩ Tiêu trừng mắt “Sao, thầy làm sao biết được?”

“Thầy có đọc sách tâm lý học, cho nên hiểu một chút.”

“Quên nó!” Cổ Dĩ Tiêu giận tái mặt, không muốn nhược điểm của mình bị người đàn ông này biết “Em không có chứng sợ hãi giam cầm!” Cô nói xong lại đứng lên chọn cua.

“Em còn ăn?” Dịch Thừa lấp bắp kinh hãi, cô đã ăn nhiều như vậy, còn có thể ăn sao?

“Em đã hứa với các cô ấy đi mua cua nướng, cho nên mang về một chút.” Cô vỗ vỗ túi tiền phình to của mình “Thầy đi về trước đi, đừng để cho bọn họ phát hiện thầy và em cùng một chỗ.”

Dịch Thừa đứng ở bên người cô, lẳng lặng nhìn cô một hồi lâu. Cô nói năng tà ác, có đôi khi cô lại không tà ác như vậy, cô rất khả ái lại có đôi khi làm cho người ta thật sự chán ghét. Hẳn khó có thể phân biệt tình cảm của mình đối với Cổ Dĩ Tiêu, cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

12. Chương 13

Chương 13: Nghiệt duyên

Hoa Tri Chi và Tiểu Tư ăn của nường vui đến ngủ không yên. Cổ Dĩ Tiêu dù sao cũng ngủ rất trể cho nên đi theo các cô đánh bài uống bia. Anh trai Cổ Dĩ Tiêu là thanh niên mẫu mực không dính rượu thuốc, nhưng cô thì không bài xích uống rượu, chẳng qua uống ít được. Các cô đánh địa chủ, ai thua trên đầu ghim một đuôi sam, kết quả Cổ Dĩ Tiêu một đuôi sam cũng không có, Tiểu Tư và Hoa Tri Chi cực nhanh biến thành yêu quái.

“A, Thiếu Hiền của cậu khi nào thì về nước?” Hoa Tri Chi vung bài, nhìn đồng hồ đã gần đến hai giờ.

“Qua mấy tháng, có lẽ là cuối năm..... Cụ thể tớ cũng không rõ ràng.” Cổ Dĩ Tiêu ngáp vài cái, có chút say.

Hoa Tri Chi thu thập bài tán loạn, cười gian hỏi: “Cậu có cơ hội hay không?”

“Không biết nữa.” Cổ Dĩ Tiêu gục đầu xuống, “Nhà của tớ cùng nhà anh ấy quan hệ rất tốt, ba ba ma ma đều rất thích anh ấy, ba mẹ anh ấy còn hay nói giỡn với tớ, bảo tớ là vợ tương lai của anh ấy.....” Cô ngượng ngùng che mặt, “Anh ấy khi đó đồng ý! Bất quá..... Đó đã là chuyện nhiều năm trước, có thể đã quên.”

“Vậy cậu còn do dự cái gì, sau khi hắn trở về cậu liền thổ lộ!” Tiểu Tư giục giây nói.

Cổ Dĩ Tiêu tiếp tục nói, “Tớ cảm thấy vẫn là.....”

“Có con gián a.” Hoa Tri Chi cắt đứt lời của cô, không chút nào để ý chỉ vào góc tường, “Có thể là một cha một mẹ a.”

Cổ Dĩ Tiêu sợ tới mức từ trên mặt đất nhảy dựng lên nhìn sang góc tường, nơi đó quả nhiên có hai con gián, cọng râu đen của bọn chúng đang chuyển động nhạy bén như thám thính cái gì. Cô thấy sồn tóc gáy, hàm răng đều đánh vào nhau, hồi hận bản thân đến đây không mang theo thuốc diệt côn trùng, không được cô sắp hết lên, nhưng mà cô lại sợ chính mình thét chói tai sẽ làm cho con gián bắt đầu chạy đến, cô nhỏ giọng nói với Hoa Tri Chi: “Cậu đánh chết bọn chúng đi?”

“Con gián có cái gì phải sợ, nó tốt xấu cũng là một sinh mệnh.” Hoa Tri Chi thờ ơ, nằm xuống ngủ.

“Tiểu Tư.....” Cổ Dĩ Tiêu lại chuyển qua bên giường Tiểu Tư, lay động người đang mơ màng, “Đứng lên đánh chết chúng nó đi.....”

“Ai nha, không nên.” Tiểu Tư trở mình tiếp tục ngủ.

Sắc mặt Cổ Dĩ Tiêu tái nhợt mới nhớ tới các cô không sợ gián mà sợ con chuột và thần lằn. Trời ơi! Cô nhìn về phía sinh vật đáng sợ ở góc tường, kinh dị phát hiện chỉ còn một con! Dư quang đảo qua cặp râu đang đong đưa, Cổ Dĩ Tiêu chợt quay đầu lại, phát hiện một con gián khác không biết khi nào lại bay đến đầu giường Tiểu Tư, nó còn hướng về phía mình nhe răng cười.

Một con gián khác cũng đang vỗ cánh dường như đang muốn cất cánh.

Cổ Dĩ Tiêu dường như bị bệnh tim bộc phát mà chết, cô không nghĩ nhiều như vậy, ôm đầu chạy ra khỏi cánh cửa, hoảng sợ như nhà có chó hoang. Cô vọt tới phòng khách dưới lầu, mới phát hiện chính mình sợ tới mức hai chân như nhũn ra dường như đứng không vững.

Đêm đã khuya, tất cả mọi người đều đi ngủ. Cổ Dĩ Tiêu ủ rũ ngã vào sofa, nhưng trong lòng còn sợ hãi nhìn xung quanh, sợ từ nơi nào đó lại chui ra một tiểu cường, như vậy cô ngay cả nơi duy nhất cũng không

có .Cô như con ếch nằm nghiêng ở một góc sofa, vẻ mặt hoảng hốt, cô chỉ cảm thấy có mấy trăm con gián ở trước mắt tay cầm tay nhảy điệu Tăng-gô.

Có tiếng bước chân từ trên lầu truyền đến, tiện đà vang lên thanh âm xuống thang lầu.

Là con gián bị đánh chết sao? Cổ Dĩ Tiêu cực hy vọng, chờ Hoa Tri Chi hoặc là Tiểu Tư nói cho cô biết một tin tức tốt, nhưng mà.....

“Khuya như vậy còn chưa ngủ?” Dịch Thừa lau mái tóc ướt đầm, hiển nhiên mới vừa tắm rửa xong.

“Có gián.....” Cổ Dĩ Tiêu đáng thương nói, lại lui vào góc sofa.

Dịch Thừa cũng không sợ gián, từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia, mở ra uống mấy ngụm lớn, lúc muốn lên lầu thuận miệng hỏi: “Muốn ngủ ở phòng thầy hay không? Có chỗ trống còn mát mẻ.”

“Vậy thầy ngủ trên mặt đất, em ngủ giường được không?” Cổ Dĩ Tiêu bay nhanh đứng lên, nhanh như chớp chạy tới.

“Được.” Dịch Thừa trả lời rất kiên quyết.

“Thầy ...nơi này..... Không có con gián chứ?” Cổ Dĩ Tiêu cảnh giác nhìn xung quanh, nghiêm túc quét qua từng góc có thể chạy ra một con gián.

Dịch Thừa thản nhiên ôm lấy khoe môi, ngửa đầu uống bia. Ánh mắt hẩn chặt chẽ nhìn chằm chằm Cổ Dĩ Tiêu không hề có ý che dấu, hẩn không hề giống phó giáo sư đại học đứng đắn, lại giống như con báo ban đêm đi ra ngoài kiếm ăn.

“Két.” Vừa rồi còn vù vù thổi gió lạnh điều hòa bỗng nhiên đình chỉ hoạt động.

“Sao?” Cổ Dĩ Tiêu nháy mắt mấy cái, “Hồng rồi sao?”

“Để tôi xem thử.” Dịch Thừa đầu tiên là sờng sốt, sau đó đứng trên ghế, lấy tay khuấy phiến lá điều hòa, “Giống như bên trong bị mất kẹt.....”

“Như thế nào lại như vậy nha..... Thật vất vả mới có một chỗ ngồi mát mẻ để ngồi.....” Cổ Dĩ Tiêu xoa eo, không kiên nhẫn nhìn Dịch Thừa khuấy động phiến lá điều hòa, cười nhạo nói: “Hắc hắc hắc, anh hùng không đất dụng võ ? Nếu đổi thành thầy giáo vật lý hoặc máy móc, nhất định lập tức liền chuẩn bị cho tốt. Anh thật không được .”

Tay của Dịch Thừa như cô mong muốn đứng ở giữa không trung, hẩn chậm rãi quay đầu, chậm rãi nhìn thẳng vào cô, chậm rãi mở miệng nói: “Anh, không, được?”

“Như thế nào? Anh chính là không được nha.” Cổ Dĩ Tiêu khinh thường nói, hẩn là phó giáo sư hệ triết học làm sao biết sửa điều hòa? Chẳng lẽ để tên Tô Cách Lạp kia thì có thể sửa điều hòa tốt sao?

Dịch Thừa từ ghế trên nhảy xuống dưới, cởi bỏ hạt nút thứ nhất trên áo sơ mi.

Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy cái dạng này của hẩn, một chút cũng không giống giáo sư mang theo hào quang mà giống như tên du đảng trên đường không có việc làm.

“Trước kia không có quen bạn trai sao?” Dịch Thừa đột nhiên hỏi.

“Liên quan gì đến anh .” Cổ Dĩ Tiêu quay đầu không để ý

Dịch Thừa thông thả đi tới, bỗng nhiên bắt lấy cánh tay bên người Cổ Dĩ Tiêu đặt trên tường, đem cô vây khốn ở bên trong cánh tay chính mình, “Không trách được, nếu không cô nhất định biết khi đối mặt với đàn ông tốt nhất đừng nói hẩn không được.....”

“A —” Cổ Dĩ Tiêu muốn đẩy hẩn ra nhưng đã không còn kịp rồi, môi hẩn rơi xuống bá đạo mà cường hãn.

Dịch Thừa tuyệt đối là kẻ hai mặt thành công nhất trên thế giới: ‘Ban ngày là giáo sư, buổi tối là cầm thú’!

Cổ Dĩ Tiêu trừng mắt, căn bản thấy không rõ mặt hẩn, hẩn đem cả người dán lên như chủ tâm muốn đè chết cô, cảm giác này..... A, Cổ Dĩ Tiêu thừa nhận còn không phá hư. Nhưng mà tại sao có thể như vậy nha?

Cô không phải ghét hẳn nhất sao? Không phải muốn đào phần mộ tổ tiên của hẳn lên sao? Không phải muốn đánh ngất hẳn, sau đó cởi sạch quần áo rồi trối đến trên đài chủ tịch sao? Quả nhiên, rượu sau loạn tính a, Cổ Dĩ Tiêu bị hẳn ôm ngang sát vào người,thề chính mình về sau tuyệt không uống rượu

“Nghiệt duyên.....” Cổ Dĩ Tiêu nói thầm,đưa tay sờ mái tóc trơn thuận của hẳn.Hẳn dường như được nhận khích lệ,cuồng dã kích liệt hôn lên người cô.....

Hô hấp dần dần vững vàng,Dịch Thừa rời khỏi Cổ Dĩ Tiêu đang ngủ say, đắp chăn mỏng lên người cô,phủ thêm một bộ quần áo, rút ra một liều thuốc, châm, hít thật sâu một ngụm. Còn chưa nếm đến mùi cay vốn có, sau lưng đã bị người ta đập mạnh một cái, hại hẳn thiếu chút nữa bị sặc.“Không được hút thuốc!” Cổ Dĩ Tiêu hung hăng trừng mắt hẳn, sau đó chịu không nổi ho khan. Dịch Thừa cả kinh, vội tắt tàn thuốc.

“A” Cổ Dĩ Tiêu trở mình gục đầu vào gối, than thở, sau đó lại chìm vào mộng đẹp.

Dịch Thừa sưng sốt thật lâu, nhìn hộp thuốc lá cầm trong tay cùng với bật lửa, khe khẽ thở dài rồi ném bọn chúng vào thùng rác. Tay hẳn nhẹ nhàng xoa đầu Cổ Dĩ Tiêu, trong lòng thế nhưng tràn ngập một loại dịu dàng khó có thể nói nên lời, thật giống như tình cảm ngủ say thật lâu lại thức tỉnh

Bảy năm trước.

“Chúc mừng, tiến sĩ trẻ tuổi!” Hiệu trưởng đại học New York đem học vị tiến sĩ trao tặng Dịch Thừa, thân thiết cùng hẳn bắt tay.

“Cám ơn.” Dịch Thừa trên mặt cũng không biểu hiện ra nhiều vui sướng, dù sao học vị tiến sĩ là chuyện sớm hay muộn, vấn đề chẳng qua chỉ là thời gian.

“Chào , chúc mừng!” Deborah đi về phía hẳn , dùng sức hôn lên mặt hẳn một cái,ôm lấy cánh tay hẳn,“Em đã đặt chỗ tốt chờ anh đến !”

“Ừm.” Dịch Thừa kéo cà- vạt, cởi bỏ cái nút thắt trên áo sơ mi,“Đi thôi.”

Hai người đi phòng ăn cách điệu trang nhã,tiến hành bữa tối cuối cùng -

Bữa tối tiến hành đến một nửa, Deborah trầm mặc trong chốc lát bỗng nhiên cầm tay hẳn,“Stevens, em yêu anh,em không muốn rời khỏi anh!”

Mặt Dịch Thừa nhanh nhản lại, nắm chặt tay cô, nhếch môi nhưng không có mở miệng nói chuyện.

“Tại sao?” Nước mắt của Deborah đảo quanh ở hốc mắt,“Anh vì sao không thể giống hai năm trước ở tại chỗ này giúp em?”

“Anh đồng ý vì em ở lại Mĩ Quốc,vậy em nguyện ý chia tay hai người đàn ông kia sao?” Dịch Thừa nhìn mặt bàn.

Deborah nghẹn lời, ngơ ngác lồi kéo tay hẳn, nhẹ giọng hỏi:“Anh..... Anh không phải không ngại bọn họ sao?”

“Thiên tài mới không ngại!” Dịch Thừa bỏ tay cô ra.

“Stevens, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện một chút.....” Deborah thử cùng hẳn trao đổi,“Chúng ta ở cùng một chỗ rất vui vẻ không phải sao? Chẳng lẽ một chơi một mới có thể vui vẻ? Em cũng không phản đối anh có bạn gái khác, chẳng qua là anh vẫn không chịu mà thôi. Chúng ta còn trẻ như vậy, không cần dùng tiêu chuẩn hôn nhân để ép buộc mình, được không?”

Dịch Thừa chờ cho cô nói hết lời, sau đó nói:“Anh sẽ về nước.”

“Sao, Thượng Đế của em!” Deborah vỗ ót, làm ra vẻ mặt không thể làm gì,“Có lẽ là chúng ta sinh trưởng ở nơi văn hóa không giống nhau,cho nên tư tưởng chúng ta khó có thể câu thông.”

Dịch Thừa ảm đạm cười,“Chúc em gặp may mắn.”

“Quên đi.” Deborah vỗ vỗ vai hẳn,“Hy vọng chúng ta về sau vẫn là bạn tốt.”

“Chúng ta vốn chính là....” Ngay cả hắn cũng không biết, hai người bọn họ tại sao từ người yêu trở thành bạn bè, giống như ai cũng chưa bày tỏ cứ như vậy ở cùng một chỗ. Đây có lẽ phong cách bên nước Mỹ, hợp thì ở chung, không hợp thì chia tay, lúc ở chung một chỗ có thể không có tình yêu, lúc tách ra cũng không có oán hận.

Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên xoa mắt ngồi dậy, cắt đứt suy nghĩ của Dịch Thừa, hắn quay đầu qua nhìn cô.

“Em phải đi ra ngoài ngủ.” Cô mơ mơ màng màng cũng không quên bọn họ bí mật quan hệ.

Dịch Thừa dường như nhớ đến chuyện quan trọng, lắc lắc cô, đem cô lay đến tỉnh táo, “Muốn anh đi mua thuốc hay không?”

“Thuốc gì?” Cổ Dĩ Tiêu không hiểu ngay ngốc chớp mắt nhìn hắn.

“Anh.....” Dịch Thừa gãi gãi cái ót, “Vừa rồi không có dùng đồ bảo vệ..... Anh lo lắng em có thể hay không bởi vậy.....”

Cổ Dĩ Tiêu biến sắc..... Hoàn toàn tỉnh táo lại, kéo chăn bao quanh chính mình, thối lui đến đầu giường giống như hắn bị dịch bệnh, “Anh có bệnh AIDS?!”

Dịch Thừa không nói gì, tưởng tượng của cô thật sự phong phú, vì thế hắn nói trắng ra: “Anh lo lắng em mang thai.”

Cổ Dĩ Tiêu cắn ngón tay tính toán thật lâu, thở dài một hơi, “Hắn là là sẽ không .”

“Lại đây.” Dịch Thừa vươn tay về phía cô. “Anh muốn ôm em một cái.....”

“Không được, em muốn đi ra ngoài.” Cổ Dĩ Tiêu kéo chăn tay chân luống cuống mặc quần áo vào. Cổ Dĩ Tiêu dùng dép quăng lên kêu ‘rầm’ một tiếng, điều hòa lại bắt đầu chạy giống như biết cô tức giận. “Gặp quỷ!” Cổ Dĩ Tiêu trừng mắt nhìn nó một cái, lại nhìn sang Dịch Thừa, cái gì cũng không nói liền mở cửa đi ra ngoài.

Dịch Thừa nhìn lên giường thật lâu, trên gối còn lưu lại mùi vị của cô, chăn giường màu trắng còn lưu lại ấn ký cô bị hắn đoạt lấy, Dịch Thừa sớm nên nghĩ đến, hắn là người đàn ông, mặc kệ cô thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, cô vĩnh viễn cũng không quên hắn. Cô lãnh đạm rời khỏi làm Dịch Thừa một đêm không ngủ. Hắn hồi tưởng giao điểm vận mệnh bọn họ, bắt đầu từ bài thi đếm tuyệt đối kia, một người tên “Cổ Dĩ Tiêu” đã len vào trong lòng hắn, có lẽ từ khi chính mình không ngừng tìm kiếm thân ảnh của cô, hắn nên dự cảm đến, hắn_ Dịch Thừa đã thua trong tay Cổ Dĩ Tiêu .

Hắn vạn phần không tình nguyện thừa nhận chính mình đối với Cổ Dĩ Tiêu có một loại tình cảm mang tên tình yêu, hắn xong rồi, yêu một cô gái đáng sợ như vậy, đến bây giờ mới hiểu, hắn nhất định không nắm được tim của cô.

Thật sự xong đời .

Xong đời .

13. Chương 14

Chương 14: Ấn núp nguy cơ

Nhìn người đàn ông xấu xí ba mươi tuổi ngồi ở trên bục giảng cầm sách giáo khoa mà đáng lý người dạy khóa này là Dịch Thừa, Cổ Dĩ Tiêu liền cảm thấy rất buồn bực. Sau ngày một tháng năm gần tới cuối kỳ, đột nhiên khóa học của Dịch Thừa đổi người dạy, Dịch Thừa đã hơn nửa tháng không xuất hiện. Trưởng lớp

nói Dịch Thừa bởi vì tham gia trao đổi môn học gì đó, cho nên không thể dạy khóa bọn họ. Trong lúc nhất thời tiếng kêu than dậy khắp trời đất, người chết đói khắp nơi, không nghĩ tới Dịch Thừa lại im hơi lặng tiếng vĩnh viễn cáo biệt bọn họ. [Dịch Thừa:Ồ, Tôi còn chưa chết đâu nha.]

Dịch Thừa cứ như vậy vô mông đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô. Cổ Dĩ Tiêu lưu dây số của Dịch Thừa, nhưng không có tính gọi điện cho hắn. Hắn giống như người từ Mĩ trở về, quan hệ nam nữ đều là tùy tiện như vậy. May là Cổ Dĩ Tiêu không phải loại người thích ràng buộc, nếu không đã thất cổ rồi. Trong lòng cô thấy dễ chịu, Dịch Thừa không liên lạc với cô cũng không có gì, Cổ Dĩ Tiêu chính là Cổ Dĩ Tiêu.

Điện thoại của Dịch Thừa lại gọi đến vào buổi tối, Cổ Dĩ Tiêu tiếp điện thoại, gọi hắn “A Dì sao”.

“Thứ bảy, bảy giờ, tại cao ốc HK.”

Cổ Dĩ Tiêu chạy nhanh đến ban công, dùng ngữ khí bình tĩnh cự tuyệt hắn, “Em không đi.”

“Dĩ Tiêu, em phải đi.”

“Anh vì sao không đi dạy?” Cổ Dĩ Tiêu học âm điệu cứng nhắc của hắn.

“Ngày mốt kể lại với em, không gặp không về.” Nói xong hắn cắt điện thoại.

“Bệnh thần kinh.” Cổ Dĩ Tiêu nghe người ta nói người nghiên cứu triết học đến cuối cùng tám phần sẽ biến thành người điên, thi nhân cũng giống nhau.

Dịch Thừa cắt xong điện thoại di động, đi trở về phòng họp, tiếp tục hội nghị ngành học của mình. nửa tháng trước hắn từ buổi du lịch biển trở về rồi tham gia hội nghị ngành học như bình thường, sau đó xảy ra một việc.

“Dịch giáo sư.” Một người đàn ông đen gầy nở nụ cười dối trá đi đến bên người hắn. Người đàn ông này chính là thầy giáo hiện tại dạy thay lớp của Cổ Dĩ Tiêu, năm nay vừa mới lên chức phó giáo sư Tạ Hưởng Đông. Năm trước danh sách phó giáo sư chỉ có mình Dịch Thừa, Tạ Hưởng Đông cảm thấy tuổi hắn lớn hơn Dịch Thừa lại không được chọn, cho nên thấy không cam lòng. Vừa rồi trong hội nghị, người phụ trách ngành học chỉ tên Dịch Thừa và hắn cùng nhau đi tham gia trao đổi môn học giữa Thượng Hải và Bắc Kinh, Tạ Hưởng Đông càng thêm không cam lòng, dựa vào cái gì Dịch Thừa có thể đi Thượng Hải mà hắn lại phải thay hắn dạy đám sinh viên chưa tốt nghiệp khóa?

“Tạ giáo sư.” Dịch Thừa đứng lên khẽ khom người.

“Nghe nói quan hệ giữa thầy và các học sinh cũng không tệ, còn cùng bọn họ đi du lịch bãi biển, đi chơi có vui không?” Trên mặt Tạ Hưởng Đông chứa đầy nụ cười nhưng trong lòng lại thật sự khinh bỉ. Ở trong mắt hắn, Dịch Thừa trừ có bề ngoài, mặt khác hắn căn bản không có cái gì, tại sao lại có nhân duyên tốt như vậy — hắn nghe nói đi chơi đa phần là nữ. Dưới cấp hắn có một trợ giáo cũng đi, lúc trở về nói cho hắn một chuyện rất thú vị — Dịch Thừa cùng một cô sinh viên ngồi ăn của nướng, cứ chỉ hai người thân mật, quan hệ giống như không tầm thường.

Dịch Thừa đã sớm cảm thấy Tạ Hưởng Đông thường có ý kiến về hắn, cho nên vô cùng chú ý ngữ khí chính mình. “Các học sinh rất có sức sống, tôi giống như có thể trở lại thời học sinh của mình.”

“Với độ tuổi của Dịch giáo sư, vốn đang còn học tiến sĩ.” Ngụ ý chính là hắn làm chức phó giáo sư còn quá sớm, hắn nên trở về làm học sinh thêm vài năm nữa đi.

Dịch Thừa giả bộ chậm hiểu, cố ý không nói tiếp.

“Không biết có phải nguyên nhân Dịch giáo sư còn trẻ tuổi, cho nên đặc biệt có thể hòa đồng.” Ánh mắt nhỏ của Tạ Hưởng Đông hiện lên một tia tinh quang, “Lại có thể cùng học sinh mình ngồi ăn ở ven đường..... Ai da, không giống chúng tôi lớn tuổi như vậy, học sinh ngay cả muốn hỏi vấn đề cũng e ngại.”

Hai mắt Dịch Thừa hơi hơi trừng, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cương cứng một giây.

Tiến sĩ hệ triết học phương Tây và các giáo sư khác trong phòng họp đi ra, “Dịch Thừa, cậu theo tôi xuống đây một chút, có một ít luận văn cần cậu xem thử.”

Dịch Thừa đáp lại một tiếng, rồi nhìn Tạ Hưởng Đông xin lỗi cười cười, xoay người rời đi tránh cho cục diện xấu hổ.

.....

Cuộc hẹn của Cổ Dĩ Tiêu và Lăng Thiên kết thúc, cô sợ Lăng Thiên ở trên đường bỗng nhiên đi trúng con đường trơn trượt thì sao, cô tự mình nắm tay Lăng Thiên, thật cẩn thận đưa chị dâu về nhà, rồi gọi điện báo bình an cho anh trai và mẹ xong mới miễn cưỡng đi.

Lại lần nữa lên xe bus, eo Cổ Dĩ Tiêu bắt đầu thấy đau, tới gần tháng sáu thời tiết oi bức làm cho sóng lưng của cô đều là mồ hôi. Bởi vì không cẩn thận ngủ ở trên xe, cô ngồi qua ba trạm, nên khi đến cao ốc HK cô đã muộn nửa giờ. Lúc đi vào tầng thứ nhất cao ốc, liền nhìn thấy Dịch Thừa ngồi ở sofa đại sảnh dưới lầu, có điều hòa rất thoải mái.

“Mệt chết em.....” Cổ Dĩ Tiêu từ phía sau ôm cổ Dịch Thừa, “Bụng của em đói đến xẹp lép.....”

“Anh đã đặt chỗ có cảnh biển, hiện tại đi lên thôi?” Dịch Thừa vỗ vỗ đầu của cô.

“Cảnh biển?!” Cổ Dĩ Tiêu thẳng đứng dậy, phản hận lên án hấn, “Anh, anh là cố ý! Anh biết rõ em.....”

“Cổ tiểu thư thân thể khỏe mạnh làm sao sợ đi thang máy?” Dịch Thừa nói xong kéo lấy tay Cổ Dĩ Tiêu, đem cô đẩy mạnh vào trong thang máy, sau đó bản thân đi theo đi vào, rất hài lòng nhìn cô kinh hồn táng đảm trừng lớn mắt, thang máy khởi động trong chốc lát, về mặt cô liền cầu xin, ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực hấn. Trong quá trình thang máy đi lên, hấn sắm vai mẹ còn Cổ Dĩ Tiêu sắm vai cục cưng.

Cổ Dĩ Tiêu thấy cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, hung hăng đẩy hấn tức giận đi ra ngoài, bỗng nhiên xoay người lộ ra nụ cười giống ác ma, trong lòng mặc niệm “Chờ coi, họ Dịch kia”, sau đó ôm lấy cánh tay Dịch Thừa, cùng hấn đi vào nhà ăn cảnh biển.

“Phạm tội bị truy nã sao?” Cổ Dĩ Tiêu rũ khăn ăn “Tại sao lại không lên khóa?”

Miệng của cô như dao găm không buông tha người, Dịch Thừa kiên nhẫn giải thích, “Anh vài ngày nữa phải đi Bắc Kinh.....”

Cổ Dĩ Tiêu cố ý dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn, dùng giọng nói cay độc đáp trả: “Woa, Dịch giáo sư được mời đến sao? Thật là lợi hại nha! Không bằng em trở về nói một tiếng cùng mọi người, cùng nhau ra sân bay vui vẻ đưa tiễn thầy được không?”

Dịch Thừa không để ý tới lời trêu chọc của cô, tiếp theo nói: “Đại khái đi hơn một tháng, cho nên không thể dạy khóa các em.” Hấn đột nhiên nhớ tới Tạ Hưởng Đông đang dạy thay, vì thế thuận miệng hỏi: “Hiện tại Tạ giáo sư dạy thế nào?”

“So với Dịch giáo sư, Tạ giáo sư thật làm em giật mình.” Cổ Dĩ Tiêu có chút khen ngợi gật đầu.

Dịch Thừa nhướn mày, cẩn thận liếc cô một cái không nói lời nào.

“Em vốn nghĩ rằng học khóa anh đã đủ nhàm chán, không nghĩ tới Tạ ơn giáo sư so với anh càng thêm nhàm chán, quả thực trình độ đạt đến đỉnh điểm làm xúc tiến giấc ngủ của em. Hiện tại em chỉ cần nghe đến sáu chữ ‘triết học phương tây hiện đại’ đã muốn ngủ. Cổ Dĩ Tiêu cố ý xem nhẹ ánh mắt hấn, phối hợp nói, “Em hiện tại rất hối hận, từng có một thầy giáo trân quý trước mặt em, em lại không biết quý trọng, hiện tại nói cái gì cũng đã trễ..... Nhưng mà em may mắn là Dịch giáo sư vĩ đại bây giờ còn có thể nhớ em_ Cổ Dĩ Tiêu, đối với các bạn học nữ đáng thương khóa triết học phương tây hiện đại đã trở thành tử huyệt các cô ấy.”

Dịch Thừa hoàn toàn không nói gì chỉ cúi đầu cắt miếng thịt bò lớn, khéo miệng lại giương lên thành độ cong.

“Anh tại sao không cảm động?” Cổ Dĩ Tiêu thở dài.

“Anh cảm động đến nói không nên lời.”

Cổ Dĩ Tiêu hướng hần nhãn mặt, “Anh hẹn em ra ngoài chính là muốn nói nguyên nhân anh không thể dạy khóa lớp em sao?” Không đợi hần trả lời, cô vỗ tay một cái, “Em đã biết! Anh rất nhớ bốn tiểu thư, cho nên khẩn cấp muốn gặp mặt em có đúng hay không?”

“Cổ Dĩ Tiêu, em bị bệnh tự kỉ đến không thể chữa nổi.”

“Vậy anh tại sao gọi em ra ngoài?”

“Anh rất nhớ em cho nên muốn nhanh thấy mặt em.” Dịch Thừa lặp lại lời cô vừa mới nói, trên mặt mang theo nụ cười ranh mãnh không chệ vào đâu được.

“Woa, em rất cảm động.” Cổ Dĩ Tiêu nước mắt lưng tròng, đem rau tần mình không ăn đặt vào đĩa hần, rồi đem mấy thứ mình thích trong đĩa hần ăn hết, mới bắt đầu ăn salad của mình.

Dịch Thừa bất đắc dĩ nhìn cô phùng má ăn, trong mắt hiện lên một tia sùng nịch.

“Dịch Thừa.....” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu, dùng giọng ngon ngọt gọi hần, dùng đầu lưỡi liếm liếm tương dính bên khóe môi, còn vươn chân cọ cọ chân hần, “Em đêm nay ở nhà anh được không?”

Cổ hống Dịch Thừa căng thẳng, gạt đầu một cái, vội cầm ly nước đá bên cạnh uống một hớp lớn.

Cổ Dĩ Tiêu ở trong lòng cười lạnh hai tiếng.

14. Chương 15

Chương 15 :Biến thái và hèn mọn

Gục vào cửa kính xe, trong radio truyền ra bài hát [Năm xưa] của Vương Phi: “Sinh thời không thể buông tha, cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi, trong lòng bàn tay bỗng nhiên dài ra đường cong đầy dứa. Trước lúc hiểu chuyện về sau động tình, dài không quá một ngày” Cổ Dĩ Tiêu nhắm mắt lại nhẹ nhàng hừ, khí lạnh trong xe cùng với thanh âm trong suốt của Vương Phi, làm cho người ta cảm giác như đang ngâm vào trong nước suối lạnh.

“Anh có biết ‘Cuối lều tìm ngựa? không’ Cổ Dĩ Tiêu đột nhiên hỏi.

Dịch Thừa chuyển tâm lái xe, bị cô hỏi một câu không đầu không đuôi, có chút thất thần. “Em đang nói cái gì?”

“Không có gì.” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng qua một bên.

Đèn đỏ, Dịch Thừa phanh xe lại, đứng ở sau vạch tuyến màu trắng hần bỗng nhiên nghiêng người hôn lên môi Cổ Dĩ Tiêu, sau đó đưa tay vuốt tóc dài của cô, động tác nói không ra yêu thương.

Mười phút đồng hồ sau, xe chạy vào bãi đỗ xe khu nhà Quân Duyệt, một lát sau Dịch Thừa nắm tay Cổ Dĩ Tiêu đi ra.

“Nhà anh lầu mấy?” Cổ Dĩ Tiêu ngẩng đầu nhìn khu nhà mười lăm tầng lầu, nghĩ thầm rằng không phải lại đi thang máy lên chứ.

“Lầu bốn.”

Cổ Dĩ Tiêu hài lòng gạt đầu, chờ hần dùng chìa khóa điện tử mở cửa lầu dưới, đang muốn cùng hần đi vào, liền cảm thấy được sau lưng chợt lóe một ánh sáng, hình như là..... Cameras. Cô cảnh giác quay đầu lại, ngoại trừ ánh đèn u ám bên đường, mặt khác cái gì cũng không phát hiện. “Dịch Thừa.....” Cô giữ chặt hần, “Em cảm thấy có người đang nhìn chúng ta.”

“Anh đi nhìn xem.” Dịch Thừa bảo cô đứng im tại chỗ không nên đi lại, chính mình đi chung quanh vòng vo, trở về nói: “Không có ai.”

“Quên đi.....” Cổ Dĩ Tiêu không sao cả lắc lắc tay, “Chúng ta lại không có làm chuyện gì trái pháp luật.”

“Đúng.” Dịch Thừa quay đầu lại, trầm mặc suy nghĩ trong chốc lát rồi ôm Cổ Dĩ Tiêu, “Chúng ta đi lên.”

Cổ Dĩ Tiêu cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay hắn, trong lòng thầm than: Hắn không phải chút nữa sẽ ném mình ra chứ.....

Vừa mới vào cửa, Dịch Thừa liền xoay người lại đặt cô ở phía sau cửa, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô, hai tay còn không thành thật thâm nhập vào trong áo cô, sờ soạng muốn cởi móc áo lót của cô.

“Anh có thể lịch sự một chút hay không a.....” Cổ Dĩ Tiêu bảo vệ chính mình.

Thăng đứng dậy, Dịch Thừa tà ác ôm chặt hai vai cô, “Ai có thể ở lịch sự lúc ở với em nha.....”

“Thừa dịp còn có thể cứu vãn, em khuyên anh dừng tay.” Cổ Dĩ Tiêu giống như cá chạch trốn khỏi người hắn, quay đầu lại nhìn hắn nháy mắt, “Phòng tắm ở đâu? Em muốn tắm rửa.”

Dịch Thừa dùng cằm chĩa chĩa bên trái.

“Anh có thể cho em mượn quần áo không?” Cổ Dĩ Tiêu đem túi ném ở trên sô pha.

“Đợi lát nữa em không cần mặc quần áo.” Dịch Thừa tuyên bố rõ ràng, bình thường giả vờ ăn nói cần và đứng đắn ăm ăm sụp đổ, trên tuần nhan giờ chỉ còn nụ cười xấu xa.

Cổ Dĩ Tiêu nhìn hắn le lưỡi, “Biến thái!”

“Đúng, anh là biến thái.” Dịch Thừa ôm hai tay tựa vào ghế sô pha, “Mà em chính người làm cho anh trở thành người biến thái.”

“Anh đã thừa nhận” Vào phòng tắm Cổ Dĩ Tiêu thoát cái cởi chỉ còn nội y, cô thò đầu ra nhú lông mày, “Giúp em đi mua chút đi, tiểu hồng nhà của em lại đến rồi.”

“Ai tới ?” Dịch Thừa lại một lần không hiểu lời cô nói.

“Nguyệt mãn hồng câu, hà phong điệu đạo.” Nghịch ngợm nháy mắt, cô xoay người đóng cửa.

Thăng đến trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, sừng sốt thật lâu Dịch Thừa mới phản ứng lại cái gọi là “Tiểu hồng” Cổ Dĩ Tiêu nói là cái gì. “Cổ Dĩ Tiêu!” Hắn đi nhanh đến lại phát hiện cánh cửa phòng tắm đã bị cô khóa lại, “Em tại sao không nói sớm?!”

“Chuyện này em không thể ngăn chặn, Dịch giáo sư.....” Cổ Dĩ Tiêu ở bên trong lớn tiếng nói, “Anh cố ý bắt em đi thang máy để em ôm anh, em đột nhiên cảm thấy dục hỏa khó nhịn, cho nên quyết định đến nhà anh qua đêm, cho nên cái gì cũng không mang đến. Anh nên phát huy tinh thần giúp người làm niềm vui đi nha, giúp em đi xuống mua.....”

Dịch Thừa hung hăng đập cánh cửa phòng tắm một cái rống to: “Em dám bảo anh đi mua đồ đó!!”

Cổ Dĩ Tiêu dùng ngữ điệu khoa trương từ bên trong truyền ra: “Trời ạ, Dịch giáo sư, thầy tại sao nói như vậy nha? Đồ vật này ọ? Rất mất mặt sao? Con gái chúng em mỗi tháng đều bị một lần. Mới vừa rồi anh thừa nhận bản thân là biến thái, cái gọi là quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, anh liền biến thái một lần cho em xem đi.....”

“Đáng chết! Em tự đi mua!” Dịch Thừa quả thực muốn điên rồi, trên mặt cư nhiên hiện lên rằng mây đỏ khả nghi.

“Anh biết đó là không thể.....” Cổ Dĩ Tiêu dán tại trên cửa, đáng thương nói, “Anh tàn nhẫn như vậy, em đây đành phải mếu chảy đầm đìa đi ra, chính mình đi xuống mua, hu hu.....”

“Chết tiệt Cổ Dĩ Tiêu, sớm biết như vậy anh sẽ không đưa em về!” Dịch Thừa nghiêng răng nghiêng lợi, nếu đây không phải phòng tắm hắn, hắn đã sớm một cước đá văng đi vào đại khai sát giới.

“Vị thí chủ này, trên đầu chữ sắc có một con dao, lần sau đừng để Cổ Dĩ Tiêu này nhan sắc mê hoặc.” Dứt lời trong phòng tắm tuôn ra một trận cuồng tiếu.

.....

Dịch Thừa đứng ở cửa siêu thị hai mươi bốn giờ, cảm thấy được chính mình hiện tại vô cùng hèn mọn.

Hắn mặc áo sơ mi màu đen cổ lật cùng quần Jean mà u tối, đeo kính mắt mang đậm khí chất học giả, cửa thủy tinh trong siêu thị rõ ràng chiếu rọi ra một bóng dáng người đàn ông nhả nhặn, nhưng mà người đàn ông này là tối mua băng vệ sinh.

Đi đến thế giới hai mươi bảy năm, Dịch Thừa ở TV thường gặp qua không ít quảng cáo, hắn rất ít chú ý những thứ nhảm chán đó, ấn tượng duy nhất chính là quảng cáo dưa muối Tử Sơn — huấn luyện viên Trần Trung nói, mỗi lần về nhà vợ anh đều lấy ra một bịch dưa muối Tử Sơn cho hắn ăn, sau đó liền hô lên tên quảng cáo — dưa muối Tử Sơn, người gặp người thích!..... Dịch Thừa khó hiểu, thật vất vả quay về nhà một lần, mà mỗi lần về đều chỉ có thể ăn dưa muối Tử Sơn, Trần Trung cũng thật sự là phần đầu gian khổ tới cực điểm rồi a.

Những quảng cáo đồ dùng phái nữ cũng không thiếu, Dịch Thừa chưa từng chú ý những thương phẩm này, cho nên trong đầu hắn trống rỗng, chỉ biết là chính mình đến mua chính là cái gì nhưng lại không biết cụ thể nhân hiệu ra thừa.

Dịch Thừa bước vào siêu thị phát hiện người ở bên trong cũng không phải rất nhiều. Vừa thấy đồng hồ điểm hơn mười giờ, không trách được. Hắn thỉnh thoảng sẽ đến nơi này mua đồ dùng cuộc sống, chẳng qua muốn mua băng vệ sinh ở đâu hắn thật đúng là không biết. Hắn đơn giản đưa tay vào trong túi áo, chậm rãi đi dạo. Hắn mới mặc kệ Cổ Dĩ Tiêu chết tiệt kia có thể buồn chết trong phòng tắm hay không, hắn nguyên rửa buồn chết mới tốt, hắn cũng không cần mua băng vệ sinh.

Cái loại này đồ vật này nọ không có thể đặt ở khu ăn vặt nha? Dịch Thừa đi quanh các khu bán đồ, vòng vo quang khu bán xà phòng kem đánh răng trong chốc lát, không có. Lại đi dạo trong chốc lát quanh khu bán chén muông, vẫn không có.

Lúc này một cô gái hướng dẫn mua đồ thân thiết đi tới, nhiệt tình phục vụ: “Tiên sinh, ngài cần mua cái gì?”

“Tôi.....” Dịch Thừa bỗng nhiên nhắm lại miệng, thiếu chút nữa đem “Tôi muốn băng vệ sinh” Nói ra miệng. “Để tôi xem một chút.” Hắn cười nhạt dịu dàng mà có lẽ.

Cô gái hướng dẫn mua đồ cúi thấp người, “Vâng anh cứ tự nhiên.”

“Cám ơn.” Dịch Thừa rất có phong độ đáp lễ.

Ở siêu thị nhàn rãi này hắn mới thấy có người nhả nhặn dễ nhìn như vậy, cô gái hướng dẫn dường như có điểm lưu luyến, đôi mắt dính trên người Dịch Thừa, theo hắn di động, chuẩn bị tùy thời có thể đi qua phục vụ.

Chuyển qua một cái giá, Dịch Thừa bỗng nhiên phát hiện, hắn tìm được rồi!

Bên phải cái giá sắp xếp khăn tay chỉnh tề, bên trái cái giá chính là băng vệ sinh. Dịch Thừa vừa muốn đi hướng bên trái lại thấy một người phụ nữ trung niên hết sức chuyên chú cầm một bao băng vệ sinh nghiên cứu, nghe thấy tiếng bước chân, tùy ý thoáng nhìn, thấy là đàn ông liền cảnh giác.

Dịch Thừa xấu hổ xoay người, làm bộ cầm lấy một bao khăn giấy nhìn ngay xuất xưởng trên mặt bao.

Người phụ nữ trung niên yên lòng, lớn giọng gọi cô bán hàng, còn mang khẩu âm: “Em gái, loại đệm dùng này dài bao nhiêu a?”

Đệm dùng? Dịch Thừa trong lòng phát lên một cái nghi vấn, còn có phân đệm dùng ngày dùng sao? Hắn vốn tưởng rằng băng vệ sinh tất cả đều giống nhau. Được rồi, hiện tại là buổi tối, hắn nên mua đệm dùng.

“A, trên đóng gói có ghi, gói cô đang cầm ghi li.” Cô gái bán hàng chỉ vào đóng gói nói.

“Như vậy rất dài nha, tôi chỉ muốn mua li.” Người phụ nữ trung niên đem bao băng vệ sinh kia bỏ vào rổ, nện bước rời đi.

Tại sao lại có chiều dài? Loại đó cần chiều dài làm cái gì? trong lòng Dịch Thừa càng thêm nghi hoặc, chỉ nghe nói Mĩ ra một loại áo mưa an toàn mặt trên có khắc độ, lại không biết băng vệ sinh còn có phân dài ngắn. Vậy rốt cuộc chọn lựa như thế nào nha? Cổ Dĩ Tiêu cần dài sao? Chẳng lẽ là căn cứ móng lớn nhỏ? Cổ Dĩ Tiêu PP không tệ, lúc sờ lên xúc cảm tốt lắm..... Dịch Thừa lắc đầu bỏ hình ảnh tục tĩu trong đầu mình ra, mở mắt nhìn khăn giấy trong tay.

“Loại này là, nếu ngài cần loại dài hơn nữa, nơi này có bao lớn.” Cô gái bán hàng thấy hắn nhìn chằm chằm bao khăn tay kia đến xuất thần, liền nhiệt tình đi đến.

“Cái kia.....” Dịch Thừa đành dùng cầm chỉ một chút bên trái, “Loại kia có tốt không?”

Cô gái bán hàng đương nhiên không hiểu ý của hắn, ở trong ấn tượng cô nam nhân làm sao có thể mua băng vệ sinh, vì thế cô chỉ vào tên trên hai bao khăn tay nói: “Này, còn có cái này, cũng không tệ.”

Cô gái xuân ngốc! Dịch Thừa tùy tiện cầm một bao khăn tay, giận dữ rời đi.

Hèn mọn, thật hèn mọn. Dịch Thừa lại đến giá bán xà bông thơm bên cạnh, nôn nóng đi tới đi lui, trong tay cầm lấy bao khăn giấy kia giống như là Cổ Dĩ Tiêu, dùng sức niết, bóp chết cô!

Cổ Dĩ Tiêu đáng ghét! Dịch Thừa cắn chặt hàm răng, nhớ lại cô dùng giọng nói ngọt ngào nói với anh “Đêm nay em đi đến nhà anh được không”, chính mình lập tức chịu không nổi hấp dẫn của cô, lúc ấy đã muốn khiêng cô về nhà, làm sao nghĩ cô lại bắt anh — mua băng vệ sinh? Hắn cho là bản thân cả đời cũng không có kinh nghiệm như vậy! Hắn đối với cô rất phớt lờ, hắn Dịch Thừa cũng có lúc bị sắc đẹp làm choáng váng đầu óc. Chết tiệt từ khi hắn vào đây đến bây giờ, ý tưởng cùng nguyên rửa của hắn đủ để viết thành một quyển tiểu thuyết đề mục gọi là [Hồi ức hèn mọn mua sắm]!

Thôi, xã hội hiện tại – thấp hèn mới có thể thắng!

Dịch Thừa bước đến giá để băng vệ sinh, người bán hàng vừa rời thấy hắn lập tức ân cần hỏi: “Tiên sinh, ngài còn cần gì nữa sao?”

Queo trái, con mắt của Dịch Thừa rốt cục thấy cái túi đóng gói hoa cả mắt kia, không nghĩ đồ của con gái lại như vậy..... Được rồi, con gái là động vật coi trọng bề ngoài, các cô thích đóng gói như vậy.

“Tiên sinh, khăn tay ở bên cạnh.....” Cô gái bán hàng nở nụ cười thật tươi, nghĩ đến hắn quên vị trí khăn tay.

“Loại nào dùng tốt nhất?” Dịch Thừa không để ý tới lời nhắc nhở của cô, mặt hướng về đồ dùng dành cho phụ nữ, dùng ngữ điệu giảng bài cứng nhắc nói thẳng vấn đề.

Cô bán hàng run sợ trong chốc lát, sau đó trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, “Xin, xin, xin hỏi ngài cần ngày dùng hay đêm dùng?”

Dịch Thừa trầm mặt xuống, trừng hướng cô, âm lượng phóng đại một ít, cũng lạnh một ít, “Không phải tôi muốn dùng.”

“A, thật có lỗi!” Cô gái bán hàng che miệng lại, ánh mắt vô tội chớp chớp, “Xin hỏi, người yêu của anh cần dùng loại ban ngày hay ban đêm?”

“Ban đêm.” Dịch Thừa rầu rĩ trả lời. Người yêu? Cổ Dĩ Tiêu? Sau lưng hắn một trận mồ hôi lạnh.

“Loại dài, một bao là đủ rồi.” Dịch Thừa cố nén xấu hổ.

Cô gái bán hàng cầm bột bịt đến, Dịch Thừa cầm lấy nhanh chóng xoay người rời đi.

“Mau tới mau tới!” Cô gái bán hàng reo lên: “Anh chàng kia mua băng vệ sinh cho vợ mình..... Thật quan tâm nha.”

Cô gái bán hàng kia trừng mắt, “Nhưng như vậy tốt sao? Nghe nói đàn ông mua băng vệ sinh cho phụ nữ sẽ xui xẻo một năm.....”

Qua cửa ải cô bán hàng, còn phải qua cửa thu ngân.

Dịch Thừa đem băng vệ sinh và khăn tay đặt lên quầy thu ngân, cô gái thu ngân lập tức nhìn hấn một cách quái dị, sau một lúc tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “Cám ơn, mười tám đồng hai.”

Dịch Thừa đưa cô tờ một trăm, chờ cô thối xong tiền, hấn mang đi vội vàng rời khỏi siêu thị.

Hấn sau này sẽ không bước vào nơi này một bước nữa

“Cổ Dĩ Tiêu!” Hấn vừa vào cửa, liền rống to một câu.

“Chào, anh đã trở lại –” Cổ Dĩ Tiêu mặc áo sơ mi của hấn, vạt áo vừa vắn phủ lên một nửa đùi, cô hấp tấp chạy tới nhảy lên trên người hấn, hôn lên hai má hấn, “Em đợi anh đã lâu –”

Đây rất giống một đôi vợ chồng mới cưới, người chồng vừa về nhà người vợ đi ra nghênh đón..... Dịch Thừa hoảng thần, lập tức hung dữ trừng mắt nhìn cô: “Em không phải ra ngoài không được sao?!”

“A, trong túi em còn một cái, đồ anh mua buổi sáng ngày mai em sẽ dùng.” Cổ Dĩ Tiêu nghiêm túc nói, lấy đồ hấn mua ra tán dương: “Woa, lợi hại nha, mua rất tốt, thật không hổ tự xưng là biến thái Dịch giáo sư.”

“Cổ Dĩ Tiêu.” Dịch Thừa dùng một loại bàn mắt giết người trừng cô, bỗng nhiên hấn nở nụ cười, cười đến đặc biệt quý dị, “Một ngày nào đó, chúng ta sẽ hòa.”

Cổ Dĩ Tiêu lơ đãng nở nụ cười sáng lạn, nhanh nhẹn nằm lên giường, vỗ vỗ vị trí bên người chính mình, “Thừa ~ có muốn hay không?”

“Anh ngủ sô pha!” Dịch Thừa ném cho cô một câu, xoay người đi vào phòng tắm. Cùng nằm chung với cô? Đó chuyện còn đáng sợ hơn mua băng vệ sinh! Dịch Thừa ơi Dịch Thừa, người tại sao lại thua trong tay cô gái đáng ghét này! Dịch Thừa nhìn chính mình trong gương, thật mạnh thở dài một hơi.

15. Chương 16

Chương 16: Vương tử phục thù

Tạ Hường Đông cẩn thận mở phong thư ra, bên trong rơi ra mấy tấm ảnh chụp. Miệng hấn lộ nụ cười lạnh, lật xem ảnh chụp ghi chép tình cảnh — Dịch Thừa nhẹ nhàng kéo một cô gái đi ra cao ốc HK, xe có rèm che hấn quay sang mỉm cười với cô gái kia, ôm cô gái đi vào nhà trọ..... Dịch Thừa thần thái sáng lạng, ở trong mắt Tạ Hường Đông có vẻ vô cùng chói mắt. Hấn không biết cô gái kia tên là gì, nhưng mà tuyệt đối có thể xác định cô ta là chính là học sinh của Dịch Thừa, bởi vì hấn ở trên lớp học đã gặp qua cô gái này.

Hấn cảm thấy rất hưng phấn, Dịch Thừa cư nhiên để cho hấn quơ được nhược điểm lớn như vậy — đây là vấn đề tác phong, có thể dễ dàng đánh bại một người.

Tạ Hường Đông là người vững vàng, vật quan trọng như vậy không nên dễ dàng đưa ra, nhất định phải đợi đến thời khắc mấu chốt – ví như nhận xét về giáo sư mới có thể lấy ra dùng.

Bất quá có lẽ không cần chờ lâu như vậy ảnh chụp sẽ có công dụng.

Ngành học hội nghị thường tổ chức vào buổi chiều, chủ nhiệm ngành học lộ ra một tin tức ọi người, vì hưởng ứng lời kêu gọi quốc gia sang năm trường học sẽ phái ra một đội ngũ giáo sư trao đổi cùng trường cao đẳng phía tây, khoảng một năm rưỡi, thời gian cụ thể chưa định, hy vọng mọi người suy nghĩ thêm một chút, người nào có ý nguyện có thể báo danh.

Sau khi tan họp có vài giáo sư nghị luận chuyện này.

“Nếu chỉ mấy tháng tôi đây phải đi thử xem, chẳng qua là một năm rưỡi, thời gian này có vẻ hơi lâu.....” “Nghe nói là phải đi Ninh Hạ.....” “Xa như vậy sao?” “Ninh Hạ căn bản không có đồng trình độ đại học cùng trường học chúng ta, chúng ta chẳng lẽ phải đến trường đại học bình thường đó dạy sao?” “Nghe nói nơi đó hoàn cảnh điều kiện không tốt, chúng ta là người phía nam căn bản không ngốc lên được.” “Nói cái gì trợ giúp, quả thực chính là trao quyền cho cấp dưới.”

Tạ Hường Đông nhìn thấy Dịch Thừa đang thảo luận với Lý giáo sư chuyện đi Bắc Kinh, chỉ có ghen ghét dữ dội.

Buổi chiều không có khóa, Cổ Dĩ Tiêu sớm ăn xong cơm thoải mái nằm ngủ trưa, trong mộng cùng Chu Công chơi đánh cờ rất vui vẻ.

Hoa Tri Chi từ thư viện trở lại, vừa đi vào ký túc xá hai mắt liền lộ vẻ đào hoa. “Các đồng chí –” Cô đứng ở trên ghế trong ký túc xá, hai tay chống nạnh thật giống như người nông dân đứng đầu thời kì Thái Bình Thiên Quốc. “Tớ hôm nay đã thấy được Dịch giáo sư ~”

Tiểu Tư rất ngạc nhiên từ trong màn chui ra, “Ồ nơi nào?”

“Ở phía dưới cao ốc! Hay là thầy ấy muốn chủ động chào hỏi với tớ!” Hoa Tri Chi cảm giác động rơi lệ đầy mắt, “Chẳng lẽ thầy ấy đã thăm mến tớ lâu rồi? Nếu không tại sao cố ý đến gần tớ? A — Thượng Đế! Tớ rất hạnh phúc!”

Cổ Dĩ Tiêu bị cô đánh thức, cầm quyển sách ném hướng Hoa Tri Chi, “Câm miệng lại, tớ muốn đi ngủ!”

“Dĩ Tiêu, cậu ghen tị với tớ sao?” Hoa Tri Chi ngẩng đầu ưỡn ngực, “Hôm nay Dịch giáo sư đến chỗ tớ, chúng ta nói chuyện phiếm dài đến năm phút đồng hồ a! Năm phút đồng hồ! Số đào hoa của Hoa Tri Chi bắt đầu từ năm phút đồng hồ!”

“Mới năm phút đồng hồ.....” Cổ Dĩ Tiêu âm thầm trở mình xem thường. Vì thỏa mãn suy nghĩ miên man của Hoa Tri Chi, cô hỏi: “Thầy ấy tại sao đến gần cậu?”

“Là như vậy.” Hoa Tri Chi ngọt ngào nhớ lại, “Tớ làm việc trên đường về ngang qua tòa cao ốc, chợt nghe phía sau vang lên một thanh âm quen thuộc – ‘bạn học’ – hẳn gọi tớ như vậy, tớ liền quay đầu lại ngạc nhiên phát hiện, đó chính là Dịch giáo sư biến mất thật lâu! AAAAAAAAAA”

Như vậy xem ra Dịch Thừa từ trên trời giáng xuống căn bản ngay cả tên của Hoa Tri Chi là gì cũng không biết.

“Tớ vội chào hỏi, tùy tiện hỏi thăm thầy nguyên nhân không đi dạy học – thầy ấy còn thật sự trả lời tớ ~ các cậu biết không, thầy ấy là bởi vì muốn đi tham gia hội học thuật trao đổi Bắc Kinh Thượng Hải, cho nên mới đổi giáo sư!” Hoa Tri Chi khoe ra.

“Thì ra là như vậy a!” Tiểu Tư cùng A Âu đáp.

“Tớ còn nói học sinh trong lớp nhớ đến khóa học của thầy ấy như thế nào, đáng vẻ thầy ấy giống như thật vui nha.” Hoa Tri Chi hạnh phúc ồm ồm ngực giống như trái tim muốn nhảy ra.

“Được cậu nịnh như thế thầy ấy đương nhiên vui.” A Âu cười nói.

“Hắn còn hỏi tớ, buổi chiều có khóa gì không, tớ liền kể lại cho thầy ấy nghe, thầy ấy nghe xong giống như suy tư một chút. Các cậu nói xem, thầy ấy không phải muốn hẹn với tớ chứ?” Hoa Tri Chi nháy mắt, “Tớ chắc phải thay quần áo một chút?”

“Rất có có thể.” Cổ Dĩ Tiêu nghiêm túc kết luận.

Hoa Tri Chi nghe xong hét lên một tiếng, mở tủ quần áo ra tìm chiếc váy của mình.

Di động của Cổ Dĩ Tiêu vang lên, cô nhìn lên màn hình, hừ một cái quả nhiên là hắn. “A, cũng biết là anh.”

“Xuống dưới, lập tức.” Giọng của Dịch Thừa mang theo một chút bá đạo.

“Em muốn ngủ trưa, bên ngoài lại nóng như vậy, anh thật không có lương tâm?” Cổ Dĩ Tiêu vĩnh viễn môi, rất không tình nguyện đứng dậy thay quần áo, “Anh rốt cuộc muốn làm gì nha, em chỉ cho anh năm phút đồng hồ thôi.”

“Chuyện gì, Dĩ Tiêu?” Tiểu Tư thuận miệng hỏi.

“Không, tớ đi xuống một chút lập tức quay lại.” Cổ Dĩ Tiêu bò xuống giường dùng lược sửa sang tóc, cầm cái chìa khóa đi ra khỏi cửa. “Bệnh thần kinh, muốn nóng chết tớ.....” Một hơi nóng đánh úp lại, Cổ Dĩ Tiêu thật muốn quay về ký túc xá mát mẻ của mình.

“Dĩ Tiêu gần đây rất thần bí, không phải có bạn trai rồi chứ?” Tiểu Tư vuốt cằm.

“Người đàn ông nào xui xẻo như vậy?” Hoa Tri Chi thở dài, “Quả thực là tự làm khổ.”

“Anh thật là lớn mật.” Cổ Dĩ Tiêu ở dưới bóng cây dễ dàng tìm được xe Dịch Thừa, nhìn trái phải, mở cửa ngồi vào tay lái phụ, “Anh tại sao lại đến đây, sẽ có người phát hiện anh A, anh tại sao lái xe a, mau dừng lại! Tại sao lái nhanh như vậy, anh muốn đi đâu..... em buổi chiều còn có khóa, anh không thể.....”

“Anh sẽ đưa em về.” Trong mắt Dịch Thừa, chớp động tia sáng nguy hiểm.

Cổ Dĩ Tiêu hơi yên tâm lại, “Đi nơi nào?”

Dịch Thừa không trả lời vấn đề của cô, chỉ nói: “Ngày mai anh phải đi Bắc Kinh.”

“Ồ, anh phải đi Thuận buồm xuôi gió nha!” Cổ Dĩ Tiêu giả bộ đáng vẻ rất thương tâm, “Em thật không nỡ ~ em sẽ nhớ anh đến ngủ không yên ~ ai ya, em muốn khóc ~”

Dịch Thừa không có trúng kế, thản nhiên hỏi: “Thật vậy không?”

“Đương nhiên là thật!”

“Tốt lắm, anh có thể gia tăng một chút để em nhớ lại.” Nói xong khoe miệng Dịch Thừa gương cao lên.

Cổ Dĩ Tiêu sưng sốt một chút, bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, “Anh, anh không phải muốn.....”

“Hy vọng chuyện trong lòng chúng ta nghĩ đến là cùng một việc.” Dịch Thừa trả lời.

Quả nhiên Dịch Thừa lái xe quay về nhà hắn, dường như chỉ dùng một tay kéo Cổ Dĩ Tiêu từ trong xe ra, cánh tay kẹp lại ôm cô chặt vào trong ngực, một đường đi vào trong nhà mình.

“Không được.....” Về mặt Cổ Dĩ Tiêu cầu xin, sớm biết như vậy sẽ không đùa giỡn hắn, sắc lang này lại muốn trả thù cô như vậy, lần trước đầu óc cô không tỉnh táo mới hồ đồ cùng hắn làm chuyện kia, hiện tại cô không muốn tái diễn..... “Sẽ rất đau, không được.....” Cổ Dĩ Tiêu tránh né nụ hôn đang hạ xuống của hắn, “Huh u u u, anh là cầm thú..... Hay là chúng ta bàn bạc kỹ hơn lần nữa được chứ..... A – anh không được kéo quần áo của em nha! Dừng tay! Cũng không được cởi quần áo chính mình!”

Dịch Thừa ôm Cổ Dĩ Tiêu đặt ở trên tường, “Vậy chúng ta đổi một chút, anh cởi của em, em cởi của anh như thế nào?”

“Được..... Không được a...a!” Cổ Dĩ Tiêu vừa gật đầu vừa lắc đầu.

“Không quá quyết!” Dịch Thừa xoay người ôm ngang lấy cô, ném lên trên giường, không đợi cô đứng lên liền đè sát lại.

Cổ Dĩ Tiêu không hề phản kháng hắn, “Anh nhất định phải?”

“Đây là chuyện chúng ta lần trước chưa hoàn thành.” Kết quả hắn không hoàn thành còn đi mua băng vệ sinh, sau khi trở về đem cô nguyên rửa một vạn lần, nhưng không có biện pháp đành nhìn cô thở to ngủ, còn hắn phải ngủ ở sofa một đêm.

“Bảo đảm sẽ không đau nữa sao?” Cổ Dĩ Tiêu vươn ngón trở ra.

“Bảo bối, em đang nghi ngờ năng lực của anh.” Dịch Thừa tà ác nhéo lên vòng eo tinh tế của cô, “Như vậy sẽ chết rất thảm.....”

“Vậy anh cố gắng một chút.” Cổ Dĩ Tiêu giữ chặt vạt áo hần, cở ra ném ở dưới giường, dùng sức đẩy ngã hần xuống, chính mình đè lên, hôn lên môi hần.

Dịch Thừa nín thở, cho dù cô đang phóng hỏa chung quanh người hần, nhưng hần cảm thấy nên để chính mình ra tay, liền ôm lấy Cổ Dĩ Tiêu, xoay người ngăn cô lại, trong mắt hiện lên một tia cười không dễ để người ta thấy, hần bỗng nhiên há miệng cắn lên cần cổ trơn mịn của cô, giống như một con hổ bắt được nai con.

“Anh là chó điên sao –” Cổ Dĩ Tiêu la to, “Làm gì có người nào như vậy — cứu mạng! Bệnh chó điên a –”

Dịch Thừa nhả ra, mút lên dấu răng hần vừa mới cắn, khẽ liếm an ủi cô, lại thừa lúc cô không chú ý lưu lại một dấu hôn ngân đỏ tươi.....

Cùng với Cổ Dĩ Tiêu phát ra một tiếng rên rỉ, nhiệt độ trong phòng càng lên càng cao quả thực bao phủ lý trí hai người, may mắn đồng hồ báo thức thủy chung ghi chép thời gian trôi qua.

16. Chương 17

Chương 17: Xui xẻo gặp gỡ

Tiếng rên rỉ không ngừng vang lên, bầu trời mây đen dày đặc giống như sắp có một trận mưa to.

Cổ Dĩ Tiêu ôm sách và cây dù một đường chạy như điên, thở hồng hộc vọt vào phòng học ngồi xuống bên cạnh Hoa Tri Chi, gục ở trên bàn dường như mệt chết. Cô chơi đùa quá mức lúc quay về trường học đã không còn kịp, cô chạy về ký túc xá lấy sách, lại chạy tới phòng học, còn nhanh hơn vận động viên chạy đường dài. May mắn là đến kịp, bằng không cuối học kỳ mà đến trễ nhiều quá kết quả thật không tốt.

“Cậu không phải nói rất nhanh sẽ trở lại sao?” Hoa Tri Chi buồn cười nhìn cô.

“Mình..... mình mệt sắp chết.....” Cổ Dĩ Tiêu lại dựa vào trên bàn, đầu cũng không nâng nổi. Cặp chân cô hoàn toàn không có sức lực, ngày mai không biết có thể đi đường không.

“Đáng đời.” Hoa Tri Chi cười lớn.

“Cậu còn cười!” Cổ Dĩ Tiêu chỉ vào cô mắng to, “Vui sướng khi người gặp họa! Còn không phải đều do cậu làm hại!” Bởi vì Hoa Tri Chi nói cho Dịch Thừa buổi chiều không có khóa học, Dịch Thừa mới có thể nghĩ ra phương pháp âm hiểm như vậy.

Nếu là bình thường Hoa Tri Chi chắc chắn tranh cãi với cổ, nhưng mà Cổ Dĩ Tiêu lại phát hiện vẻ mặt Hoa Tri Chi kinh ngạc nhìn chằm chằm chính mình, giống như ở trên người cô phát hiện một đồng ma cô. Xong rồi! Không phải cô mặt áo ngược chứ? Cổ Dĩ Tiêu vội vàng kiểm tra quần áo chính mình, phát hiện chúng nó vô cùng chỉnh tề, vô cùng hoàn hảo mặc ở trên người mình, căn bản nhìn không ra có dấu vết cởi ra. “Tại sao nhìn tớ như vậy?” Cô khó hiểu hay là tự mở miệng hỏi tốt hơn.

“Kia, đó là cái gì?” Hoa Tri Chi chỉ vào cổ của Cổ Dĩ Tiêu.

“Cái gì?” Cổ Dĩ Tiêu sờ sờ quanh cổ mình, không thể hiểu nổi.

“Cậu quả nhiên đang nói chuyện yêu đương, còn sâu đến trình độ như vậy!” Hoa Tri Chi vô cùng phẫn nộ, “Cậu rất không nghĩa khí! Tim đàn ông cũng không nói cho tớ biết! Nói! Đã bao lâu?”

“Mình..... Mình không có.....” Cổ Dĩ Tiêu có chút kinh hoàng, không biết Hoa Tri Chi rốt cuộc phát hiện cái gì, chẳng lẽ cô thấy Dịch Thừa đưa cô quay về trường học?

“Còn nói không có!” Hoa Tri Chi từ trong túi sách lấy ra một cái gương nhỏ đưa cho Cổ Dĩ Tiêu.

Cổ Dĩ Tiêu cuống quít chiếu mặt và cổ mình, bỗng nhiên biến sắc — cô nhìn thấy dấu hôn màu đỏ tươi rõ ràng khắc ở cổ bên trái của cô, đây là nơi Dịch Thừa cần ! tiện nhân kia— Cổ Dĩ Tiêu ở trong lòng mắng to, vội vàng lấy tay che lại chỗ kia, mặt đỏ đến có thể cắt ra máu.

“Còn dám phủ nhận?” Hoa Tri Chi lấy tư thế người thẳng liếc mắt nhìn cô.

“Không phải.....” về mặt Cổ Dĩ Tiêu đau khổ, lại không biết làm sao che dấu vết ngượng ngùng này— xong rồi, Hoa Tri Chi biết thì chắc chắn nói cho những người khác trong ký túc xá nghe, như vậy sẽ gây xôn xao !

Hoa Tri Chi thoải mái vỗ vỗ cô, “Tất cả mọi người đều trưởng thành rồi, đừng nói với mình đó là muỗi cắn nha.....”

“Đương nhiên không phải muỗi cắn , là một con chó điên cắn !” Cổ Dĩ Tiêu ngửa mặt lên trời thở dài, nhưng tay gắt gao che lại dấu hôn ngân để Hoa Tri Chi không nhìn nữa.

Không trách được, không trách được Dịch Thừa trăm phương nghìn kế lừa cô nói sẽ đến muộn, không cho cô soi gương, lúc đưa cô quay về trường học về mặt lại kỳ lạ như vậy, hắn bày kế tốt lắm! Hắn đang trả thù cô! A —Cổ Dĩ Tiêu lại bị Dịch Thừa đùa giỡn , hừ, không quan sao, một ngày nào đó cô sẽ trả lại!

Hoa Tri Chi lấy khủy tay đụng một chút vào Cổ Dĩ Tiêu. “Người đàn ông xui xẻo đó là ai vậy?”

“Tớ không cần nói với cậu.” Cổ Dĩ Tiêu thầm nghĩ rằng. Nếu cô nói ra tên Dịch Thừa nhất định ngày mai không thấy được mặt trời.

“Không nói thì đừng nói, dù sao cậu nhất định kiên trì không được bao lâu, ha ha.” Hoa Tri Chi cố ý sờ tới sờ lui trên cổ cô, trêu chọc nói: “Cũng không biết dấu vết xinh đẹp này khi nào biến mất”

Cổ Dĩ Tiêu không phản bác được, xám xịt học xong hai khóa, sau đó bay nhanh ra khỏi phòng học, mua miếng băng cá nhân che lại dấu hôn kia, tạm thời lừa dối qua ngày. Nhưng mà cô biết những ngày kế tiếp cô nhất định sẽ bị người trong ký túc xá cười chết.

“Biến thái Dịch Thừa, em chán ghét anh!” Cô phát tin nhắn cho Dịch Thừa, rất nhanh nhận được thư đáp lại: “Anh nói rồi sẽ cho em nhớ thật lâu .”

Cổ Dĩ Tiêu lại có ý nghĩ chạy đến phòng bệnh Cổ Dĩ Sinh lấy thuốc sổ, đáng tiếc cô biết Cổ Dĩ Sinh lần này làm sao cũng sẽ không cho cô. Không sao, quân tử báo thù mười năm không muộn, cô còn trẻ như vậy tương lai thiếu gì cơ hội nha! Cô phải nhân lúc không có hắc ở đây tìm một người bạn trai cho hắc xem, không thể để cho hắc nghĩ đến chính mình bị hắc ăn rồi, thì có thể đùa bỡn cô như vậy.

.....

Hai tuần sau Dịch Thừa chấm dứt hội nghị ở Bắc Kinh bay đi Thượng Hải, tiếp tục ở bên kia nghiên cứu và thảo luận hội học thuật. Vào ở khách sạn gọi điện cho Cổ Dĩ Tiêu, lại bị một câu “Em có bạn trai ” khiến cho giận dữ. Cô gái chết tiệt này có ý gì chứ, hắc vừa rời khỏi thành phố X hai tuần, liền dùng chiêu này với hắc? Được rồi quan hệ bọn họ quả thật không minh bạch, nhưng mà người bình thường đều hắc là có phương diện giác ngộ chứ? Quên đi, Cổ Dĩ Tiêu luôn luôn không phải người bình thường. “Cổ Dĩ Tiêu, dấu ố em ngập nước à ?!” Hắc cắn răng nói.

“Anh làm gì mắng em? Em nghĩ anh sẽ cổ vũ em nha.” Cổ Dĩ Tiêu ủy khuất nói.

“Đầu anh ngập nước mới có thể cổ vũ em!” Dịch Thừa găm nhẹ đám thật mạnh vào vách tường, “Chết tiệt, em đùa giỡn với anh sao?”

“Không có a, hôm nay vừa mới xác định quan hệ.” Cổ Dĩ Tiêu hưng phấn thao thao bất tuyệt, “Từ lúc lên đại học em là lần đầu tiên được người khác thổ lộ nha! Ha hắc..... thật tốt nha, em lập tức đáp ứng với hắc. Em cũng không phải người già mồm, nếu người ta thích em, em cũng không muốn tổn thương người khác? Cho nên em nói, chờ về sau.....”

“Không có về sau! Em lập tức gọi điện thoại cho tên Xú tiểu tử kia nói chia tay với hắc ngay!” Sắc mặt Dịch Thừa xanh mét, nắm tay thật chặt.

“Em không gọi, hắc là bạn trai đầu tiên của em là mối tình đầu nha, tại sao có thể tùy tiện chấm dứt như vậy?” Cổ Dĩ Tiêu không biết có phải cố ý làm trái ý hắc hay không, làm sao cũng không chịu.

Mối tình đầu của cô?! Mối tình đầu của cô! Vậy hần là cái gì?! Dịch Thừa ở trong phòng đi tới đi lui nôn nóng không thôi. Thằng nhóc đó không muốn sống nữa mới dám đoạt phụ nữ của Dịch Thừa, nhớ năm đó hần đánh người ta úp sấp, Xú tiểu tử kia nói không chừng còn đang bú sữa mẹ.“ Xú tiểu tử kia là ai?!”

“Ồ,anh cũng biết đó là Hoàng Gia Phú.” Cổ Dĩ Tiêu thực nhiệt tình nói cho hần biết.

Dịch Thừa nhớ tới đó chính là người lần trước đi chơi ngồi cạnh Cổ Dĩ Tiêu,nam sinh vẻ mặt xui xẻo,miệng mở ra toàn thơ ca. Lúc ấy nên bóp chết hần là tốt nhất! Dịch Thừa oán hận nghĩ nhưng đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, hần chỉ có thể giương mắt nhìn.“Hần thích em cái gì? Thật sự là mắt bị mù cho nên mới coi trọng em như thế,kiếp trước chắc tạo không ít nghiệp.”

“Em thì sao? Em là Cổ Dĩ Tiêu người gặp người thích.”

Người gặp người thích? Cô nghĩ bản thân là dưa muối Tử Sơn sao? Rõ ràng chính là người đáng ghét! Hít sâu một hơi Dịch Thừa ổn định tâm trạng chính mình:“Anh hỏi em thêm một lần, em thật sự quen với Hoàng Gia Phú?”

“Em thề với trời.” Cổ Dĩ Tiêu cam đoan nói.

Dịch Thừa lập tức cạy điện thoại, đi qua đi lại hai vòng,cuối cùng cầm lấy di động,“Tôi muốn đặt một vé máy bay về thành phố X, càng sớm càng tốt!..... Đúng vậy,được, cảm ơn.”

Đáng chết! Thượng Hải này, hần một khắc cũng không dừng lại được!

Sáng sớm ngày hôm sau,Dịch Thừa sửa sang lại hành lý chuẩn bị đi sân bay. Lúc này Cổ Dĩ Tiêu lại gọi điện đến đây. Hần rầu rĩ tiếp điện lại nghe cô vạ phần chán nản nói:“Dịch Thừa..... Bởi vì em không phải xử nữ, cho nên bị quăng.....” Dịch Thừa vừa nghe xong lưng bỗng dưng ra mồ hôi lạnh, ngẫm lại Cổ Dĩ Tiêu bình thường hào phóng làm việc theo phương pháp quái dị, hần lập tức liên tưởng đến cô rất có thể bị tiểu tử Hoàng Gia Phú ăn xong phát hiện không phải xử nữ, ngày hôm sau liền bị quăng. Loại này tình kết xử nữ trong mắt người đàn ông Trung Quốc là sở hữu, nhưng ở trong mắt Dịch Thừa lại vô cùng buồn cười. Tiểu Long Nữ ngọc ngà trong trắng cũng không phải xử nữ, nhưng mà Dương Quá lại khổ sở chờ nàng mười sáu năm, nhưng ở Trung Quốc Tiểu Long Nữ thường có nhưng Dương Quá thì không có.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hần bình tĩnh hỏi.

“Đêm qua em hẹn hò với Hoàng Gia Phú, hần đọc cho em nghe rất nhiều bài thơ,rất phiền nha,nghe xong em nhanh muốn ngủ..... Hần nói các thi nhân đều thích Tô Tiểu Tiểu, nói con người nàng rất tốt đáng tiếc là một kỹ nữ, không phải nữ nhân đứng đắn.Em cảm thấy rất kỳ quái,Tô Tiểu Tiểu tại sao không phải nữ nhân đứng đắn? Hần nói thích con gái thủ tiết, cả đời chỉ có thể yêu một người đàn ông, hần chính là thích cô gái đứng đắn như em vậy, vừa thấy liền biết em là cô gái tam tông tứ đức.....”

“Nói trọng điểm!” Dịch Thừa không kiên nhẫn.

“Em liền nói cho hần biết em không phải xử nữ, sau đó.....” Cổ Dĩ Tiêu thật mạnh thở dài,“Hần liền quăng em”

Sau đầu Dịch Thừa rơi xuống ba hắc tuyến, nói có lệ với cô:“Là anh đã hại em,anh xin lỗi.....”

“Anh sai cái gì nha? Không trách anh” Cổ Dĩ Tiêu thật ra rất rộng lượng,“Em ghét nhất đàn ông còn để ý đến vấn đề xử nữ, đó là tư tưởng phong kiến lễ giáo còn sót lại.Em đã sớm phát lời thề quyết không đem lần đầu tiên cho chồng em!”

Dịch Thừa rất buồn bực gặp phải người kỳ quái như vậy, hần khuyên cũng không phải mắng cũng không phải, chỉ có thể vì chính mình gào thét ba tiếng.

Xem ra đặt vé máy bay là vô ích.

Không bình tĩnh mấy ngày Dịch Thừa lại biết được Cổ Dĩ Tiêu có bạn trai, nhưng mà buổi sáng hôm sau mới biết được buổi chiều cô bị người ta quăng, nguyên nhân là người ta chịu không nổi trò đùa dai của cô. Dịch Thừa giữ lại ý kiến bình tĩnh theo dõi tình hình.

Không đến mấy ngày sau Cổ Dĩ Tiêu lại có bạn trai mới, không tới hai ngày cô lại bị quăng, nguyên nhân là cha người đó thiếu công ty cha Cổ Dĩ Tiêu rất nhiều tiền cho nên không dám trèo cao.

Tin tức Cổ Dĩ Tiêu lại có bạn trai không ngừng truyền đến, Dịch Thừa bắt đầu có sức miễn dịch, có thể đối mặt cười nói, dù sao cô cũng là nhóc đáng thương không đến hai ngày đã bị người ta quăng, lý do đơn giản chỉ có ba điều: Một là người ta khó có thể chịu được trò đùa dai của cô – Hai là người ta không thể chấp nhận cô không phải xử nữ – Ba là sau khi người ta hỏi thăm tình trạng gia đình của cô không dám trèo cao.

Bất quá Cổ Dĩ Tiêu cũng có quãng mấy người, nhưng mà nguyên nhân cũng là người ta biết cô không phải xử nữ liền lập tức đưa ra yêu cầu, Cổ Dĩ Tiêu liền lập tức quăng người ta.

Lúc Dịch Thừa đi công tác hơn một tháng hơn này, Cổ Dĩ Tiêu bị người ta quăng vài lần, cũng quăng người ta vài lần. Số lần yêu đương của cô thật siêu việt vượt qua kinh nghiệm của Dịch Thừa.

Dịch Thừa nghĩ quan hệ của hắn và cô không minh bạch rất có thể ở trong một khoảng thời gian dài sẽ không thay đổi, cô nhất định sẽ không để ý đến hắn, mà hắn cũng tình nguyện cùng cô không minh bạch như vậy, cũng không muốn tùy thời quăng cô cũng tùy thời có thể bị cô quăng như mấy bạn trai trước. Đây là “Lấy bất biến ứng vạn biến”.

17. Chương 18

Chương 18: Trầm mặc, trầm mặc

Cứ như vậy thẳng đến chỉ còn vài ngày nữa Dịch Thừa trở về mà Cổ Dĩ Tiêu vẫn không có tìm được một mống bạn trai, cô uể oải có chút nhàm chán.

Nghỉ hè thời tiết nóng bức làm cho người ta muốn một ngày đều đứng ở trong phòng điều hòa.

Ngày Dịch Thừa trở về thành phố X Cổ Dĩ Tiêu không chịu đi đón hắn bởi vì thời tiết ngoài trời thật nóng. Dịch Thừa bắt đầu đi trở lại nhà trọ của mình, tắm rửa xong liền ngủ, lại bị một tiếng điện thoại đột ngột đánh thức. Hắn cầm điện thoại đi động nhìn là Bạch Thiểu Hiên.

“Dịch Thừa, chúng tôi tính tháng mười đến Trung Quốc nha.” Ngữ khí của Bạch Thiểu Hiên ôn hòa như trước.

“Các cậu? Là cùng ai nha?” Dịch Thừa trong lòng run lên, tiểu tử này không phải muốn đưa William đến Trung Quốc chứ? Hắn tuy rằng chưa thấy qua cha mẹ Bạch Thiểu Hiên, nhưng mà hắn chắc chắn cha mẹ người Trung Quốc nào cũng không thể chấp nhận con mình có “Bạn trai”.

“Tớ, William còn có..... Deborah.”

“Cô ấy cũng đến?” Cơn buồn ngủ của Dịch Thừa hoàn toàn không còn, “Cô ấy tới làm cái gì?”

“Ha ha.” Bạch Thiểu Hiên cười khẽ, “Tớ biết cậu sẽ hỏi cái này – cô ấy nghe nói tớ và William muốn tới Trung Quốc cho nên muốn cùng đi với bọn tớ. Cô ấy gần đây rất rảnh có thể chuẩn bị đi du lịch. Như thế nào, cậu..... thấy bất tiện sao?”

“Chỉ cần cô ấy đừng làm tớ thêm phiền thì không có gì bất tiện.” Deborah điển hình là ngựa tốt không nhai lại cỏ, cô tuyệt không muốn cùng hắn khôi phục tình cũ, chẳng qua là Deborah nhiệt tình hào phóng không người có thể bằng, đến lúc đó không biết có thể làm cho Cổ Dĩ Tiêu hiểu lầm hắn hay không. Nhưng mà Cổ Dĩ Tiêu..... cô hắn là sẽ không ăn hắn dấm chua mới đúng, bởi vì cô căn bản là không cần hắn. “Thiểu Hiên, cậu không phải muốn thẳng thẳng đối mặt với cha mẹ chuyện cậu và William sao?”

“Chuyện đó..... Xem tình huống đi, tớ chỉ biết cha mẹ rất muốn tớ đám cưới.”

“Có đối tượng thích hợp rồi sao?”

“Thật ra bọn họ đã sớm hy vọng tớ lấy một cô gái làm vợ,cô gái kia không tệ nhưng tớ đối với cô ấy như là em gái của mình không có tình yêu nam nữ. Cô ấy hẳn là cũng sẽ không chấp nhận an bài như vậy, chúng ta đều là người trưởng thành rồi,chuyện hôn nhân như vậy cha mẹ rất khó can thiệp vào . Nhưng tương lai tớ không biết phải nói với cha mẹ như thế nào, theo tuổi tớ cũng phải kết hôn rồi.”

“William cũng đến du lịch ?”

“Ừm, vừa vặn có thể cùng tớ về tham quan một chút, hẳn chưa có tới Trung Quốc cho nên đối với Trung Quốc rất có hứng thú.”

“Lúc các cậu tới,tớ phải lái xe đi đón các cậu sao.”

Bạch Thiểu Hiên không chút khách khí nói:“Chuyện đó là đương nhiên,đây là chuyện cậu phải làm .”

“Da mặt cậu thật dày.” Dịch Thừa cười cười.

“Cậu gần đây như thế nào? Nếu không tìm bạn gái,Deborah lại tự kỷ nói cậu không quên được cô ấy.”

“Tớ cố gắng không để cho Deborah cơ hội tự kỷ.” Nói xong Dịch Thừa lại nghĩ tới Cổ Dĩ Tiêu, khó xử mặt nhăn nhúm mày.

Một chiếc xe có rèm che màu đen chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe bệnh viện,sau khi dừng lại Dịch Thừa đỡ Cổ Dĩ Tiêu đi ra. Cổ Dĩ Tiêu buồn bực nhìn thoáng qua Dịch Thừa, hung hăng nhéo eo hắn một cái. Nghỉ hè cũng sắp chấm dứt lại xảy ra chuyện như vậy!

Chuyện là như vậy,còn vài ngày trong ngày nghỉ Cổ Dĩ Tiêu hẹn hò với Dịch Thừa vài lần, còn cùng đi một chuyến du lịch ngắn.Không đến mấy ngày nữa là vào học Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy dạ dày khó chịu, ăn không vô còn đem nó phun ra. Cô lại thấy kinh nguyệt đến chậm nửa tháng,cho tới bây giờ cũng chưa có.Cô vốn muốn mua que thử nhưng như vậy không hay lắm, vì thế cô gọi điện thoại cho Dịch Thừa, trước mắng hắn một chút,sau đó ra lệnh hắn đưa cô đến bệnh viện kiểm tra. Tưởng tượng đến mình có lẽ mang thai,cô liền nhin không được muốn bóp chết Dịch Thừa.

Dịch Thừa ủy khuất vô cùng,từ khi hắn cho Cổ Dĩ Tiêu thưởng thức ngon ngọt,sau đó một chút rụt rè lúc đầu không còn sót lại chút gì, nhất là khi cô cùng hắn ở cùng một chỗ cô giống như sắc lang nhào về phía hắn.Cô quyết không phải loại người miệng nói không cần nhưng trong lòng lại chờ mong bị áp đảo,chỉ cần cô muốn liền nhất định áp đảo hắn trước. Hẳn đương nhiên là vui về nhận nhiệm vụ như vậy,cũng yêu chết gương mặt nhu nhuận linh hồn tà ác của cô.

Chẳng qua là hắn từ trước đến nay đều khinh bỉ loại người luôn muốn mình thoải mái mà đưa thẳng vào người con gái.Vì sợ cô sanh non cho nên hắn mỗi lần đều dùng đồ an toàn. Nhưng mà hắn như thế nào cũng không nghĩ đến Cổ Dĩ Tiêu lại có.....

Đã hẹn trước thời gian với bác sĩ,bọn họ đỡ phải đăng ký phiền toái.“Bác sĩ quen không phải gần nhà em hơn sao?” Dịch Thừa nhẹ ôm lấy Cổ Dĩ Tiêu, đi vào lầu chính bệnh viện.

“Anh em chính là bác sĩ nơi đó.” Còn dám đi bác sĩ quen sao? Bị Cổ Dĩ Sinh phát hiện cô đi phụ khoa,nhất định anh ấy sẽ hỏi đến cùng,với lại về phương diện này cô làm sao có thể gạt được anh ấy nha.

Bọn họ ngồi ở ghế trên hành lang, chờ bác sĩ gọi Cổ Dĩ Tiêu vào khám. Dịch Thừa lần đầu tiên đến phòng phụ khoa,nhìn trái phải hoàn cảnh xung quanh nơi này, bỗng nhiên thấy Cổ Dĩ Tiêu rút vào trong ngực hắn,chỉ vào chỗ phải rút máu,“Có phải mỗi người đều phải rút máu không nha?”Cô giương mắt đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Anh không biết.” Dịch Thừa áy náy không thôi, tưởng tượng đến cô bị rút máu liền khó chịu .

“Xong rồi!” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên quay lưng đi.

Dịch Thừa nghĩ cô không thoải mái, vội dò hỏi:“Làm sao vậy?”

“Anh trai a.....” Cổ Dĩ Tiêu sắp té xỉu lại thấy Cổ Dĩ Sinh xuất hiện ở trên thang lầu cuối hành lang, đang bàn luận cái gì đó với một bác sĩ khác. Cô cố ý đi xa bệnh viện gần ở chỗ mình chính là không muốn gặp được Cổ Dĩ Sinh, ai biết anh ấy âm hồn không tiêu tan như vậy!

Dịch Thừa theo hành lang nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông cao gầy đứng ở chỗ kia, có vài bác sĩ đang giới thiệu hần cái gì. Nhìn không rõ tướng mạo người kia, chỉ cảm thấy dáng người hần tao nhã, khí chất học giả rất nồng, ít nhất so với hần đậm hơn. Dịch Thừa nhiều ít gì cũng biết một chút tình hình trong nhà của Cổ Dĩ Tiêu, anh trai cô ấy là bác sĩ ngoại khoa, thì ra chính là người kia.

“Anh ấy đã đi chưa?” Cổ Dĩ Tiêu ôm đầu không dám quay đầu xem.

“Không có.” Dịch Thừa nghiêng người che lại Cổ Dĩ Tiêu.

Lúc này y tá lớn giọng vang lên: “Số ! Cổ Dĩ Tiêu! Cổ Dĩ Tiêu!” Giọng hô kia lớn muốn chết, mọi người cả tầng lầu đều nghe thấy chỉ cần thính lực không thành vấn đề.

Cổ Dĩ Tiêu dường như muốn té xỉu, dùng cảm nhìn lại, Cổ Dĩ Sinh quả nhiên nhìn sang nơi này, trong lòng cô kêu to xong rồi, muốn tránh cũng tránh không kịp, Cổ Dĩ Sinh đi tới !

“Cổ Dĩ Tiêu có ở đây hay không? Số 73 Cổ Dĩ Tiêu!” Y tá tiếp tục gọi to.

“Ở trong này.” Cổ Dĩ Tiêu đứng lên chạy nhanh về phía phòng, lại bị Cổ Dĩ Sinh một phen giữ chặt. Cổ Dĩ Tiêu quả thực muốn khóc lóc om sòm đuổi hần đi, bất quá Cổ Dĩ Sinh nhìn thoáng qua tấm bảng phòng, dùng giọng nghiêm túc hỏi: “Sao lại thế này?”

Huynh trưởng như cha aaaaa..... Cổ Dĩ Sinh bình thường ôn hòa nhã nhặn hiện tại thoát nhìn thật là khủng khiếp nha. Cổ Dĩ Tiêu ấp úng nhưng không cách nào giải thích chuyện mình sao xuất hiện ở phòng phụ khoa.

“Chậm chạp cái gì?! Còn không đi vào!” Y tá không kiên nhẫn lớn tiếng nói.

Cổ Dĩ Sinh chậm rãi quay sang cúi đầu nói một câu: “Chờ một lát không được sao?” Y tá kia lại sợ hết hồn vội nói: “Số đi vào!”

Cổ Dĩ Sinh thấy mặt y tá biến sắc thì biết sắc mặt Cổ Dĩ Sinh khó coi cỡ nào. “Anh..... Anh không được hiểu lầm, em chỉ là....”

“Hiểu lầm cái gì? Em chạy đến nơi xa như vậy xem phụ khoa, còn hy vọng anh hiểu lầm cái gì?!” Cổ Dĩ Sinh âm điệu chột nâng cao, nhìn gần mắt của Cổ Dĩ Sinh, “Em có lý do không thể nói gì mà cần đến nơi đây?” Bỗng nhiên ánh mắt anh trai dừng ở trên người Dịch Thừa buông tha Cổ Dĩ Tiêu, ôn hoà nhìn người đối diện .

.....

“Anh.....” Cổ Dĩ Tiêu dùng ngữ khí dịu dàng gọi Cổ Dĩ Sinh hy vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của hần.

“Cổ Dĩ Tiêu, chớ làm dáng vẻ như vậy nha.” Cổ Dĩ Sinh căn bản không mắc mưu, hần cùng em gái xảo quyết của mình dây dưa hai mươi mấy năm, cho nên đối với kỹ xảo này rõ như lòng bàn tay, nhất là cô làm việc gì trái với lương tâm liền thích giả bộ vô tội.

Trong lòng Dịch Thừa âm thầm khen ngợi không hổ là anh trai cô, thật hiểu về em gái mình. Hần lúc trước nếu được giống như Cổ Dĩ Sinh hiểu thấu Cổ Dĩ Tiêu thì sẽ không sẽ bị cô ăn sạch, một chút năng lực phản kháng cũng không có. Bất quá giờ không phải là lúc suy nghĩ này nọ, hần hiện tại nên suy nghĩ làm sao mới có thể giúp Cổ Dĩ Tiêu vượt qua kiểm tra.

Cổ Dĩ Tiêu cong môi nhìn thoáng qua Dịch Thừa.

Cổ Dĩ Sinh dường như kéo lấy Cổ Dĩ Tiêu về nhà thăm vấn, cô bình thường ương bướng cũng thôi, giờ lại làm chuyện quá đáng như vậy. Cô còn đang học đại học lại dám cùng bạn trai đến khoa phụ sản? Có phải tư tưởng hần quá bảo thủ hay không cho nên không hiểu độ tuổi như em mình nghĩ như thế nào? Hần không phản đối Cổ Dĩ Tiêu cùng nam nhân khác kết giao nhưng ít nhất phải biết giữ mình? Người trong nhà đối với Cổ Dĩ Tiêu quá mức sủng ái bao gồm chính hần, cho nên mới biến cô thành cái dạng này?

Y tá nơm nớp lo sợ đi ra, cẩn thận gọi: “Số Cổ Dĩ Tiêu, hiện tại có thể đi vào chưa?”

Cổ Dĩ Tiêu nhìn về phía Cổ Dĩ Sinh giống như đang đợi hần phê chuẩn.

“Vào đi .” Cổ Dĩ Sinh liếc cô một cái, rất không thoải mái quay đầu đi.

“Anh hình như không có việc gì? Muốn rời đi trước hay không?” Cổ Dĩ Tiêu “quan tâm” nói.

“Nếu anh nhớ không lầm, kiểm tra chút nữa liền có kết quả.” Ý của Cổ Dĩ Sinh chính là hần ở tại chỗ này chờ kết quả kiểm tra, hơn nữa xác nhận thông gia một lần.

Cổ Dĩ Tiêu có loại cảm giác tai vạ đến nơi, cúi đầu từ từ đi vào phòng.

Bác sĩ hỏi một số vấn đề theo lệ thường, sau đó để y tá đưa cô đi kiểm tra. Cổ Dĩ Tiêu trốn vào toilet gọi điện thoại cho Lăng Thiên, hy vọng chị dâu có thể cứu mình một mạng.

“A, Chị dâu thân yêu, không được nữa! Chị mau tới cứu em, anh hai muốn giết em!”

Một đầu khác điện thoại Lăng Thiên hiển nhiên không tin cô, “Em lại hỏi anh ấy thuốc gì nữa sao?”

“Em xong rồi, em đến bệnh viện thành phố làm kiểm tra, kết quả bị anh ấy gặp hiện tại anh ấy còn ngồi ở bên ngoài chờ kết quả kiểm tra. Nếu kiểm tra kết quả thật sự..... Anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho em! Hu hu..... Nếu bị ba ba ma ma biết rất có thể họ sẽ đưa em ra nước ngoài.”

“Dĩ Tiêu nha, em tại sao lại như thế..... Chị đã sớm nói với em, em và người đàn ông kia chơi trò chơi này vô cùng nguy hiểm.....”

“Hiện tại nói gì cũng chậm rồi, làm phiền chị đại giá đưa anh trai em đi đi.....” Cổ Dĩ Tiêu trước chỉ cảm thấy ở chung một chỗ với Dịch Thừa rất vui vẻ, hiện tại mới cảm thấy sau vui vẻ cũng có rất nhiều phiền toái.

“Được rồi, chị lập tức đến là được.”

Cổ Dĩ Tiêu nhẹ nhàng thở ra, cũng không biết Lăng Thiên có thể giữ được Cổ Dĩ Sinh hay không, hy vọng chị ấy có thể! Cô đi vào hành lang thấy Cổ Dĩ Sinh đang nói chuyện với Dịch Thừa, sắc mặt thật kém, nhất là nghe nói Dịch Thừa vốn là thầy của Cổ Dĩ Tiêu.

Chờ đợi thật là dài, một giây giống như dài một vạn năm vậy. Cổ Dĩ Tiêu hy vọng kết quả kiểm tra là cô không có mang thai, bởi vì cô thật sự không muốn vào phòng giải phẫu.

Cổ Dĩ Sinh tựa vào bên cửa sổ, một câu cũng không nói với cô, xem ra thật là rất tức giận.

Một khoảng thời gian sau, y tá cầm giấy xét nghiệm đi ra, lực chú ý của Cổ Dĩ Tiêu và hai người kia đều bị hấp dẫn – Một tờ giấy kia sẽ quyết định sống chết của Cổ Dĩ Tiêu, so với phiếu điểm thi vào trường cao đẳng càng quan trọng hơn.

18. Chương 19

Chương 19

“Ngay cả em cũng bị gọi tới?” Cổ Dĩ Sinh thấy Lăng Thiên vội vàng chạy tới, mày càng nhíu chặt hơn, “Bên ngoài nóng như vậy, em thật đúng là đến đây?”

“Em không sao.” Lăng Thiên tính an ủi đến vỗ vỗ lưng hần, “Kiểm tra kết quả thế nào? Dĩ Tiêu đâu? Đi nơi nào?”

“Con bé chỉ viêm dạ dày bây giờ đã đi lấy thuốc.” Cổ Dĩ Sinh bắt đắc dĩ ngồi ở ghế trên, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, ý bảo Lăng Thiên ngồi xuống, “Mặc dù kiểm tra kết quả là âm tính nhưng mà anh vẫn không yên tâm. Chúng ta bình thường quá nuông chiều con bé, cho nên nó bây giờ coi trời bằng vung.....”

Lăng Thiên nghe Cổ Dĩ Tiêu không có mang thai liền thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nghe được cô ấy đến khoa phụ sản kiểm tra còn gặp được Cổ Dĩ Sinh, Lăng Thiên kinh ngạc không thôi. Có lẽ cô sớm nên ngăn cản con bé nhưng từ ngày kết hôn với Cổ Dĩ Sinh, Lăng Thiên rất ít đem chuyện đàn ông bên cạnh, tự nhiên sẽ không ở trước mặt Cổ Dĩ Tiêu chửi bới đàn ông. “Bảo con bé về sau chú ý một chút thì được rồi, anh cũng đừng quá quan tâm, con bé hiện tại lớn như vậy, anh muốn quản cũng quản không được cô ấy.”

“Con bé không còn nhỏ nữa ngay cả chuyện này cũng không hiểu? Lăng Thiên.....” Cổ Dĩ Sinh chỉ vào chính mình, “Anh không phải là quá phong kiến rồi ? Anh cảm thấy Cổ Dĩ Tiêu còn đang đi học mà cùng nam sinh phát sinh quan hệ, anh cảm thấy thật không thể hiểu nổi?”

“Thật ra chuyện như vậy rất phổ biến ở đại học.” Lăng Thiên bĩu môi, “Có đại học đã cho phép học sinh kết hôn.” Nói xong cô lại nghĩ tới cái gì, liền kéo lấy tay Cổ Dĩ Sinh hỏi: “Anh nhìn thấy bạn trai Dĩ Tiêu không? Có già hay không?”

“Em tại sao lại hỏi như vậy?” Cổ Dĩ Sinh nhớ lại một chút nói: “So với anh trẻ hơn, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám gì đó.”

“Tại sao có thể? Làm gì có người trẻ tuổi như vậy làm phó giáo sư?” Lăng Thiên cười nói, “Anh nhất định nhìn lầm rồi.”

Cổ Dĩ Sinh muốn giải thích, bỗng nhiên hần nhìn về phía Lăng Thiên, “Phó giáo sư? Em tại sao lại biết?”

“Em.....” Lăng Thiên cả kinh vội che miệng lại, nói thầm : “Chắc chắc, lần này cô tiui rồi.....”

“Nói như vậy trước đó em đã biết?” Cổ Dĩ Sinh liếc xéo cô.

“Xin lỗi.....” Lăng Thiên le lưỡi cúi đầu, thái độ thành khẩn quả thực khoa trương, “Em lần sau không bao giờ ... giấu diếm anh nữa, anh tha thứ em đi, về sau em nhất định cái gì cũng nói anh nghe.....”

“Dĩ Tiêu làm hư em rồi.” Cổ Dĩ Sinh không có biện pháp gỡ gỡ đầu, “Con bé còn nói gì với em? Người đàn ông kia có phải thật sự hay không ?”

Lăng Thiên khó xử nghĩ, nếu nói cho Cổ Dĩ Sinh về cái gì “Theo như nhu cầu” thì hần nhất định lập tức lao xuống đi tìm Cổ Dĩ Tiêu. Người đàn ông kia không biết có nghiêm túc không, cô làm sao có thể nói ra? Cô đến bây giờ còn chưa có gặp qua người đó, cô cũng rất tò mò nha.

“Quên đi.” Cổ Dĩ Sinh kéo tay Lăng Thiên, “Em cũng chưa gặp qua hần cho nên không biết hần có nghiêm túc với Cổ Dĩ Tiêu.”

“Thật ra em cảm giác.....” Lăng Thiên dừng một chút, lại nói: “Người không thừa nhận ngược lại chính là em gái anh.”

“Nói như thế nào?”

Lăng Thiên lắc đầu, “Đây chỉ là cảm giác của em mà thôi.....”

Cổ Dĩ Tiêu chưa hết hoảng hốt có chút đại ra ngồi ở đại sảnh dưới lầu, chờ Dịch Thừa lấy thuốc trở về. Cô thật sự là người may mắn, chẳng qua chỉ bị viêm dạ dày, về phần kinh nguyệt vì sao đến muộn nửa tháng, bác sĩ nói liên quan đến thời tiết và sức khỏe. May mắn là không mang thai thật sự là hũu chết có.

Xa xa nhìn bóng lưng của Dịch Thừa, trong lòng Cổ Dĩ Tiêu có loại cảm giác khác thường. Cô vẫn cảm thấy chính mình sẽ không thích dạng người như Dịch Thừa, nhưng mà cô hiện tại lại không bài xích phát sinh quan hệ thân mật với hần nha? Cô xem tiểu thuyết, thích một người cảm giác là: Thích cùng đối phương ở chung một chỗ, cho dù bề bộn nhiều việc cũng nghĩ đến đối phương, đối phương bỗng nhiên rời đi sẽ rất đau khổ, đối phương cùng người khác phái ở một chỗ bản thân cảm giác không thoải mái. Cổ Dĩ Tiêu tính lại, cô và Dịch Thừa ở cùng một chỗ xác thực rất vui vẻ, về phần nghĩ đến hần và ...v.v..thì không giống tiểu thuyết thảo luận triển miên như vậy. Cô chẳng qua chỉ hưởng thụ cảm giác tuyệt vời ở chung một chỗ

với hấn mà thôi, có lẽ trong lòng cũng không có thích hấn nha? Nói nữa là hấn vẫn chưa nói thích cô, cô làm sao chịu thua kém nói thích hấn trước nha? Như vậy chẳng khác nào bại dưới tay hấn, tương lai hấn nhất định sẽ cười cô nha .

“Bốp!” Một bàn tay thật mạnh chụp lên bả vai Cổ Dĩ Tiêu, cô thiếu chút nữa không ném ghế tới phía dưới. Là Dịch Thừa sao? Hơi quá đáng! Biết rõ cô hiện tại thân thể không tốt còn ra tay mạnh như vậy! Cổ Dĩ Tiêu nâng mặt, vừa muốn oán trách thì khuôn mặt tròn của A Âu ánh vào mi mắt. “Là cậu?”

“Bạn tại sao ở nơi này?” A Âu ngồi ở bên người cô hỏi.

“Tôi bị viêm dạ dày, mấy ngày nay không ăn nổi.” Cổ Dĩ Tiêu thở dài tựa vào trên người A Âu.

“Một người tới sao?”

“Ừm, đúng vậy.” Cô thật là một người tới, bởi vì hoài nghi trong cơ thể còn có một người. “Cậu làm sao vậy, cũng bệnh sao?”

“Không có, mình thăm một người thân nằm viện.” A Âu chỉ chỉ cái giỏ trái cây để ở một bên, “Đang muốn đi..... A? Dĩ Tiêu cậu xem –”

Cổ Dĩ Tiêu nhìn theo hướng cô chỉ, Dịch Thừa đang cầm một túi thuốc đi tới. Đồ ngọc này! Chẳng lẽ không phát hiện bên người cô có bạn học sao? May mắn là A Âu không có hứng thú với hấn, nếu đối lại là Hoa Tri Chi và Tiểu Tư thì đã sớm chạy qua. Cổ Dĩ Tiêu có lệ nói: “Ý, đó không phải Dịch giáo sư sao?”

“Hấn hôm nay không mang kính mắt nha.” A Âu liếc mắt một cái liền phát hiện .

“Ha ha.” Cổ Dĩ Tiêu cười ngây ngô.

“Trùng hợp thế.” Dịch Thừa cũng thay đổi lập tức biến thành gương mặt không chút thay đổi, giáo sư cẩn thận tỉ mỉ, hấn dừng lại cách chỗ các cô nửa thước, tuy rằng không có kính mắt trợ giúp hấn vẫn diễn thật tự nhiên — hai tay chằm sau lưng, mắt nhìn thẳng giống như đang ở trên khóa.

“Chào, giáo sư –” Cổ Dĩ Tiêu rất phối hợp mở miệng chào hỏi với hấn, còn cố ý hướng hấn chớp mắt.

Nụ cười hiện lên ở khóe môi Dịch Thừa, cũng rất khó phát giác.

A Âu thấy hấn từ trong quây thuốc đi đến liền hỏi: “Dịch giáo sư, thầy không khỏe sao?”

Dịch Thừa im lặng, thay vì nói dối không bằng trầm mặc. Nhưng mà như vậy giống như rất kêu ngoạ, dù sao đối phương là cũng là học sinh của hấn. Vì thế hấn trả lời mơ hồ: “Thầy đến làm một ít kiểm tra theo lệ thường.”

Cổ Dĩ Tiêu cố ý làm hấn khó xử liền hỏi: “Thường quy kiểm tra là cái gì? Nơi này kiểm tra tốt hơn sao?”

Dịch Thừa biết cô làm khó mình, nhìn chung quanh cuối cùng đem ánh mắt dừng tầm bằng quảng cáo kiểm tra có thai hay không, cố ý đem ánh mắt các cô dẫn tới nơi đó, để châm chọc Cổ Dĩ Tiêu khẩn trương đến kiểm tra kết quả chính là viêm dạ dày.

A Âu có chút giật mình không hiểu nhìn Dịch Thừa.

Cổ Dĩ Tiêu trong lòng hận đến nghiến răng nghiến dương nhìn chằm chằm một loạt quảng cáo kia, phát hiện ngoại trừ kiểm tra có thai, kỳ thật còn có rất nhiều hạng mục khác, cô xem trong chốc lát bỗng nhiên hét lên: “A! Thai ngoài tử cung! Dịch giáo sư thầy tới kiểm tra thai ngoài tử cung sao?!”

A Âu ngạc nhiên vội kéo Cổ Dĩ Tiêu một chút, nhìn Dịch Thừa nói: “Cô ấy hay nói giỡn , ha ha.”

Dịch Thừa mỉm cười nói: “Bạn học Cổ thật sự rất cỏi mớ.” Tiếp theo hấn nói một câu “tạm biệt” chấm dứt cuộc nói chuyện, xoay người rời đi.

A Âu cong môi, “Dịch giáo sư thật đúng là nghiêm túc a, thật không biết Hoa Tri Chi và các cô ấy tại sao thích thầy ấy, thầy ấy nhất định thích loại con gái dịu dàng, Hoa Tri Chi và các cô ấy căn bản không hợp yêu cầu nha.”

“Không chừng thầy ấy về sau tìm người giống tớ vậy , để cho các cậu mở rộng tầm mắt.” Lời nói vừa đi ra ngay cả Cổ Dĩ Tiêu cũng giật cả mình.

“Thôi đi,cậu không nên đi hại Dịch giáo sư hiền lành của chúng ta.” A Âu nhắc giỏ trái cây,“Tớ đi trước đây.”

Cổ Dĩ Tiêu chờ cô đi xa mới đi ra đại sảnh bệnh viện,Dịch Thừa đem xe dừng ở trước cửa chờ cô.“Hôm nay đụng thật nhiều người, xem ra bệnh viện thành phố so với bác sĩ quen càng không an toàn,anh trai em sẽ đến nơi này tham quan học tập,rất thân với các bạn học nơi này.....” Cô tựa lưng vào ghế ngồi nhìn thấy Dịch Thừa cầm một đồng lớn thuốc,“A, nhiều như vậy! Làm sao ăn cơm?”

“Quan hệ chúng ra nên thay đổi chút phải không?” Dịch Thừa một tay đặt trên tay lái,quay đầu nhìn cô.

Cổ Dĩ Tiêu sưng sốt trong chốc lát,“Thay đổi thế nào?”

“Có nghĩ tới quan hệ chúng ta bình thường hóa một chút hay không?”

“Ý anh là.....” Cổ Dĩ Tiêu đưa hai đầu ngón tay lên sờ cằm,“Chính thức gặp gỡ?”

“Nếu không quen nhau,anh sẽ cảm thấy bản thân là người không chịu trách nhiệm.”

“Dịch Thừa.” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng người ôm cổ hắn,“Anh thích em sao?”

Dịch Thừa trầm mặc,dời đi ánh mắt.

“Được rồi, em lại tự kỷ .” Cổ Dĩ Tiêu buông hắn ra, trong lòng đột nhiên thấy không vui,cong miệng,sau này trong đầu cô sẽ không có loại suy nghĩ như vậy nữa.

Dịch Thừa nhìn phía trước, vẫn không muốn nói ra cảm tình đích thực của mình,nói như thế nào Cổ Dĩ Tiêu cũng không thích hắn? Cô chính là con điều không có dây, ai biết cô muốn bay đến đâu với lại hắn làm sao bắt được cô?

“Anh thật sự thích cô gái dịu dàng còn rất nghe lời sao?” Cổ Dĩ Tiêu đột nhiên hỏi.

“Đàn ông đều thích con gái như vậy.” Dịch Thừa lập tức đáp lại một câu đưa mắt nhìn sang cô, phát hiện trong mắt của cô thần nhiên có đám sương, hắn mở to hai mắt luống cuống nhìn cô.

Cổ Dĩ Tiêu rũ mắt xuống cũng không biết bản thân vì sao bỗng nhiên đa cảm, vì thế cô đem đáy mắt ướt át bức trở về,“Em không thích loại con gái như vậy.”

“Anh biết.”

“Cho nên anh sẽ không thích em đúng hay không?” Cổ Dĩ Tiêu cười rộ lên,vỗ vỗ vai hắn,“Yên tâm,em sẽ không cho làm cho anh khó xử,sau này anh tìm được một người dịu dàng,biết chăm sóc anh còn rất nghe lời,em sẽ làm bộ rất thích cô ấy.”

“Không thể.” Dịch Thừa nhướng mày,trong mắt lộ ra một chút tức giận.

“Tại sao lại không thể?” Cổ Dĩ Tiêu không rõ hắn vì sao khó chịu như thế, cô đã nhường nhịn như vậy hắn tại sao không vui ? Vừa rồi hắn không thừa nhận thích cô,cô tuy rằng mất hứng nhưng lập tức liền khôi phục , hắn tại sao không biết tốt xấu đâu,‘Em sẽ không nói bậy với cô ấy !’ Cô nghiêm túc đảm bảo.

“Không có loại con gái đó xuất hiện!” Dịch Thừa gầm nhẹ.

Cổ Dĩ Tiêu an ủi hắn:“Đừng bi quan nha, trên thế giới có bao nhiêu cô gái tốt đẹp đang chờ anh ,bao nhiêu người sẽ có một.....”

Dịch Thừa trừng cô một cái, phát động xe, giẫm chân ga.

“A!” Cổ Dĩ Tiêu té ra sau hét to:“Anh không cần bỗng nhiên giẫm chân ga!”

19. Chương 20

Chương 20: Trùng hợp

Từ lần trước viêm dạ dày đến nay dạ dày của Cổ Dĩ Tiêu trở nên thật không tốt, sau khi khai giảng Cổ Dĩ Tiêu ăn uống vẫn không tốt. Bọn họ một tuần chỉ có mấy khóa, nhưng thứ năm có đến bốn môn chọn môn học. Cổ Dĩ Tiêu ngại thời tiết nóng đến căn tin thật phiền phức, cho nên thứ năm luôn mang mì tôm lên phòng học, lợi dụng ít thời gian giải quyết vấn đề cơm tối – rất nhiều bạn học cũng đều làm như vậy.

Các bạn khác sức khỏe tốt ăn xong không có vấn đề gì, nhưng mà Cổ Dĩ Tiêu không thể làm được. Mới sang tuần thứ hai, bệnh viêm dạ dày của cô lập tức tái phát, nằm ở ký túc xá chỉ có thể ăn cháo loãng.

“Em tại sao không biết chăm sóc mình như vậy?” Dịch Thừa qua điện thoại giáo huấn cô, “Lần sau không cho phép mang mì tôm đi ăn!”

“Vậy anh muốn em đói chết sao, dù sao em cũng lười sang căn tin, thời tiết rất nóng nha.” Cổ Dĩ Tiêu phản bác hần, “Em chính là muốn ăn mì tôm trong phòng học!”

“Chết tiệt !Em.” Dịch Thừa không chút khách khí mắng cô.

“Sau khi em chết thì thể dù sao cũng không hư thối, để cho anh làm kỷ niệm cũng tốt lắm.”

“Tại sao?” Dịch Thừa kinh ngạc.

“Bởi vì chất bảo quản trong mình sẽ ngấm vào trong cơ thể em, cho nên em sẽ vĩnh viễn bất hủ.” Cổ Dĩ Tiêu đang đùa đùa.

Dịch Thừa dở khóc dở cười, lo lắng trong chốc lát sau đó nhẹ giọng gọi: “Dĩ Tiêu.....”

“Gì nha?” Dịch Thừa cúi đầu nghe được tiếng nói của Cổ Dĩ Tiêu cả người càng thêm mềm nhũn.

“Thứ năm sau khi tan lớp, em đến phía sau phòng của anh.”

“Anh muốn mua cơm cho em ăn sao?” Nhận được câu trả lời chắc chắn của hần, Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên cảm thấy được có chút ấm áp, Dịch Thừa cũng biết quan tâm người khác sao. Vì thế cô liền nói, “Vậy anh đi đến căn tin dành cho giáo sư mua cơm cho em đi? Em nghe nói thức ăn ở căn tin dành cho giáo sư so với căn tin dành cho học sinh ngon hơn rất nhiều, được không, Thừa thân mến?”

“Được.” Dịch Thừa đáp rất chắc chắn.

“Em chắc không cần trả phí mua cơm chứ?”

“Làm chuyện tốt, không cần thu phí.”

“Oa ~ thật tốt nha, sau này trường học có tổ chức bỏ phiếu cho giáo sư ưu tú nhất, em nhất định cố gắng bỏ phiếu giúp anh !” Cổ Dĩ Tiêu giơ tay nói lời thề son sắt.

Dịch Thừa quả nhiên nói được thì làm được, kế tiếp mỗi ngày thứ năm hần đều ở phía sau phòng học chờ cô tan học, sau đó đem món ăn gói kỹ đưa cô đem vào phòng học ngồi ăn. Dịch Thừa buổi tối có một hai khóa phải dạy, hơn nữa vì sợ bị người ta phát hiện, mỗi lần đều rất vội vàng, Dịch Thừa đưa đồ ăn cho cô sau đó lập rời khỏi, Cổ Dĩ Tiêu ngay cả cơ hội nói cảm ơn cũng không có. Hoa Tri Chi luôn dùng ánh mắt ghen tị nhìn hộp cơm của Cổ Dĩ Tiêu, nhìn thấy món ăn thật ngon cho nên ép hỏi cô từ đâu có được món ngon như vậy, đừng nói chất lượng cơm tốt kia, món ăn phong phú cùng súp nóng hổi, với lại sau khi ăn xong ngay cả điểm tâm ngọt và hoa quả đều có, chu đáo hầu hạ giống như công chúa. Cô tự hỏi hồi lâu cuối cùng cho ra một kết luận: Cổ Dĩ Tiêu nhất định lại có bạn trai. Có một lần bỗng nhiên mưa to, Cổ Dĩ Tiêu thấy Dịch Thừa miễn cưỡng chờ ở trong mưa, bỗng nhiên có chút cảm động.

“Thừa dịp còn nóng ăn đi.” Dịch Thừa thấy cô đi tới, lập tức đem túi đồ ăn đưa cho cô.

Cổ Dĩ Tiêu kéo hần đến dưới mái hiên, thu hồi ô, đem món ăn đặt ở một bên, nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hần, chớp mũi tràn ngập hương vị của hần, đó là mùi nước tẩy quần áo tươi mát mà tự nhiên. Dịch Thừa đưa hai tay ôm chặt cô.

“Anh đối với em thật tốt.” Cổ Dĩ Tiêu ngẩng mặt lên, lau đi mấy giọt nước bám trên tóc hấn.

“Yêu anh rồi sao?” Dịch Thừa cầm tay cô áp lên bên má mình.

“Không có!” Cổ Dĩ Tiêu gương cầm nhìn hấn chu môi.

Dịch Thừa cười ôm lấy khuôn mặt phồng như con ếch, đem môi mình áp lên môi cô, hôn mạnh xuống, tay thì ôm chặt cô vào người, thẳng đến cô la hét thở không nổi hấn mới rời khỏi.

“Em phải đi rồi.” Cổ Dĩ Tiêu xoa đôi môi sưng phồng của mình, đem túi đồ ăn vào trong phòng học.

Ngày 1 tháng 10 vào một buổi tối thứ năm, Cổ Dĩ Tiêu tắm rửa xong nằm ở trên sofa xem TV, Dịch Thừa lấy dưa Ha-Mi từ trong tủ lạnh ra, cắt đặt ở trên đĩa. Cổ Dĩ Tiêu thấy hấn cắt dưa Ha-Mi, nhảy dựng lên lấy một miếng cắn vài cái, mặt mày hớn hở.

“Bạn của anh cuối tuần này tới đây ở sao?” Cổ Dĩ Tiêu hỏi.

“Đúng, có thể ở đây một tháng.” Dịch Thừa ngồi ở bên người cô.

Cổ Dĩ Tiêu liếc mắt nhìn hấn, “Nam hay nữ?”

“Nam.” Dịch Thừa đã đồng ý với Bạch Thiểu Hiên để cho William ở tại nhà hấn.

“Anh biết không? Anh trai hàng xóm của em cũng cuối tuần này từ Mỹ trở về, thật đúng lúc anh nói có phải hay không?” Cổ Dĩ Tiêu hưng phấn nói, nghe được tin tức Bạch Thiểu Hiên từ Mỹ trở về, cô rất vui vẻ nha.

Dịch Thừa cũng không quá để ý anh trai hàng xóm của cô, thuận miệng nói giỡn: “Anh trai nhà hàng xóm không phải là người em thầm mến đấy chứ?”

Cổ Dĩ Tiêu trừng lớn mắt, “Anh làm sao biết được? Em có nói qua với anh sao?”

Dịch Thừa sững sốt, quay đầu nhìn thẳng cô.

“Ba mẹ của anh ấy rất thích em còn hy vọng em là con dâu của bọn họ.” Cổ Dĩ Tiêu khoe ra nói, chính mình cảm thấy thực rất giỏi, “Hơn nữa ba mẹ em cũng rất thích hấn, nếu là ở cổ đại đã sớm chỉ phúc vi hôn.”

Nụ cười trên mặt Dịch Thừa lập tức biến mất, thay bằng một bộ mặt nghiêm túc.

“Anh ghen sao?” Cổ Dĩ Tiêu xoa mặt hấn.

“Đúng.” Dịch Thừa rầu rĩ trả lời.

“Đừng gạt em, anh làm sao ghen nha.” Cổ Dĩ Tiêu vừa xoa vừa nặn trên mặt hấn, “Anh chính là ghen tỵ với em, tâm lý không thẳng bằng, bởi vì anh vốn không tin Cổ Dĩ Tiêu này sẽ gặp được người yêu.”

Dịch Thừa kéo tay cô ra, “Tiểu tử kia khi nào thì trở về?”

“Đừng gọi người ta là ‘tiểu tử này tiểu tử nọ’ nha, anh ấy cũng bằng tuổi như anh.” Cổ Dĩ Tiêu bất mãn nhắc nhở hấn, vừa bấm ngón tay tính, “Chắc thứ sáu cuối tuần.”

Trong đầu Dịch Thừa bỗng nhiên hiện lên một ý niệm quái dị, lập tức truy vấn nói: “Hấn tên là gì?”

“Nói anh cũng không biết.” Cổ Dĩ Tiêu dương dương tự đắc.

Dịch Thừa nắm chặt cổ tay cô, kéo cô lại gần mình, “Nói cho anh biết.”

“Anh ấy tên là Bạch Thiểu Hiên.” Cổ Dĩ Tiêu giãy dụa, nhúu lại mày nói thầm: “Tại sao nhất định phải biết nha.....”

“Bạch Thiểu Hiên.....” Dịch Thừa buông tay Cổ Dĩ Tiêu ra, sắc mặt nặng nề thì ra chính là Bạch Thiểu Hiên, như vậy người cha mẹ Bạch Thiểu Hiên nhắm trúng làm vợ hấn chính là Cổ Dĩ Tiêu? Đây là cái thế giới gì? Tại sao chuyện gì đều trùng hợp như vậy? Xem dáng vẻ Cổ Dĩ Tiêu như là rất muốn làm làm vợ người nhà họ Bạch, nhưng vấn đề chính là Bạch Thiểu Hiên sẽ không thích cô. Nhưng mà lỡ như Bạch Thiểu Hiên và Cổ Dĩ Tiêu ở chung lâu, dần dần.....

“Anh thật đúng là ghen tị?” Cổ Dĩ Tiêu không biết quan hệ của Dịch Thừa và Bạch Thiểu Hiên, cười sờ đỉnh đầu Dịch Thừa, “Ngoan nào, đừng giận đối nha, bộ dáng này của anh làm em nghĩ đến anh yêu em, như vậy em sẽ càng thêm tự kỷ.”

Tâm trạng Dịch Thừa rối bời tới cực điểm, buồn bực ngồi im không nói được một lời.

Cổ Dĩ Tiêu thực kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn không mang theo sắc mặt ôm cô đến gian phòng. Cô cảm thấy rất kỳ quái vì thế ôm lấy eo hắn, dùng mặt cọ trong ngực hắn, trước kia nếu làm như vậy hắn lập tức liền chịu không nổi áp đảo cô. Nhưng mà hôm nay hắn bình tĩnh muốn chết, cho dù cô cọ như thế nào, thậm chí bò lên trên người hắn, hắn đều lạnh lùng ngồi im, không có một chút dấu hiệu hưng phấn. Không thể nào? Cổ Dĩ Tiêu quả thực phải kêu lên.....

20. Chương 21

Chương 21

Máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay thành phố X, Deborah khó nén hưng phấn cùng tò mò kéo Bạch Thiểu Hiên hỏi cái này hỏi cái kia. Dịch Thừa nói chờ bọn họ ở lối ra, vừa thấy mặt tất cả mọi người đều vui vẻ.

Dịch Thừa đem hành lý bỏ vào sau xe, trước đưa bọn họ đến một nhà hàng thức ăn không tệ.

William và Deborah không quen dùng đũa, nhưng mà dạy bọn họ cầm được chiếc đũa mất không ít thời gian, thế mà bọn họ vẫn làm không biết mệt, run rẩy đem món ăn gấp vào trong bát, khen ngợi món ăn Trung Quốc thật ngon.

Dịch Thừa thấy Bạch Thiểu Hiên trong lòng có cảm giác lung túng, tuy rằng Bạch Thiểu Hiên không biết quan hệ của hắn và Cổ Dĩ Tiêu nhưng mà Dịch Thừa vẫn cảm thấy có chút tự trách. Trung Quốc mười ba triệu dân, hết lần này đến lần khác trùng hợp xảy ra trên người hắn và Bạch Thiểu Hiên, có lẽ đây là số mệnh. Vì không để cho William nghe hiểu hắn dùng tiếng Trung hỏi Bạch Thiểu Hiên: “Cha mẹ cậu có nói chuyện bên nhà gái chưa?”

Bạch Thiểu Hiên than nhẹ nhìn thoáng qua William và Deborah hăng hái bưng bưng, sau đó mới trả lời: “Nói ra, mấy ngày nữa phải qua nhà cô ấy thăm hỏi, nói là mọi người ôn chuyện cũ thật ra có thể nói là muốn đính hôn.”

Dịch Thừa biến sắc.

“Tớ cảm thấy thật khó xử.” Bạch Thiểu Hiên một ngụm uống cạn ly rượu, “Quan hệ hai nhà chúng ta vô cùng tốt. Nếu tớ không đi Mỹ, không có gặp William, có thể đã sớm cùng cô gái kia ở cùng một chỗ. Tớ nghĩ đây cũng là chuyện cha mẹ hai nhà đều hy vọng.”

“Các cậu đang thì thầm nói cái gì?” Deborah dứt bánh chèo vào miệng, nói cái gì không rõ ràng lắm.

“Không có gì.” Dịch Thừa kết thúc đề tài, lại hỏi: “Deborah ở đâu? Nhà cậu sao?”

“Đương nhiên không được.” Bạch Thiểu Hiên lắc đầu.

“Không bằng như vậy đi, hay là cho William ở nhà cậu, Deborah ở chỗ tớ, tớ tạm thời đến ký túc xá giành cho giáo sư trong trường học, như vậy cũng dễ đi dạy.” Dịch Thừa đề nghị nói.

“Tớ chính là sợ William biết chuyện cha mẹ sắp xếp tớ đi gặp đối tượng cho nên mới để cho hắn ở chỗ cậu.” Bạch Thiểu Hiên suy nghĩ rồi hỏi: “Hay để cho William và Deborah ở chỗ cậu, có thể chứ?”

“Không thành vấn đề nhưng có thể ủy khuất bọn họ trong đó có một người phải ngủ trên mặt đất.” Dịch Thừa thật sự sáng khoái đáp ứng, mọi người đều là bạn bè, bọn họ tới nơi này làm khách hẳn vốn nên hết sức chiêu đãi.

“Ha ha, hiện tại là mùa hè, không sao cả.” Bạch Thiểu Hiên nói xong, dùng tiếng Anh nói với William và Deborah sắp xếp của bọn họ, William và Deborah đều là người hiền lành lập tức đồng ý, còn quên cảm ơn Dịch Thừa chiêu đãi.

Deborah có chút ý kiến: “Nếu hai người bọn họ hẹn hò ở nhà cậu, tớ không phải ở bên ngoài chờ chứ?”

“Cho nên hai người các người đừng hẹn hò ở nhà tớ.” Dịch Thừa nói xong cùng bọn họ cười rộ lên.

Lúc này di động Dịch Thừa đột nhiên vang lên, hắn nhìn xem điện báo phát hiện là Cổ Dĩ Tiêu gọi tới, lập tức đi ra bên ngoài tiếp.

“Anh ở đâu? Em đi đến nhà tìm anh nhưng mà không có ai.”

“Anh cùng bạn ăn cơm.” Chính là anh trai bên cạnh nhà em Bạch Thiểu Hiên.

“Bạn anh đã đến sao? Vậy em sẽ không đến nhà tìm anh.”

“Ừm, em có việc trực tiếp gọi điện thoại cho anh, đừng chạy đến nhà của anh nha.” Dịch Thừa nhắc nhở cô. Bạch Thiểu Hiên nhất định sẽ giới thiệu William cho cô biết, lỡ như cô hồ hồ đi gõ cửa vừa vặn thấy William ở bên trong, quay đầu lại chất vấn vì sao không nói cho cô biết chuyện hẳn biết Bạch Thiểu Hiên, sau đó Bạch Thiểu Hiên cũng hỏi vì sao Cổ Dĩ Tiêu đến gõ cửa nhà hắn, hẳn lúc đó nên nói sao cho rõ. Dịch Thừa cảm thấy hiện tại tốt nhất để cho hai bên không gặp nhau, nếu không hẳn kẹt ở bên giữa rất khó xử.

Cổ Dĩ Tiêu nghe xong lời hắn nói bỗng nhiên cảm thấy được có điểm khác thường, Dịch Thừa giống như cố ý giấu diếm cô cái gì. Tuy rằng trong lòng hoài nghi nhưng mặc ngoài cô vẫn đáp ứng. Treo điện thoại, Cổ Dĩ Tiêu hồi tưởng thái độ mấy ngày này Dịch Thừa đối với cô, cảm thấy được hắn có chút thay đổi giống như có tâm sự gì nhưng không thẳng thắn nói với cô.

Nghĩ như vậy trong lòng Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên có điểm loạn, trước kia cô cảm thấy được chính mình và Dịch Thừa thuộc loại hai bên tình nguyện, nói ở chung liền ở chung ai cũng không can thiệp ai. Chẳng qua từ lần trước đi bệnh viện tới nay cô phát hiện chính mình giống như bắt đầu để ý suy nghĩ của Dịch Thừa, thậm chí đánh mất ý niệm chính hắn trong đầu, bởi vì cô sợ lỡ như thật sự chọc giận hắn, hắn sẽ không chịu ở bên cạnh cô.

Lần trước Cổ Dĩ Tiêu cự tuyệt hẳn đưa ra yêu cầu quen nhau, cũng không phải muốn tiếp tục cùng hắn không minh bạch nữa. Cô nhân lúc Dịch Thừa đi công tác quen thật nhiều bạn trai nhưng không một ai có thể kiên trì hai ngày, cho nên hắn cảm thấy quen nhau kết quả đơn giản là quăng cùng bị quăng còn hạn chế tự do hai người. Cô và Dịch Thừa không phải quan hệ người yêu lúc ở chung rất nhẹ nhàng cũng rất tự do, không có cảm tình gì cũng không có áp lực và trách nhiệm, Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy được rất tốt cho nên không muốn thay đổi.

Có lẽ có một ngày, Dịch Thừa sẽ thay đổi?

.....

Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở trước gương cẩn thận chải lại mái tóc dài của mình. Vì hôm nay gia đình ăn liên hoan, cô mua riêng một bộ âu phục, màu trắng nhạt làm nổi bật làn da trong suốt của cô, cô đem hai mái tóc buộc ở sau đầu, trang sức là một cái kẹp tóc. Từ xa nhìn lại chính là một cô gái ngoan điển hình phương đông.

Vô luận như thế nào Bạch Thiểu Hiên đến làm cho cô thật vui mừng, một lòng thầm nghĩ phải xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Dĩ Tiêu.” Cổ Dĩ Sinh gõ gõ cửa, sau đó đi tới, “Có thể đi ra ngoài.”

“Sao.” Cổ Dĩ Tiêu thấy anh trai có chút chột dạ, cúi đầu đứng lên, “Anh, anh còn để ý chuyện lần trước sao?”

Cổ Dĩ Sinh dừng một chút, đóng cửa kỹ lại, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, “Ba mẹ mời Thiểu Hiên đến nhà ăn cơm, em không phải không biết dụng ý bọn họ. Anh nghĩ em đã có bạn trai nên bảo trì khoảng cách với

anh ấy, anh không hy vọng em đứng núi này trông núi nọ. Em cũng không còn nhỏ, hẳn đã học được chịu trách nhiệm với người khác.”

“Anh, em cùng hẳn không phải.....”

“Dĩ Sinh?” Lăng Thiên thăm dò tiến vào, “Anh thật sự ở trong này, khách đều đến ba gọi hai người nhanh xuống.”

“Đi thôi.” Cổ Dĩ Sinh vẫy tay với Cổ Dĩ Tiêu.

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị cắt đứt, Cổ Dĩ Tiêu thở dài, xoay người lại soi gương sau đó đi theo bọn họ ra ngoài.

Gần đến phòng khách, thân ảnh quen thuộc ngồi ở trên sofa liền hấp dẫn chú ý của Cổ Dĩ Tiêu – đã nhiều năm không thấy, tư thế Bạch Thiếu Hiên vẫn oai hùng như thế, chẳng qua là áo sơ mi tay dài đơn giản và quần dài lại phác họa ra tuấn nham thanh tú của hắn. Cổ Dĩ Tiêu phát hiện anh ấy không thay đổi mấy.

“Bác trai, bác gái, anh Thiếu Hiên.” Cổ Dĩ Tiêu giả bộ ngoan ngoãn.

“Dĩ Tiêu thật sự đã là thiếu nữ mười tám, anh cũng không nhận ra em nha.” Bạch Thiếu Hiên đứng lên nhường vị trí ngồi cho cô, Cổ Dĩ Tiêu đi qua đi ngồi ở bên người hắn, hai người nhìn nhau cười.

Cha mẹ hai nhà vui vẻ trao đổi ánh mắt với nhau, Cổ Dĩ Sinh và Lăng Thiên liếc mắt nhìn một cái, không nói gì.

“Anh Thiếu Hiên, anh lần này trở về có đi nữa không?” Cổ Dĩ Tiêu vừa hỏi, liền hỏi trùng vấn đề mẫn cảm.

Bạch Thiếu Hiên ôn hòa cười cười, trả lời nàng: “Xem tình huống ra sao.”

Bạch ba ba trách cứ hắn: “Thiếu Hiên, con không nên sử dụng lời qua loa như vậy đối với cha mẹ, chỉ sợ đến lúc đó con sẽ không trở về được còn ước gì có thể ở lại đây luôn.”

Lời này ngụ ý rõ ràng, Cổ Dĩ Tiêu và Bạch Thiếu Hiên có chút xấu hổ, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cổ Dĩ Sinh nhìn sang bàn cơm, giúp Cổ Dĩ Tiêu hóa giải không khí ngượng ngùng này: “Bạch bá bá, đồ ăn đã đủ, xin mời.”

Bạch ba ba và Bạch ma ma đi về phòng ăn, còn ám chỉ: “Con nhìn Dĩ Sinh thử xem, so với con chúng ta cùng lắm chỉ hơn vài tuổi mà đã nhanh làm cha, Cổ gia thật là có phúc khí a, lập tức còn cháu để bồi. Chúng ta còn không biết phải chờ tới ngày nào tháng nào nha.”

Cổ ma ma nhìn Lăng Thiên mang thai bảy tháng, vui tươi hơn hớn nói: “Chuyện như vậy muốn nhanh cũng không được.”

“Anh Thiếu Hiên, đi thôi.” Cổ Dĩ Tiêu đứng lên nhìn Bạch Thiếu Hiên phát tay.

Trên bàn cơm ngoại trừ Bạch ba ba thỉnh thoảng lại ám chỉ làm Bạch Thiếu Hiên có chút lung túng, ngoài ra mọi người đều hoà thuận vui vẻ. Cổ Dĩ Tiêu mặc dù biết cha mẹ có ý gì, nhưng mà vẫn không hề bận tâm cùng Bạch Thiếu Hiên trò chuyện với nhau thật vui, Bạch Thiếu Hiên luôn em Cổ Dĩ Tiêu là em gái cho nên vui vẻ nói chuyện phiếm với cô.

Nhìn hai người tán gẫu khoái trá như vậy, cha mẹ hai nhà cũng lên vui mừng.

21. Chương 22

Chương 22

Deborah ôm William chơi với sư tử biển .

Dịch Thừa cầm cameras đưa bọn họ đi chơi nhiều nơi. Thừa Dị Bạch Thiếu Hiên làm khách nhà Cổ Dĩ Tiêu, Dịch Thừa đưa bọn họ hai người đến đáy biển thế giới du ngoạn.

“Stevens! Nơi này!” Deborah chỉ vào đường hầm đáy biển, “Giúp tớ chụp ảnh cùng cá mập nhé!”

“.” Dịch Thừa đưa cameras, chụp được khuôn mặt thật to tươi cười của Deborah.

“William, tớ cùng Stevens chụp một tấm!” Deborah không khỏi nói nhiều kéo Dịch Thừa, đem cameras đưa cho William, sau đó kéo tay Dịch Thừa làm mặt quỷ.

Cách đó không xa, Tiểu Tư bỗng nhiên kêu lên: “Xem kia! Đó không phải là Dịch giáo sư sao?”

Hoa Tri Chi phản ứng cực nhanh, lập tức đem lực chú ý từ trên con sứa chuyển qua, nhìn một hồi lâu kêu to: “Đúng là thầy! Cô gái ngoại quốc kia là ai nha? Còn kéo tay thầy ấy chụp ảnh — bạn gái sao?”

“Rất có thể, Dịch giáo sư từ nước ngoài trở về.” Tiểu Tư thống khổ giống không muốn sống dựa vào người Hoa Tri Chi, “A! Tớ thất tình! Dịch giáo sư đã có bạn gái.....”

“Không được! Chúng ta đi lên để hỏi rõ ràng!” Hoa Tri Chi nhón nháo kéo Tiểu Tư nhằm phía Dịch Thừa.

“Dịch giáo sư!” Các cô cùng nhau kêu to.

Dịch Thừa thấy các cô, theo bản năng tìm kiếm thân ảnh Cổ Dĩ Tiêu, hần bỗng nhiên nhớ tới Cổ Dĩ Tiêu hôm nay ở nhà chiều dài Bạch Thiếu Hiên, thở dài một hơi gật đầu nói: “Các em cũng ở đây sao.”

“Stevens?” Deborah tò mò nhìn về phía hai cô.

“Học trò của tớ.” Dịch Thừa đơn giản giới thiệu .

“Chào!” Deborah khoe khoang bản thân mới vừa học được tiếng Trung, cho nên dùng tiếng Trung chào hỏi các cô, còn kéo William qua giới thiệu : “Oa là thừa nữ bính lại [Tôi là bạn gái Thừa], thấp là thừa nam bính lại [Hần là bạn trai Thừa], oa buồn [chúng ta].....”

Dịch Thừa ngăn cô tiếp tục nói, để tránh hai học sinh này hiểu lầm gì, sau đó lẩm mồm nói cho Cổ Dĩ Tiêu.

“Cùng nhau đi như thế nào?” Deborah đưa ra lời mời với các cô.

“O !” Hoa Tri Chi và Tiểu Tư vẫy tay như xua vệt, có cơ hội chụp ảnh chung với Dịch Thừa các cô làm sao bỏ qua?

Dịch Thừa bất đắc dĩ đưa cameras cho William, mặt không chút thay đổi chụp chung bọn họ vài tấm.

“Dịch giáo sư, chúng em sẽ gửi vào thùng thư của thầy nha, đến lúc đó phiền thầy xuống lấy ảnh!” Hoa Tri Chi cùng Tiểu Tư cười, tay cầm tay vui vẻ rời đi.

Cái này xong rồi..... Dịch Thừa nhìn màn hình cameras, nghĩ thầm rằng nếu Cổ Dĩ Tiêu hỏi đến nên thẳng thắn nói sao.

“Thế nào, tớ đã nói cô gái kia là bạn gái thầy ấy?” Tiểu Tư giơ hai ngón tay chiến thắng trước mặt Tiểu Tư, “Chính cô ta cũng thừa nhận cô ấy là bạn gái Dịch giáo sư, người đàn ông ngoại quốc kia chính là bạn trai Dịch giáo sư. Tớ thấy cô ta không phân rõ cái gì là nam nữ bằng hữu, cho nên đem chuyện cô ta và Dịch giáo sư nhập làm một.”

“Bất quá Dịch giáo sư có bạn gái cũng không có gì kỳ quái.” Hoa Tri Chi rất sáng suốt.

Tiểu Tư lại mê trai nói: “Cậu có chú ý không, thầy ấy hôm nay không mang kính mắt ?”

“Đúng vậy, không mang kính mắt Dịch giáo sư cũng thật đẹp trai — a! Tớ chịu không được nữa —” Hoa Tri Chi làm bộ ngất xỉu.

“Dĩ Tiêu —” Một tuần sau Cổ Dĩ Tiêu mới quay về trường học, chợt nghe Hoa Tri Chi dùng thanh âm mập mờ thần bí gọi cô. Cô hỏi: “Tại sao phát ra âm thanh ghê tởm như vậy?”

“Chúng tớ và Dịch giáo sư chụp ảnh chung,có muốn xem hay không ?” Tiểu Tư khoe ra .

Cổ Dĩ Tiêu buồn cười đi qua, nhìn thoáng qua màn hình máy tính, liền thấy Dịch Thừa như quốc vương Ả-rập đứng ở chính giữa,ba người đứng bên cạnh hắn giống như ba bà vợ lớn nhỏ buồn cười cực kỳ, trong đó có một người ngoại quốc. Cổ Dĩ Tiêu không khỏi cười ha ha, trách không được đáng vẽ Dịch Thừa như không tình nguyện,thật là tức cười ha ha.

“Cô gái ngoại quốc này –” Hoa Tri Chi chỉ vào Deborah,“Là bạn gái của Dịch giáo sư, giúp chúng tớ chụp ảnh chính là bạn của thầy cũng là người ngoại quốc, đáng vẽ cũng không tệ.”

“Bạn gái?” Cổ Dĩ Tiêu đã lâu không phục hồi tinh thần ,“Các cậu không phải hiểu lầm ?”

“Cậu nghĩ rằng chúng tớ hy vọng thầy ấy có bạn gái sao? Là cô gái kia nói .” Tiểu Tư ưỡn lên ngực khoa trương ngẩng sang một bên,“Tìm tớ lúc ấy tan nát, A!”

“Coi như xong! Nhìn ảnh chụp ai cũng vui vẻ!” Hoa Tri Chi nhào qua cùng Tiểu Tư nháo thành một đoàn.

Cổ Dĩ Tiêu thấy ngực khó chịu lấy di động ra, tìm được dãy số Dịch Thừa, vừa muốn ấn lên bỗng nhiên đưa tay ném tới trên bàn. Lời của Hoa Tri Chi và Tiểu Tư có thể tin sao? Hai người bọn họ trước giờ không có đầu óc, thích ăn nói lung tung, chỉ cần nhìn thấy Dịch Thừa đi cùng cô gái nào đều tưởng là bạn gái hắn, trước kia không biết hoài nghi bao nhiêu người nhưng chưa có một ai liên quan đến Dịch Thừa. Các cô chỉ sợ vĩnh viễn cũng không biết,Cổ Dĩ Tiêu người cùng các cô mỗi ngày cùng một chỗ mới chân chính là người có quan hệ thân mật với Dịch Thừa.

Cô mới không phải đồ ngốc nghe xong chút tin đồn liền gọi điện thoại cho Dịch Thừa giống như cô rất thích hắn. Rồi hãy nói,nếu Dịch Thừa rõ ràng có bạn gái lại gạt cô,cô_ Cổ Dĩ Tiêu cũng không phải người không, nhất định chính hắn đến chết!

Tuy nói là nói như vậy nhưng Cổ Dĩ Tiêu vẫn tâm phiền ý loạn, mấy ngày nay suy nghĩ chuyện Dịch Thừa — hẳn quả thật không hẹn cô, tuy rằng thứ năm cuối tuần vẫn đưa đồ ăn cho cô nhưng khi Cổ Dĩ Tiêu nói có cái gì rơi ở nhà hắn, muốn đích thân tới tìm hắn liền cự tuyệt nói mình sẽ tìm cho cô.

“Sợ bất tiện sao? Em ở bên ngoài chờ cũng được.” Cổ Dĩ Tiêu thỏa hiệp từng bước.

“Em không cần đi xa như vậy,anh lấy cho em là được rồi.” Dịch Thừa cũng không sợ cô nhìn thấy Deborah, mà sợ cô nhìn thấy William. Hắn,Cổ Dĩ Tiêu,Bạch Ít Thiểu Hiên và William nếu nói rõ ngược lại sẽ trở nên càng thêm phức tạp — nhưng mà Dịch Thừa lại không biết Cổ Dĩ Tiêu chính là để ý Deborah, tuy rằng chuyện này một chút cũng không liên quan đến Deborah. Hắn kiên nhẫn hỏi:“Em làm rơi cái gì vậy?”

“Quần lót.”

Dịch Thừa cảm thấy quái lạ hẳn một tuần không quay về nhà trọ, căn bản không biết cô để rơi quần lót ở nhà hắn! Hắn quần bách giải ột, kiên trì nói:“Anh trở về tìm xem.”

Cổ Dĩ Tiêu quả thực muốn đập hắn một cước, nhưng mà nhịn xuống ra vẻ thoải mái cười nói:“Vậy được rồi.”

Cô là người dễ dàng bị thuyết phục như vậy sao? Dịch Thừa nghĩ thầm rằng, tốt nhất nên đề phòng một chút dù sao Cổ Dĩ Tiêu cũng không phải là người lương thiện.

Cổ Dĩ Tiêu trở lại phòng học,nghiêm mật đem cơm ăn sạch bách, sau đó đứng lên tuyên bố:“Tớ muốn trốn khóa này!” Nói xong cô ném hộp cơm xuống, đem hoa quả cùng điểm tâm ngọt chia cho bạn học, cầm túi chạy thẳng đến nhà trọ của Dịch Thừa.

Cô trước không vội đi vào đứng ở dưới lầu hướng lên trên xem, chỉ thấy phòng hắn đèn sáng. Nếu cô nhớ không lầm Dịch Thừa nói có bạn ở nhà hắn, hiện tại xem ra bạn hắn đang ở nhà nha. Cổ Dĩ Tiêu hùng hổ giẫm trên mặt đất, dùng sức ầm chuông cửa, chỉ chốc lát sau một cô gái ra mở cửa.

“Hello!” Deborah tưởng Dịch Thừa đến lại không nghĩ rằng là một người lạ,cô lại nhịn không được khoe khoang tiếng Trung mới học được :“Chào.”

Sắc mặt Cổ Dĩ Tiêu chợt biến, dùng tiếng Anh hỏi:“Stevens ở nơi nào?”

“Hắn không ở đây,tôi không biết hắn ở nơi nào.”

Cổ Dĩ Tiêu nắm chặt tay thành quả đấm,nhấn nạt hỏi:“Cô từ Mĩ đến?”

“Đúng, cô là bạn của Stevens? Vào đi.”

“Không, cảm ơn.Cô..... Cô ở nơi này?”

Deborah gật gật đầu.

Cổ Dĩ Tiêu cắn cắn môi dưới lộ ra nụ cười rất khó coi, nói tạm biệt sau đó xoay người bước đi.

“Mẹ nó,Dịch Thừa, anh lại dám gạt em!” Cổ Dĩ Tiêu thở hổn hển đi xuống lầu, miệng không ngừng tuôn ra lời mắng Dịch Thừa, đem tổ tông mười tám đời nhà hắn ra mắng.“Gạt em có lợi gì cho anh? Chúng ta vốn không có quan hệ, người để ý nhiều như vậy làm cái gì?! Mẹ nó thật đúng là làm ta ghen? Hừ! Đừng nói một cô gái ở nhà anh, một trăm em cũng không để ý! Gọi bọn họ tới ở đi! Anh phong lưu khoái hoạt sau này tốt nhất mắc bệnh xi-đa chết! Chết tiệt còn hại em lần trước đến bệnh viện, kiểm tra xem em có bị anh lây HIV không!”

Cổ Dĩ Tiêu nhấc tay, chỉ vào biển sao trên trời phát nặng lời thề:“Em về sau còn liên quan gì đến anh,em liền theo họ anh!”

Đang giảng bài Dịch Thừa bỗng nhiên rung mình một cái không khỏi thất thần đứng lên, liếc mắt nhìn thời gian trên di động,nghĩ thầm rằng hiện tại Cổ Dĩ Tiêu còn chưa có tan học, không đến mức xảy ra chuyện gì chứ.

“Dịch giáo sư?” Học sinh nhẹ giọng gọi hắn.

“Chúng ta học tiếp.” Dịch Thừa rất nhanh điều chỉnh lại nâng kính mắt, tiếp tục dùng âm điệu cứng nhắc giảng trọng điểm bài học.

Di động hắn chẳng phân biệt nặng nhẹ vang lên. Dịch Thừa vốn định trực tiếp bỏ lơ,nhưng thấy trên màn hình xuất hiện hai chữ “Dĩ Tiêu”, trong lòng căng thẳng, không khỏi làm trái quy định trường học,nhấc điện thoại đi ra bên ngoài.

“Họ Dịch kia,anh nghe cho kỹ đây!” Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở trên taxi, thanh âm vô cùng lớn,“Em muốn đoạn tuyệt với anh!”

“Tại sao?” Dịch Thừa mày nhíu thành bánh quai chèo.

“Bởi vì anh gạt em!”

Dịch Thừa kinh ngạc lặp lại:“Anh gạt em?”

“Anh nói với em người ở nhà anh chính là nam,nhưng mà! Nhưng mà rõ ràng chính là nữ!” Cổ Dĩ Tiêu tức giận đến không ngừng dậm chân,“Nữ thì nữ !Anh cần gì phải gạt em! Anh xong rồi! Họ Dịch kia! Anh về sau tốt nhất cái gì cũng đừng ăn, nếu không nhất định bị em độc chết!Hu hu.....” Cổ Dĩ Tiêu nhịn không được lớn tiếng khóc,hung hăng giơ chân đạp lên phía trước làm tài xế lái xe sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, suy nghĩ có nên cho cô xuống xe hay không.

“Cô ấy quả thật ở lại nhà của anh, cho nên anh ở ký túc xá dành cho giáo sư một tuần!” Dịch Thừa hận không thể lập tức vọt tới trước mặt cô giải thích rõ ràng, nhưng mà hắn còn phải dạy nửa khóa nữa nha.

Tiếng khóc của Cổ Dĩ Tiêu chợt dừng, chỉ còn lại tiếng nức nở.

Tài xế thở phào.

“Dĩ Tiêu?”

“Tại sao gạt em?”

“Bởi vì em chỉ nhìn thấy một người, quên nhìn thêm — nhà của anh có hai người, một nam một nữ.”

“Bọn họ là một đôi?”

“Không phải.”

“Anh không gạt em chứ?” Cổ Dĩ Tiêu lại nức nở một tiếng.

“Anh Thề.”

“Dịch Thừa.....”

“Sao?” Cô có vẻ bình tĩnh trở lại,Dịch Thừa yên tâm lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Em ghét anh!” Cổ Dĩ Tiêu hét lớn, sau đó cắt điện thoại.

22. Chương 23

Chương 23: Tiểu nhân và cô gái khó chịu

Sáng sớm gió nhẹ thổi qua cánh hoa trên mặt cỏ,hoa bồ công anh miễn cưỡng theo gió nổi lên rơi lả tả đầy đất,Cổ Dĩ Tiêu về mặt không hề kêu ngạo như bình thường đi tới,gió mát đi động qua mái tóc dài đen nhánh, sợi tóc mềm mại nghịch ngợm vũ động ở trong không khí như tinh linh xinh đẹp, mà trong cặp con ngươi màu rằm nắng u ám lần đầu tiên có nước mắt cô đơn,cô kinh ngạc nhìn mầm móng cây bồ công anh màu trắng kia bay xuống chung quanh, bỗng nhiên trong lòng rầu rĩ đau khổ.

Đôi môi trơn mịn khẽ nhếch, vẻ mặt thất thần lần đầu xuất hiện ở trên mặt Cổ Dĩ Tiêu, làm cho khuôn mặt kia nhất thời mất đi sinh khí bừng bừng vốn có.

Ngón tay lạnh lẽo ấn lên mí mắt sưng,Cổ Dĩ Tiêu thở dài một hơi.Mấy ngày nay cô đã không để ý tới điện thoại và tin nhắn của Dịch Thừa, rõ ràng coi bỏ hiểu lầm nhưng trong lòng cô có loại cảm giác vô lực dường như e ngại cái gì.Cô chính là không muốn nhìn thấy hắn,không muốn nghe giọng hắn,bởi vì cô do dự.

Cô giống như chơi đung phải lửa.

Cô có lẽ thích Dịch Thừa.

Tối hôm qua Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên ý thức được điểm ấy lập tức mất ngủ, nếu không cuối tuần cô luôn ngủ thẳng đến mười giờ chứ không dậy sớm như vậy đứng ở ban công hít thở không khí mới mẻ sáng sớm.

Lý do duy nhất có thể giải thích cô tại sao tức giận – chính là cô thích Dịch Thừa.

Ngọc Hoàng đại đế! Như Lai phật tổ! Jesus chúa cứu thế! Chân thần Allah! Cổ Dĩ Tiêu nằm bò trên lan can ban công kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.Cô không khó chịu,cô không cam lòng,cô không thừa nhận chính mình thích hắn! Ông trời! Cô tại sao không chịu thua nha?Cô về sau nhất định bảo trì khoảng cách với hắn, không bao giờ ... có hành động quá thân mật với hắn!

Giữa trưa Cổ Dĩ Tiêu không có tinh thần thay đổi quần áo hẹn hò với Bạch Thiểu Hiên. Đây là chuyện ngày hôm qua mẹ nói cho cô biết, còn cố ý đem nước hoa Pháp quốc cho cô. Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy mẹ mình rất khoa trương ,Bạch Thiểu Hiên chỉ hẹn cô đi ăn một bữa cơm,gặp gỡ rất bình thường nhưng thái độ cha mẹ cô lại quá nhiệt tình làm như Bạch Thiểu Hiên muốn cầu hôn. Cổ Dĩ Tiêu chán ghét trên người có mùi nữ nhân nồng đậm,vì thế đem nước hoa đặt sang một bên,cột sơ tóc sau đó đi ra ngoài

Bạch Thiểu Hiên đã đặt chỗ ngồi ở quán ăn,còn sớm ở chỗ này chờ Cổ Dĩ Tiêu.

Lúc Cổ Dĩ Tiêu gọi món ăn đến,Bạch Thiểu Hiên nói phải giới thiệu hai người bạn để cô biết,Cổ Dĩ Tiêu trêu tức nói:“Không phải là bạn gái của anh Thiểu Hiên chứ?”

Bạch Thiểu Hiên cười lắc đầu,“Đều là nam .”

“Sớm biết anh đưa bạn đến em cũng đưa hai bạn nữ lại đây, vừa thành ba cặp!” Cổ Dĩ Tiêu tuyệt không sợ người lạ, người càng nhiều còn càng tốt lại có thể cho cô cơ hội đùa giỡn.

Tiếng nhạc điện thoại vang lên, Bạch Thiều Hiên nhìn xem di động, là Dịch Thừa nhắn tin ngắn đến: “Tớ đang ở cùng William.” Hắn đứng dậy nói: “Dĩ Tiêu, anh ra ngoài đưa bọn họ vào.”

Nói xong Bạch Thiều Hiên đi ra khỏi phòng xa xa liền thấy Dịch Thừa và William, hắn vẫy tay Dịch Thừa liền cùng William cùng nhau đi tới. Bạch Thiều Hiên ôm Dịch Thừa và William, nháy mắt mấy cái nói: “Hôm nay dẫn theo em gái để các người biết nhau.”

Bả vai Dịch Thừa cứng đờ, chân bỗng nhiên dừng lại cước bộ nhú mảy hỏi: “Ai?”

Bạch Thiều Hiên đối với phản ứng của hắn thật không hiểu, “Trước kia không phải từng nói qua với cậu sao, là em gái kế bên nhà. Cô bé tên là Cổ Dĩ Tiêu là một người rất đáng yêu cậu nhất định sẽ thích con bé.”

“Thật vậy không? Cô gái đó rất đáng yêu sao? Tớ rất có hứng thú.” William vui vẻ hỏi.

Dịch Thừa liếc mắt nhìn sang William, rồi dùng tiếng Trung nói với Bạch Thiều Hiên: “Cậu có ý đồ xấu.”

“Lại nói tớ âm hiểm như vậy, ai da.” Bạch Thiều Hiên nháy mắt xem thường.

Dịch Thừa có thể tưởng tượng hắn cùng Cổ Dĩ Tiêu gặp nhau trong tình huống như vậy sẽ lúng túng bao nhiêu, hắn vẫn không quên Cổ Dĩ Tiêu từng nói Bạch Thiều Hiên là người từ nhỏ cô thầm mến, hơn nữa cha mẹ hai nhà rất hy vọng bọn họ có thể ở cùng nhau. Không biết Bạch Thiều Hiên có biết hắn và Cổ Dĩ Tiêu kỳ thật quan hệ không cạn, có thể cố gắng tác hợp bọn họ hay không, hay để hắn cùng William cao chạy xa bay, mà Cổ Dĩ Tiêu không rõ chân tướng tưởng hắn đứng giữa phá rối, làm cho Bạch Thiều Hiên người từ nhỏ cô thầm mến ngại tình bạn mà buông tha cho cô. Thật sự là phức tạp..... Dịch Thừa trong lòng thầm than, tiếp theo xoay người, “Tớ đi về về.”

“Đừng làm mất hứng a.” William giữ chặt hắn.

“Đừng ở trước mặt Cổ Dĩ Tiêu nhắc tới ta.” Dịch Thừa giơ tay lên quơ quơ qua lại.

“Lòng đàn ông đúng là rất khó hiểu.” Bạch Thiều Hiên nhìn bóng dáng Dịch Thừa rồi đi nhìn sang William bĩu môi. “Vốn muốn giới thiệu bọn họ biết nhau để cho bọn họ trở thành bạn tốt, hoặc là..... tiến thêm một bước.”

“Có lẽ Stevens là người rất xấu hổ.” William che miệng cười.

Mất thấy tất cả chương trình học sắp chấm dứt, Cổ Dĩ Tiêu đã bắt đầu chuẩn bị đến công ty ba ba thực tập. Cô đến thư viện mượn rất nhiều sách có liên quan đến công việc, cả ngày càng không ngừng nhìn, càng ngày càng cảm giác được kết giao với người khác thật phức tạp và kỳ lạ.

Vào lúc chạng vạng một ngày Cổ Dĩ Tiêu nhận được điện thoại của Dịch Thừa, bọn họ đã thật lâu không gặp mặt cũng không liên hệ, cô để điện thoại vang lên nhưng cũng không muốn tiếp. Cô cảm thấy hành vi trốn tránh này là một loại rùa đen rút đầu, chẳng qua không có biện pháp, bên sâu trong nội tâm cô luôn không chịu thừa nhận mình thích hắn.

Hừ, mình mới không thích hắn! Cổ Dĩ Tiêu tự mình an ủi nói, dừng cảm tiếp điện thoại, nói năng ngọt xớt: “Thừa ~ anh lại có chuyện lớn gì mà phải vội vã tìm bốn tiểu thư?”

“Xuống dưới.” Dịch Thừa mở miệng nói hai chữ.

“Không xuống.” Dáng vẻ Cổ Dĩ Tiêu như chứa đựng nhiệt tình yêu thích đọc sách, “Em đang đọc sách nha.”

“Được rồi.”

Không thể nào? Hắn dễ dàng bỏ qua như vậy sao? Cổ Dĩ Tiêu tò mò há mồm, chỉ nghe Dịch Thừa lại tiếp tục nói: “Nếu tiểu thư đã không muốn xuống, như vậy ta liền đem quần lót lần trước tiểu thư để quên ở nhà ta màu xanh hoa văn, mặt sau còn có cái nơ con bướm đáng yêu treo ở trên cây, tiểu thư khi nào rảnh thì xuống lấy. Xin chào.”

“Biến thái Dịch Thừa! Anh dám!” Cổ Dĩ Tiêu rống to, mặc vào dép lê chạy xuống dưới lầu ký túc xá, dọc theo đường đi còn dưng vào không ít người.

Vội vàng chạy đến sau lưng lầu ký túc xá, Dịch Thừa đứng ở một gốc cây đại thụ, áo mũ chỉnh tề, cánh tay đang khoát cái áo khoát tây, giơ lên một cái túi lại là một giáo sư nghiêm túc, nào có ai sẽ nghĩ đến hần biến thái đang dùng quần lót uy hiếp người khác! Cổ Dĩ Tiêu thấy túi tiền hần phình to, cũng biết bên trong là cái gì.

“Đưa em!” Cổ Dĩ Tiêu đưa tay về phía hần.

Dịch Thừa chậm rãi lấy trong túi ra cái quần lót của cô, còn thưởng thức lấy tay đùa nghịch một phen, đặc biệt kéo kéo cái nơ con bướm lớn kia, giả bộ như yêu thích không nỡ buông tay, còn tựa như đó là vật yêu thích của đại thúc biến thái trong phim trinh thám.

Cổ Dĩ Tiêu dậm chân một cái nhào tới đoạt lại bị tay hần mò vào trong ngực. Cô khẽ hít thở không thông, mặt đỏ hồng, tim cũng đập nhanh hơn so với trước kia. Đáng ghét! Dịch Thừa đáng ghét! Cổ Dĩ Tiêu chống đẩy hần, một lòng phải lấy về quần lót của mình, chẳng qua hần ý mình cao hơn cô liền đem quần lót để lên cao, cô lại nhảy lên nhưng không đủ cao. Hừ, đùa giỡn cô sao? Cổ Dĩ Tiêu lại nổi lên tà tâm, ngừng tay, từng bước lui ra phía sau giống như tiểu cừu ngoan ngoan, dùng tiếng nói nhẹ nhàng dụ dỗ gọi hần: “Chủ nhân cao quý, phải làm như thế nào ngài mới bằng lòng trả lại tiểu khổ cho nô tỳ nha?”

Dịch Thừa nhìn dáng vẻ của cô thân thể dường như lập tức có phản ứng, biết rõ cô đang giả bộ nhưng hần vẫn..... Không được, nơi này rất nguy hiểm không phải là nơi nổi lên dục niệm.

“Chủ nhân.....” Cổ Dĩ Tiêu tiếp tục giả bộ vô tội đi qua nhẹ nhàng kéo tay hần, dùng ánh mắt đơn thuần vô hại nhìn hần, quả thực giống như tiểu nô bộc mặc hần xử lý.

“Cầm đi!” Dịch Thừa nhanh đem quần lót nhét vào trong lòng, quay đầu không hề nhìn ánh mắt ngây thơ kia của cô. Cô là diễn viên siêu cấp, làm cho người ta biết cô rõ ràng là nữ nhưng không thể khống chế được chính mình nghĩ muốn xâm phạm cô – cô gái càng là ngây thơ nhu thuận thì đàn ông càng là muốn ức hiếp, Dịch Thừa cũng không thoát khỏi tính chung của phái nam này.

Không thể tha cho hần dễ như vậy! Cổ Dĩ Tiêu trong lòng âm hiểm cười ba tiếng, đã nghĩ ra chủ ý càng thêm ác độc. Cô đem quần lót nhét vào miệng túi, bỗng nhiên nhào vào trong ngực hần, hai tay dịu dàng xoa eo hần, “Chủ nhân, ngài đối với ta có ân, ta nhất định sẽ báo đáp ngài! Đêm nay ngài cứ việc sai bảo ta.....”

“Chết tiệt, không được câu dẫn anh!” Dịch Thừa ném qua một lần nên biết, nếu để cô biến thành dục hỏa đốt người lại không thể phát tiết cảm giác ra sao. Hần vịn vai của cô, vừa muốn đem cô đẩy rất xa liền nhìn thấy cặp mắt tiểu dê con kinh hồn chưa định kia, giả! Đó là giả! Hần tự nói với chính mình nhưng thân thể hần không chịu sai bảo của đại não, tay rõ ràng phải đẩy cô ra không biết tại sao lại tự động kéo cô đến, cúi đầu như nhau lữ khách trong sa mạc gặp được ốc đảo nước điên cuồng khao khát hấp thu mật ngọt trong miệng cô, ngay cả cái túi và áo khoác rơi trên mặt đất cũng không để ý.

Cổ Dĩ Tiêu thất thần một lúc lâu, thiếu chút nữa quên chính mình muốn làm cái gì. Bất quá thần trí của cô rất nhanh quay trở về, cô qua loa sờ soạn người hần, cuối cùng lặng đưa tay chuyển qua khóa quần, đem khóa kéo nhanh chóng kéo xuống, còn đem áo sơ mi của hần theo cái lỗ hồng kia đi ra một chút.

Ý loạn tình mê làm cho chỉ số thông minh của Dịch Thừa giảm xuống nào biết cô lại có chiêu thức ấy, vì khống chế chính mình hần thật vất vả dừng lại nụ hôn kia, hít sâu một hơi để bình tĩnh khô nóng trong cơ thể chính mình, hoàn toàn không biết khóa quần của mình bị kéo ra.

Cổ Dĩ Tiêu cố nín cười, quẹo rũ nháy mắt với hần một cái, “Chủ nhân, người ta còn muốn nha.....”

“Yêu nữ.” Dịch Thừa cắn răng nói, nhặt lên túi hồ sơ và áo khoác, không kịp phủi cổ trên áo liền vội vàng rời đi.

Dịch Thừa cực lực che dấu khuôn mặt tràn đầy sắc dục ngập trời. Xe hần đậu ở cách đó không xa, chỉ cần đi ba phút đã đến nhưng mà dọc theo đường đi, hần cảm thấy được người qua đường nhìn hần bằng ánh mắt rất kỳ quái, nhất là người đối diện thấy được hần giống như thấy người ngoài hành tinh, trợn mắt há hốc mồm, ngũ quan vạn vạ. Khoa trương nhất chính là hai người làm vườn nữ ngồi ở mặt cỏ nói chuyện phiếm, dùng khoe mắt liếc trộm hần, cười to, sau đó đối hần chỉ trỏ, còn ghé tai cười to.

Quái.

Mấy học sinh đang đi đến, thấy hấn rất vui vẻ nhiệt tình muốn chào hỏi, không hiểu sao lập tức biến sắc làm bộ không biết hấn, cúi đầu cực nhanh đi khỏi.

Mấy nam sinh vừa đánh bóng rổ trở về vui đùa âm ỉ đi tới, thấy hấn lập tức không hề đùa giỡn, còn giống như thấy Bin Laden, theo quy củ ôm bóng đi qua hấn, sau đó cười ha ha.

Không tốt! Trong lòng Dịch Thừa “hồi hộp” một chút, trực giác phản ứng chính là — Cổ Dĩ Tiêu nhất định làm chuyện xấu gì với hấn. Ví như học theo hấn để lại hôn ngân ở trên cổ? Không có khả năng, Cổ Dĩ Tiêu không chạm qua cổ hấn; Ví như ở trên mặt hấn để lại dấu son môi? Không có khả năng, Cổ Dĩ Tiêu không dùng son môi, son môi cô đều là trong suốt nhưng lại có mùi mật đào, hấn không biết ném qua bao nhiêu lần làm sao không biết? Hôm nay môi của cô trơn mềm mại, lại không bôi son môi..... Ông trời, Dịch Thừa không được nghĩ chuyện lung tung như vậy! Ví như đem quần lót giắt trên người hấn? Không thể nào, trên người hấn nhiều hơn một món, hấn chẳng lẽ cảm giác không được; Lại ví như..... Dịch Thừa vừa đi vừa nhìn, đại não trống rỗng chỉ thấy khóa kéo quần hấn rộng mở, còn lộ ra một đoạn áo sơ mi.

Lại một trận cười càn rỡ truyền đến, Dịch Thừa đưa tay dùng áo khoác ngăn lại thứ dọa người kia, cúi đầu đi nhanh về phía xe mình, kéo cửa xe ra ngồi vào, “Roẹt” một tiếng kéo lại khóa quần mình, gục trên tay lái rất cuộc nâng không nổi mặt lên. Hấn đáng lý nên phát hỏa nhưng mà làm sao cũng không thất tức giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cùng Cổ Dĩ Tiêu đấu kết cục rất bi thảm nha, lần nào cũng không có một lần có thể toàn thân trở ra.

Cô không chỉ là yêu nữ, còn là phần tử khủng bố.

Có câu hỏi thế gian tình là gì, thì ra là vô quyết dày có móng tay nhọn.

.....

23. Chương 24

Chương 24 : Quà sinh nhật đặc biệt

Một tuần lễ trước Tạ Hưởng Đông và Dịch Thừa cùng với những giáo sư khác đồng thời đem nộp luận văn lên, lần này ngành học hội nghị chủ yếu thảo luận đem luận văn của ai lên tỉnh xét duyệt. Tạ Hưởng Đông trong tay có ảnh chụp “vấn đề tác phong” của Dịch Thừa bởi vậy tràn đầy lòng tin. Nếu luận văn của Dịch Thừa được chọn, hấn sẽ lên cùng Dịch Thừa “Thương lượng” một chút. Hấn đã từng gặp riêng qua cố vấn luật sư, giáo sư đại học và học sinh có quan hệ không rõ ràng, nhẹ một chút chính là “vấn đề tác phong”, nặng hơn chính là thân bại danh liệt, có thể liên quan đến vấn đề pháp luật, chuyên nghiệp một chút chính là “hối lộ”. Lần này xét duyệt luận văn đối với bọn họ là một cơ hội, hầu như có thể đem địa vị của người đó lên cao, cho nên chỉ khi cần thiết Tạ Hưởng Đông quyết không nường tay.

Kết quả sau khi họp ai nấy đều vui mừng, luận văn của Tạ Hưởng Đông và Dịch Thừa đều được chọn, về mặt Dịch Thừa không có gì biểu hiện vui mừng, ngược lại Tạ Hưởng Đông thì thở phào một cái. Xem ra đòn sát thủ này vẫn để sau này dùng.

“Dịch giáo sư, chúc mừng.” Một nữ giáo sư vỗ lên vai Dịch Thừa, “Nghe nói hôm nay là sinh nhật thầy, thật sự là song hỷ lâm môn, chúc thầy sinh nhật vui vẻ!”

“Gì, hôm nay là sinh nhật của cậu?” Tạ Hưởng Đông nở nụ cười dối trá trên mặt, “Sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn.” Dịch Thừa cười gật đầu, nhìn lên đồng hồ thấy cũng sắp tới thời gian hẹn với Cổ Dĩ Tiêu. Hấn tạm biệt các giáo sư lớn tuổi trong phòng, vội vàng chạy tới chỗ hẹn, Cổ Dĩ Tiêu đã ở nơi đó chờ hấn.

“Đó là cái gì? Tặng quà cho anh sao?” Dịch Thừa chỉ vào cái túi to trong tay cô.

“Đúng vậy.” Cổ Dĩ Tiêu cười quỷ dị ngồi vào trong xe.

Phía sau Tạ Hường Đông lộ ra thân người, lập tức gọi điện thoại nhanh cho thám tử tư, “A, là tôi. Hiện tại bọn họ đã xuất phát hãy giúp tôi chụp thêm vài tấm ảnh, tốt nhất có động tác thân mật. Ừm, tốt.”

Lúc Dịch Thừa lái xe, Cổ Dĩ Tiêu theo thường lệ cất cao giọng hát, CD trên xe có mấy cái là do cô mua, giống như thành một loại thói quen cuộc sống và hành vi của cô đang dần dần xâm lấn cuộc sống Dịch Thừa, đây là một tín hiệu rất nguy hiểm chẳng qua là Cổ Dĩ Tiêu không có phát hiện mà thôi. Cô theo thói quen dựa vào cửa kính xe, nhớ tới mấy ngày hôm trước cô và mẹ mình nói chuyện –

Ngày đó, Cổ Dĩ Tiêu đang ăn tổ yến đường phèn, mẹ Cổ cũng múc thêm một chén ngồi ở đối diện cô còn cố ý nói cho cô biết, tổ yến là dì Bạch bảo Bạch Thiếu Hiền đem tới. Cổ Dĩ Tiêu làm bộ trì độn, đáp một tiếng không tỏ ý gì. Cô trước kia quả thật thâm mến Bạch Thiếu Hiền, nhưng mà qua lâu như vậy cảm tình kia sớm đã phai nhạt. Nhưng mà cô hiện tại cũng không có gì lý do cự tuyệt ý tốt của cha mẹ hai nhà, vấn đề là Bạch Thiếu Hiền cũng không có cự tuyệt làm cho quan hệ bọn họ có chút mập mờ.

“Nghe nói Thiếu Hiền lần trước đưa con đi ra ngoài ăn cơm?” Mẹ Cổ nhiệt tâm hỏi.

“Đúng vậy.” Cổ Dĩ Tiêu trả lời.

Mẹ Cổ cho là cô ngượng ngùng, “Thiếu Hiền với con nói chuyện gì? Nó ở Mĩ Quốc có bạn gái hay không?”

“Anh ấy giới thiệu người bạn nam từ Mĩ về cho con biết, người ấy đến Trung Quốc du lịch tính cách không tệ, tuy rằng con không thể hoàn toàn nghe hiểu bọn họ nói chuyện, nhưng mà anh Thiếu Hiền giống như không muốn ở lại Trung Quốc. Bọn họ còn nhắc tới Hà Lan và v.v., chuyện khác con không rõ.”

“Như vậy sao.....” Mẹ Cổ nghe nói Bạch Thiếu Hiền không muốn ở lại Trung Quốc có chút thất vọng. “Ở nước ngoài có cái gì tốt? Mẹ và mẹ Bạch còn định khuyên hấn ở lại trong nước. Nếu nó muốn ở ngoại quốc cũng không có biện pháp, chúng ta chỉ lo lắng con một mình ở nước ngoài không ai chăm sóc.”

“Mẹ –” Cổ Dĩ Tiêu gào thét một tiếng, “Mẹ thật hy vọng con gả cho Thiếu Hiền sao?”

“Các con không phải rất tốt sao? Hơn nữa con trước kia thích nó lắm mà, quên rồi sao?” Mẹ Cổ nháy mắt mấy cái, “Hiện tại các con lớn nên suy nghĩ thêm một chút..... Dĩ Tiêu à, Thiếu Hiền là người chúng ta nhìn từ nhỏ đến lớn, nhân phẩm của nó mẹ làm sao không tin. Nhưng con hiện tại lại không có bạn trai, không bằng qua lại với Thiếu Hiền cha mẹ bên ấy cũng rất thích con.”

“Con.....” Cổ Dĩ Tiêu không phản bác được.

“A!” Mẹ Cổ bỗng nhiên vỗ tay một cái, “Có phải con đã có người thích hay không?”

“Ai nói? Con không có!” Cổ Dĩ Tiêu lớn tiếng phản bác chột dạ không thôi, trong đầu tự nhiên hiện lên gương mặt cười mỉa của Dịch Thừa, chán ghét thật muốn một cái xoa sạch.

“Dĩ Tiêu?” Tay của Dịch Thừa ở trước mắt cô lung lay một cái.

“Sao?” Cổ Dĩ Tiêu hoàn hồn, ngơ ngác giương miêng.

“Phát ngốc gì nha, chúng ta tới rồi.” Dịch Thừa xuống xe đi qua bên kia mở cửa xe cho cô.

“Đây là?” Cổ Dĩ Tiêu xuống xe nhìn đèn Neon thật lớn, “Khách sạn quốc tế Bohemian..... em nghĩ anh sẽ đưa em đến một quán cơm Tây hoặc đồ ăn Trung Quốc bình thường, tại sao lại là khách sạn? Chẳng lẽ anh.....”

“Ở tầng dưới anh có đặt một phòng.” Dịch Thừa nhéo eo cô một cái, một tay ôm chặt cô.

Ăn no ấm áp dâm dục — Cổ Dĩ Tiêu nhớ tới, từ khi Dịch Thừa đưa bạn bè về nhà hấn ở, bọn họ không cùng nhau qua đêm, thứ nhất gần đây Dịch Thừa ở ký túc xá dành cho giáo sư rất không tiện, thứ hai cô giống như bột phóng túng bởi vì cảm thấy được chính mình có thể thích Dịch Thừa cho nên muốn tránh hấn. Cổ Dĩ Tiêu trong lòng âm thầm bật cười thì ra sắc lang này sớm đã có kế hoạch.

“Muốn đi phòng ăn nào?” Dịch Thừa kéo tay cô đi thang lầu để tránh việc đi thang máy lại bị cô chỉnh.

“Hôm nay anh là thọ tinh anh nói đi đâu thì đi nơi đó.” Cổ Dĩ Tiêu hôm nay cũng không muốn chinh hấn, người ta một năm mới một lần sinh nhật, cả đời chỉ có một lần hai mươi tám tuổi chinh hấn sẽ có báo ứng.

Trên thang lầu một người cũng không có, Dịch Thừa nói trắng có cô biết: “Anh muốn lên phòng tầng cao nhất.”

“Tôi địa ngục đi!” Cổ Dĩ Tiêu không lưu tình chút nào lấy khuỷu tay đụng vào bụng hấn, “Đáng lý nên chụp hình sắc lang của anh rồi tuyên truyền trong trường.” Cô dừng lại nghĩ nghĩ còn nói: “Em hôm nay muốn ăn món Italy.”

“Vây đi thôi.” Mặc dù món Italy chỉ quý bề ngoài nhưng đặc điểm không có khác, Dịch Thừa vẫn đưa tay làm dấu “ ”.

Dịch Thừa và Cổ Dĩ Tiêu mới vừa bước vào thăm dò phòng ăn Italy, Cổ Dĩ Tiêu tinh mắt phát hiện Bạch Thiếu Hiên và William ngồi ở chỗ gần cửa sổ, cô hưng phấn kéo vạt áo Dịch Thừa chỉ vào Bạch Thiếu Hiên nói: “Anh xem – đó chính là anh Thiếu Hiên! Chúng ta qua đó.....”

“Anh không đi.” Dịch Thừa cự tuyệt cô kéo cô đi ra ngoài.

“Dịch Thừa!” Cổ Dĩ Tiêu bỏ tay hấn ra, “Anh làm sao nha, chẳng qua chỉ chào hỏi một câu chứ đâu phải muốn mạng anh.”

Dịch Thừa xoay người vừa định phản bác thì thấy Bạch Thiếu Hiên đứng lên, nghiêng người nhìn nơi này hấn muốn kéo Cổ Dĩ Tiêu đã không kịp, Bạch Thiếu Hiên nhận ra bọn họ đã rời khỏi chỗ ngồi.

“Anh Thiếu Hiên!” Cổ Dĩ Tiêu cười vẫy tay với hấn.

“Này, trùng hợp như thế.” Bạch Thiếu Hiên nhìn thoáng qua Dịch Thừa, trong mắt hiện lên một chút tìm tòi nghiên cứu, “Thì ra.....”

“Chào –” Dịch Thừa vỗ thật mạnh lên vai Bạch Thiếu Hiên thiếu chút nữa làm hấn nằm úp sấp, sau đó vội cắt đứt nửa câu sau chưa kịp nói ra. “Thật vui khi nhìn thấy anh!” Hấn nhiệt tình bắt tay Bạch Thiếu Hiên vung lên xuống, còn nói lời khoa trương khách sáo: “Đại danh Bạch tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới thấy quả nhiên. Bạch tiên sinh tư thế oai hùng làm cho tôi rất ngưỡng mộ, hy vọng ngày khác có thể gặp được Bạch Tiên Sinh.”

Cổ Dĩ Tiêu kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, lúc này chỉ thấy William cũng đi tới, vừa muốn mở miệng nói chuyện Dịch Thừa liền đẩy mạnh Bạch Thiếu Hiên ra, xông lên cầm tay William dùng tiếng Anh ân cần thăm hỏi: “Chào! Người bạn ngoại quốc này! Hoan nghênh anh đến Trung Quốc!”

William trừng lớn mắt nhìn phía Bạch Thiếu Hiên, dò hỏi: “Sao lại thế này?”

Bạch Thiếu Hiên tuy rằng không rõ Dịch Thừa tại sao làm bộ không biết bọn họ, nhưng vẫn chừa mặt mũi cho Dịch Thừa, hấn nhìn William nháy mắt mấy cái, ý bảo William không cần vạch trần Dịch Thừa. William rất nhanh hiểu ý, lập tức đi đến bắt tay Dịch Thừa, lớn tiếng nói: “A ha! Người Trung Quốc đều rất nhiệt tình! Anh cũng rất nhiệt tình a! Ta muốn cảm ơn người dân Trung Quốc!” Nói xong hấn còn dùng tiếng Trung Quốc để quảng cáo nói: “Bắc Kinh! !”

Dịch Thừa xấu hổ cảm thấy bản thân và William giống như hai đứa ngốc.

Người phục vụ dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh đưa Dịch Thừa và Cổ Dĩ Tiêu đến bàn ăn hai người, Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy mất mặt cực kỳ, ở phía dưới bàn đá hấn một cước. Gọi đồ ăn xong cô cong môi, “Anh vừa rồi tại sao khác thường như vậy, hại em ở trước mặt Thiếu Hiên mất mặt muốn chết.”

Anh cũng vậy không muốn Dịch Thừa nhìn sang bàn Bạch Thiếu Hiên và William gật gật đầu, xem như cảm ơn hấn phối hợp. Bất quá sau này giải thích với hai người đó chuyện hấn và Cổ Dĩ Tiêu thì có chút phiền toái.

Nhân sinh không chỗ không gặp lại a..... Dịch Thừa thật đáng thương, ai bảo người là nam chính tiểu thuyết, tất cả trùng hợp cùng mâu thuẫn đương nhiên phải tập trung ở trên người người, nếu không tiểu thuyết này làm sao viết nữa? Bất quá Dịch Thừa cuối cùng có thể trải qua khảo nghiệm của tác giả vô lương, miễn cưỡng đi qua một cửa ải.

Trong lúc dùng cơm,Dịch Thừa rất tò mò Cổ Dĩ Tiêu sẽ chọn quà gì cho hắn. Thật ra bất kể cô tặng quà ỉnh hay không,Dịch Thừa thấy chỉ cần nhìn thấy cô đã thấy vui .

“Đây là quà em mua cho anh, một vui mừng thật lớn.” Nói xong Cổ Dĩ Tiêu lấy tay ở không trung vẽ một cái vòng tròn thật to,“Vốn muốn để anh về nhà xem, nhưng anh đã đặt phòng,vậy vừa lúc..... Ha ha.” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên thừa nước đục thả câu không nói tiếp.

“Rốt cuộc là cái gì?” Dịch Thừa có loại dự cảm không tốt.

“Không nói cho anh biết!” Cổ Dĩ Tiêu lấy miếng trái cây nhét vào miệng Dịch Thừa, cười tủm tỉm lắc đầu.

24. Chương 25

Chương 25: không được tự nhiên

“Đến đây– nhanh lên –” Cổ Dĩ Tiêu ra khỏi thang máy lập tức buông cánh tay đặt ngang hông Dịch Thừa ra,ngược lại kéo cánh tay hắn chạy nhanh đến phòng. Đi ngang qua phòng khách các phục vụ viên nhìn bọn họ chăm chăm,mắt kính đặt tại mũi thiếu chút nữa rơi xuống — bình sinh chỉ thấy nam túm nữ chứ không thấy nữ túm nam như thế. Vì thế ông lão ngồi đó:“Thanh niên hiện tại thật là.....”

Dịch Thừa mơ hồ có cảm giác không tốt, thân mình cứng ngắc bị Cổ Dĩ Tiêu một đường kéo đi. Chỉ thấy Cổ Dĩ Tiêu dùng chìa khóa thẻ mở cửa,sau đó đẩy hắn vào trong phòng,tiếp theo lập tức theo vào rồi đóng cửa lại.

“Em.....” Dịch Thừa trông thấy mặt Cổ Dĩ Tiêu cười xấu xa không khỏi kinh hồn táng đảm, chân cũng lui vài bước, trong đầu hiện lên hình ảnh SM cái gì nữ vương, roi da, ngọn nến, sau lưng một mảnh mồ hôi lạnh,một đường thối lui đến vách tường,không còn đường lui đành phải cố lấy dũng khí hỏi:“Em,em muốn làm gì?”

“Anh đừng sợ nha.”Món quà của Cổ Dĩ Tiêu được bao lại xinh đẹp giao cho hắn,“Đồ này tốt lắm,em ở trên mạng chọn thật lâu mới có thể chọn ba màu này.”

“Ba màu?” Dịch Thừa nhìn cô một cái, chần chờ thật lâu mới đưa tay mở quà.

“Ha ha.” Cổ Dĩ Tiêu cười nhìn về mặt Dịch Thừa thấy món quà kia trong nháy mắt vui vẻ(nhưng thật ra là hoảng sợ),“Được không? Rất tuyệt đúng hay không?”

Không lớn không nhỏ trong hộp, ba màu sắc và hoa văn rõ ràng khác nhau Quần lót.

Khóe mắt Dịch Thừa run rẩy ,đem chúng nó nhìn qua lại vài lần, từ trái sang phải hỏ vằn,báo đốm,cái thứ ba bình thường một chút,màu đen . Hắn chưa bao giờ mặc quần lót cương mãnh có đồ án hứng thú như thế, nói thật hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại quần có hoa văn như thế này. Cổ Dĩ Tiêu quả nhiên không phải người bình thường, tặng quà là được cư nhiên còn có đồ án này.Tại sao nha?Hay là bởi vì hắn lần trước lấy quần lót uy hiếp cô, cho nên làm cho cô đối với hai chữ “Quần lót” ấn tượng sâu như thế?

“Không nên quá cảm động !” Cổ Dĩ Tiêu tới gần hắn, về mặt đắc ý,“Mau mặc thử xem!”

“Mặc thử?!” Dịch Thừa ngạc nhiên, hắn từ đầu đã không muốn đụng đến cái quần lót giết người này!

“Anh.....” Cổ Dĩ Tiêu nhìn ra hắn không tình nguyện, sắc mặt lập tức thay đổi,cong miệng,lông mày nhíu lại,nước mắt nói đến là đến giãy tiếp theo đã muốn đảo quanh ở hốc mắt. Nói nước mắt của con gái là vũ khí tốt nhất,những lời này tuyệt không giả,Cổ Dĩ Tiêu giỏi nhất nhất chính là giả khóc,gia y như thật.“Anh..... anh không thích quà của em sao.....”

“A,em đừng khóc..... anh thử là được.” Dịch Thừa ủ rũ đồng ý ,dù sao nơi này lại không có người khác,hắn tạm thời thỏa mãn trò đùa của Cổ Dĩ Tiêu một chút. Hổ vằn, báo đốm, màu đen. Hắn cầm cái màu đen lên, tính toán mặc thử.

“WOa, chọn cái này sao..... vào phòng tắm thử.” Cổ Dĩ Tiêu nước mắt đảo qua không còn chút gì, vội vàng đẩy hắn vào phòng tắm.

Dịch Thừa bất đắc dĩ đi vào phòng tắm cởi quần áo, mới vừa đem cái quần lót màu đen kia mở ra, lập tức mở to hai mắt nhìn,màu sắc này tuy rằng bình thường, nhưng chỉ sợ bên trong không bình thường – khổ chữ “T”.

“Tại sao chậm như vậy! Dịch Thừa!Anh mặc được không?!” Cổ Dĩ Tiêu ở bên ngoài ác liệt la to.

Chỉ thấy mấy dây lưng tinh tế kia con mắt Dịch Thừa sắp rơi xuống, hắn ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, lấy tay gãi tóc khó xử. Hắn tình nguyện ở trước mặt Cổ Dĩ Tiêu trần truồng tuyên truyền kế hoạch hoá gia đình,chứ không muốn mặc như vậy đi ra ngoài.

Dịch Thừa khẽ cắn môi, dứng cảm đứng lên.Thử thì thử!

Đêm còn rất dài, kiếp sống người mẫu nội y của Dịch Thừa có lẽ bắt đầu từ đó. Vì bảo toàn hình tượng của hắn trong suy nghĩ độc giả [Dịch Thừa: Ta còn có hình tượng sao?], cũng vì bận tâm đến tư ẩn của hắn,từ lúc Dịch Thừa bắt đầu mặc cái quần lót kia vào, tóm gọn ngàn chữ.

.....

Bạch Thiểu Hiên kinh ngạc nhìn mẹ Bạch, cơ hồ quên phải nói như thế nào.“Mẹ, mẹ không phải nói giỡn chứ? Cùng Dĩ Tiêu đính hôn?Cô,cô ấy còn phải đến trường.....”

“Xem vẻ mặt con bây giờ là sao hả,đây chỉ là chuyện sớm hay muộn.Con phải về Mĩ,con trước nên đính hôn để ba mẹ có thể yên tâm.” Trên mặt mẹ Bạch đầy ý cười,“Mẹ và cha con rất thích Dĩ Tiêu,cũng nhận định con bé là con dâu,ba mẹ không muốn một người vợ Tây cho nên con tốt nhất nên làm chuyện này.”

“Chuyện này thật bất ngờ !” Bạch Thiểu Hiên kích động đứng lên,“Con và Dĩ Tiêu căn bản..... Căn bản là không giống cha mẹ nghĩ như vậy!”

“Cha mẹ nghĩ ra sao?” Mẹ Bạch kinh ngạc nhìn Bạch Thiểu Hiên,“Chẳng lẽ con không thích Dĩ Tiêu sao?”

“Con đương nhiên thích cô ấy, chẳng qua căn bản không phải thích theo kiểu nam nữ!” Bạch Thiểu Hiên giải thích mặt đều đỏ lên. Không ngờ mẹ bỗng nhiên lại đưa ra loại đề nghị vớ vẩn này, hắn đương nhiên thích Dĩ Tiêu,chẳng qua cảm tình này giống như Cổ Dĩ Sinh thích em gái,hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng cô biến thành vợ chồng. Huống chi Cổ Dĩ Tiêu và Dịch Thừa rõ ràng là một đôi, hắn làm sao có thể phản bội bằng hữu? Quan trọng hơn người hắn yêu chính là William.

“Cảm tình có thể bồi dưỡng, ấn tượng cha mẹ Dĩ Tiêu đối với con cũng tốt lắm.Nếu con nói muốn quen với Dĩ Tiêu bọn họ nhất định sẽ không phản đối .” Mẹ Bạch căn bản không biết sự đau khổ của đứa con, tận tình khuyên bảo.

“Tình cảm cũng không thể miễn cưỡng nha?” Bạch Thiểu Hiên phản bác.

Mẹ Bạch nhướn mày, xuất ra thái độ ngạo khí người làm cha mẹ,“Mẹ mặc kệ,mẹ đã nhận định Dĩ Tiêu là con dâu, trừ phi con lập tức đưa một cô gái tốt hơn con bé, nếu không mẹ nhất định không buông tha.”

“Mẹ! Mẹ tại sao làm con khó xử như vậy!” Thanh âm Bạch Thiểu Hiên đột nhiên lớn lên.

“Mẹ làm khó dễ con?” Hai tay Mẹ Bạch gộp lại,“Dĩ Tiêu có cái gì không tốt? Con bé không xứng với con sao?”

“Không phải vấn đề cô ấy xứng hay không xứng với con, mà là con.....” Bạch Thiểu Hiên cắn răng, nuốt xuống lời sắp ra khỏi miệng.

“Con thế nào? Con cũng nên nói một chút,con tại sao không thích Dĩ Tiêu?” Mẹ Bạch hỏi lại hắn .

Bạch Thiểu Hiên xúc động vừa mới nói một chữ “con” liền cắn răng nhịn xuống, hắn hít sâu một hơi trầm giọng hỏi:“Dĩ Tiêu đâu? Cô ấy đồng ý làm con dâu cha mẹ sao ? Cho dù con đơn phương đồng ý cũng phải

hỏi một chút ý kiến cô ấy chứ? Chúng con đều đã lớn, đều có suy nghĩ của mình, chỉ sợ Dĩ Tiêu sẽ không bởi vì cha mẹ cô ấy thích con mà đồng ý đính hôn.”

“Con đừng lấy Dĩ Tiêu ra ép mẹ,con bé nhiều là một cô bé hiền lành, đáng vẻ không quật cường giống như con vậy?”

“Dù cô ấy hiền lành thế nào cũng không chấp nhận cha mẹ sắp đặt chồng ỳnh.”

“Con tại sao biết?”

Bạch Thiểu Hiên không nói gì.

“Mẹ hiện tại phải đi tìm con bé!” Mẹ Bạch làm bộ sẽ đi ra ngoài.

“Mẹ –” Bạch Thiểu Hiên bắt đắ dĩ ngăn ở cửa, “Mẹ cũng đừng gây thêm phiền phức,lỡ như gây thêm phiền toái dỉ cho Dĩ Tiêu,cô ấy sẽ trách con.Mẹ cứ yên tâm là được.”

“Mẹ lo lắng!” Mẹ Bạch vạ phần tiếc hận, “Sớm biết rằng như vậy, lúc trước không nên cho con đi Mĩ du học. Nếu con ở lại chỗ này nói không chừng Dĩ Tiêu chính là con dâu chúng ta ! Ai ya! Các con sẽ có con, như vậy cũng làm cho người làm cha làm mẹ này bớt lo!”

“Chúng con không còn nhỏ,đã lớn như vậy.” Bạch Thiểu Hiên cười đưa mẹ ngồi lên ghế sofa,an ủi vỗ lưng bà.

Một chồng sách lớn bị Cổ Dĩ Tiêu một lần nữa sửa sang lại thật tốt, đặt ở trên giá sách nhỏ.“Ký túc xá này thật nhỏ,anh để đồ lung tung giống đồng rác.”Cô chỉ chung quanh toàn là sách bất mãn nhíu mày, lải nhải với Dịch Thừa , “Một mình anh không sắp xếp lại sao? Cả ngày chỉ biết mượn sách trở về nhưng lại không cất kỹ, anh như vậy rất có lỗi với các triết học gia , trong lòng không có một tia áy náy sao?”

Dịch Thừa nhíu mày, “Gần đây cần viết đầu đề luận văn cần rất nhiều sách.”

“Bạn anh ở đó đến lúc nào n?” Cổ Dĩ Tiêu đi đến ngồi xuống bên người hắn, bi thương tựa vào trên vai hắn, “Cuối tuần không thể đến nhà anh,em phải về nhà, mẹ cả ngày ám chỉ chuyện của em và Thiểu Hiên,em sắp phiền đến chết.”

Dịch Thừa hơi ngẩng ra, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ em vẫn không buông tha?”

Cổ Dĩ Tiêu gật đầu nói: “Không riêng gì mẹ em,người trong nhà anh ấy cũng như vậy. Thiểu Hiên lần trước nói cho em biết,bác Bạch hiện tại có ý để chúng ta đính hôn trước,ông trời a!” Cổ Dĩ Tiêu vỗ ót té xỉu ở trên người hắn, “Chuyện gì đây! Em chính là Chúc Anh Đài đáng thương, tuy rằng anh Thiểu Hiên không phải Mã Văn Tài, nhưng mà Lương Sơn bá của em.....” Cô kéo tay Dịch Thừa, “Chúng ta cùng nhau biến thành con bướm bay đi đi!”

“Nha đầu điên.” Dịch Thừa gõ gõ đầu của cô.

“Đúng rồi! Chúng ta cùng đi đến gặp bạn của anh?” Cổ Dĩ Tiêu đung đưa cánh tay hănh ra đề nghị nói, “Bọn họ đến đây gần một tháng? Lần trước em vội đến vội đi chỉ sợ đối với bạn anh rất không lễ phép, lần này coi như đi bồi tội , như thế nào? Em mời khách!”

“Gì chứ?” Dịch Thừa bị lời đề nghị của cô làm cho sặc,hồi lâu không biết nên trả lời như thế nào.

Cổ Dĩ Tiêu mắt nhất hoành, miệng vênh lên, “Anh không chịu chính là có quỷ!”

“Được rồi, anh gọi điện báo cho bọn họ.” Dịch Thừa lấy điện thoại cầm tay ra.

“Không cần?” Cổ Dĩ Tiêu đề tay hănh lại, “Báo bọn họ để bọn họ đem đồ em không thấy giấu đi,đúng không?”

Bị cô đoán đúng rồi! Hắn quả thật muốn đem giấu William đi. Dịch Thừa sờ sờ đầu của cô, “Đây là cơ bản lễ phép, bất luận kẻ nào cũng không thích người khác tùy tiện đi quấy rầy, cho dù là bạn tốt.”

Cổ Dĩ Tiêu được lợi không phải là ít, “Ví như em hôm nay không có báo cho anh đã chạy đến nơi đây, là chuyện rất không lễ phép,về sau em không bao giờ ... làm chuyện anh không thích nữa.”

Dịch Thừa than thở một tiếng, hôn nhẹ lên trán của cô, lấy di động gọi cho Deborah. “Là tớ..... Còn không rời giường? Deborah, hiện tại là buổi chiều Tớ mặc kệ cậu, người kia..... cậu ấy có ở đây không? Ừm, tốt lắm, tớ đưa bạn đến, cậu nhanh rời giường sửa sang lại một chút, có nghe thấy không? Chút nữa gặp.”

“Đi thôi.” Dịch Thừa lấy chìa khóa xe.

Cổ Dĩ Tiêu cầm túi đi theo hắn ra ngoài, lại ở cửa gặp được một vài nghiên cứu sinh. Hắn và Dịch Thừa chào hỏi mấy câu, cười giỡn nhìn thoáng qua Cổ Dĩ Tiêu từ phòng Dịch Thừa ra, hỏi: “Vị này chính là bạn gái thần bí của Dịch giáo sư sao?”

Dịch Thừa biết làm một giáo sư đại học cùng học sinh chưa tốt nghiệp có quan hệ mập mờ sẽ đem đến phiền toái rất lớn cho hai người, nhất là học sinh rất có thể bị lên án “hồi lộ”. Vì thế hắn cười một tiếng trả lời: “Học trò của ta.”

“A, em thực thất vọng, vốn còn trông cậy vào việc này uy hiếp thầy cho em điểm cao thêm một chút, ha ha.” Người nghiên cứu sinh kia nhếch miệng cười nói, xua tay cáo biệt.

Học sinh..... Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên giống bị kim đâm vào, hai tay bỗng dưng nắm chặt. Phải không? Ở trong lòng hắn cô thật sự chỉ là một học sinh bình thường? Cổ Dĩ Tiêu thở dài một hơi, nghĩ thầm rằng lần trước hắn đưa ra yêu cầu quen nhau mà cô sợ vì vậy mà hạn chế tự do hai người, sợ sẽ có lúc chia tay có chút áp lực cho nên cự tuyệt. Có lẽ hắn xem cô là học sinh là lựa chọn chính xác. Nhưng mà cho dù an ủi chính mình như vậy, cô vẫn bỗng nhiên phát lên hờn dỗi, bắt đầu thấy Dịch Thừa không vừa mắt. Cô nghĩ hắn ít sẽ nhiều quan tâm mình một chút, ai ngờ hắn lại không chút do dự đem hai chữ “học sinh” nói ra khỏi miệng, có thể thấy được trong lòng hắn cho rằng chính là như vậy! Học sinh..... muốn vứt sạch sẽ giống như giữa bọn họ rất trong sạch, cầm thú giáo sư! Cách hơn nửa năm danh hiệu này bị Cổ Dĩ Tiêu đặt ra.

Cổ Dĩ Tiêu cũng không biểu hiện ra ngoài, ngồi ở tay lái phụ quay đầu đi chỗ khác làm bộ như ngắm phong cảnh.

25. Chương 26

Chương 26: Cố vấn tâm lý

Mắt Deborah vẫn còn lơ mơ buồn ngủ nghe thấy có người ấn chuông cửa cũng chậm chạp mở cửa.

“Cậu còn chưa tỉnh ngủ?” Dịch Thừa nhìn nhìn đồng hồ điểm đến ba giờ chiều, Deborah giờ mới rời giường. “Giờ này mới dậy?”

Deborah thần bí nói: “Tớ ngày hôm qua gặp một bạch mã vương tử, điên cuồng một đêm mới trở về, a! Thượng Đế, thật thích!” Mặt cô hưởng thụ đặt mộng ngồi ở trên ghế sofa.

“Cậu thật đúng không hồ danh là người ngoại quốc.” Dịch Thừa mỉm cười kéo Cổ Dĩ Tiêu, “Đã gặp mặt sao?”

“Gặp qua, tiểu tình nhân của cậu thực đáng yêu.” Deborah thân mật đi đến hôn hai má Cổ Dĩ Tiêu, nhìn Dịch Thừa nháy mắt mấy cái, “Như vậy tớ an tâm, tớ còn sợ cậu thật sự khó có thể quên mình!”

“Em đối với chính mình thực tự tin.” Dịch Thừa châm chọc nói.

Cổ Dĩ Tiêu một câu cũng không nghe được, nhàm chán đi đến ban công đi, bỗng nhiên cô phát hiện Bạch Thiểu Hiên và William cứ đang đi lên lầu, hơn nữa vào đúng hành lang nơi này. Gì? Bọn họ cũng có bạn ở nơi này sao? Cô chạy đến phòng khách đang muốn kêu Dịch Thừa cùng nhau đến xem, bỗng nhiên thấy

Dịch Thừa và Deborah đứng rất gần, nói chuyện rất hợp ý, Deborah đối với Dịch Thừa rất tự nhiên, vừa nói vừa vỗ Dịch Thừa cũng không lảng tránh. Cổ Dĩ Tiêu trong lòng vốn không thích thấy tình cảnh như vậy, tức giận đến không nói được một lời tựa vào khung cửa lẳng lặng nhìn hai người bọn họ, nhưng thật ra người cô nhìn chính là Dịch Thừa không biết khi nào thì hắn mới có thể phát hiện sự tồn tại của cô.

Lúc này có người dùng chìa khóa mở cửa.

Cổ Dĩ Tiêu trong lòng tò mò nhìn sang nơi đó, Dịch Thừa kinh hãi nhưng không còn kịp rồi, Bạch Thiểu Hiên và William cùng nhau vào, Deborah thấy Bạch Thiểu Hiên lập tức cười chào hỏi.

Bị lừa gạt qua một lần tuyệt không sẽ bị lừa qua lần thứ hai, Cổ Dĩ Tiêu lập tức hiểu được mọi chuyện là do — Dịch Thừa, Bạch Thiểu Hiên, William, Deborah, bọn họ chẳng những biết nhau còn là bạn bè tốt, chỉ có cô giống như con ngốc bị Dịch Thừa lừa gạt chẳng hay biết gì, đến giờ mới phát hiện.

“Họ Dịch kia, em không nghe anh giải thích nữa.” Cổ Dĩ Tiêu quay đầu bước đi.

Deborah kinh ngạc vạn phần, kêu lên: “Sao! Cô ấy làm sao vậy?”

Dịch Thừa liếc mắt nhìn Bạch Thiểu Hiên và William một cái, trong lòng than một tiếng vội đuổi theo. Hắn vừa đuổi theo vừa mắng to tác giả vô lương, tại sao không để hắn có một cuộc sống bình yên.

“Cổ Dĩ Tiêu!” Dịch Thừa ở dưới lầu đưa tay giữ chặt Cổ Dĩ Tiêu.

Cổ Dĩ Tiêu thấy hắn đuổi theo xuống trong lòng có chút ấm áp, thật ra giải thích rõ ràng không có gì không được, chẳng qua Cổ Dĩ Tiêu không hiểu bản thân tại sao lại như vậy, cô bây giờ chỉ muốn cãi nhau với hắn.

Có đôi khi đàn ông không biết tại sao phụ nữ lại ít kỷ như vậy, rõ ràng chỉ có chút việc nhỏ lại làm như chuyện kinh thiên động địa, cắn chặt không tha nhất định phải cãi một hồi mới cam tâm. Kỳ thật phụ nữ cũng không muốn cãi nhau, các cô chỉ muốn thông qua cãi nhau sẽ được đàn ông chịu chuộc, chỉ cần đàn ông nguyện ý kiên nhẫn quan tâm các cô, các cô sẽ bình thường không gây sự — đây là khuynh hướng yêu thương trong lòng phái nữ, hy vọng phái nam thông cảm một chút, cũng hy vọng quý ông quý bà có thể hiểu một chút.

Nhưng mà Dịch Thừa đương nhiên không biết phái nữ đều có tật xấu này, cho nên hắn rất khẩn trương không phải giả vờ.

Cổ Dĩ Tiêu ngẩng đầu nhìn hắn, “Em đã nói em không muốn nghe anh giải thích.”

“Anh không giải thích.” Dịch Thừa nhân nhượng cô.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cổ Dĩ Tiêu bỏ tay hắn ra còn hung hăng đẩy hắn một cái, “Chúng ta có quan hệ gì? Anh kéo em làm gì?!”

Dịch Thừa nhìn ra Cổ Dĩ Tiêu thật sự tức giận, ở chung lâu như vậy tính tình của cô vẫn tốt lắm, ngẫu nhiên có thể làm nũng với hắn, chu miệng nhăn mặt nhịu mày, ác ý trêu cợt hắn nhưng không có tức giận quá như vậy: “Dĩ Tiêu.....”

“Đừng nói em là được nuông chiều mà lo sợ, em chỉ là học sinh của anh không phải sao?” — Đặc điểm của phái nữ chính là thù mới hận cũ cùng nhau tính. Cổ Dĩ Tiêu nói xong tức hận liếc hắn một cái, xoay người lại muốn đi thì bị hắn cường hãn bức đến góc tường. Phái nam cũng chính là có ưu điểm cường thế như vậy.

“Anh giải thích.” Dịch Thừa tuy rằng ép chặt người cô nhưng ngoài miệng lại rất dịu dàng, “Anh xin lỗi đối với tất cả hành vi của mình, em đừng tức giận được không?” Trời biết hắn Dịch Thừa chưa từng dụ dỗ qua phái nữ, căn bản không biết hiện tại nên làm cái gì bây giờ.

Cổ Dĩ Tiêu thấy hắn nghiêm túc như vậy trong lòng dòng suối ấm càng nhiều, nhưng mà cô vẫn không chịu thỏa hiệp, cắn môi dưới không nói lời nào.

Thấy bình thường luôn nói huyền thoại không để yên cô bây giờ ngay cả một câu cũng không nói, Dịch Thừa nôn nóng đến muốn nhảy lầu. Hắn vừa nguyên rửa vừa chú ý quan sát vẻ mặt của cô, thấy trong mắt cô thể nhưng chảy ra vài giọt lệ, hắn lại kích động cẩn thận lau đi, ngực vô cùng đau đớn nhất là lúc thấy cô muốn khóc.

“Em ghét anh!” Cổ Dĩ Tiêu dùng sức giẫm chân hần, thừa dịp hần đau đến hoảng thần chạy trốn đi.

Cô ấy ghét mình..... Dịch Thừa lần thứ hai nghe Cổ Dĩ Tiêu nói chán ghét hần, trong lòng cảm giác vô lực càng lớn. Cổ Dĩ Tiêu..... Dáng vẻ không đẹp, dáng người cũng không chuẩn, yêu trò đùa dai, tính tình cố chấp đến có thể đi đại nháo thiên cung,tại sao,tại sao hần lại thích cô,Dịch Thừa,người thật sự lạ a. Dịch Thừa đứng thẳng bất động ở tại chỗ nghĩ như vậy.

.....

Tiếng nhạc ưu thương thê mỹ vờn quanh ở trong không gian,trước quầy bar có bốn người trẻ tuổi làm người rất chú ý,hai người ngoại quốc, hai người người Trung Quốc, nam tuần mỹ nữ xinh đẹp.

Dịch Thừa mặt ủ mây chau chổng cằm, lười biếng nhìn người phục vụ,“ Royal Salute.” (một loại rượu nổi tiếng)

Bạch Thiếu Hiên khó hiểu,“Nói phải mời chúng ta uống rượu, vừa ra tay chính là Royal Salute gì đó?” Hần quay đầu nhìn William và Deborah nói:“Người thất tình nhân quả nhiên đặc biệt hào phóng, chúng ta cũng đừng khách khí thật vất vả mới có thể uống rượu Royal Salute,tớ không ngại uống thêm mấy ly đầu nha.”

William lên tiến an ủi Dịch Thừa nói:“Đừng như đưa đám thế, tất cả cũng sẽ tốt thôi.”

Dịch Thừa giống như không có nghe lấy ly rượu người phục vụ đưa tới,một hơi cạn sạch,khối băng ở trong ly va chạm phát ra tiếng vang thanh thúy. Cổ Dĩ Tiêu vài ngày nay không ngừng trốn hần,còn không tiếp điện thoại của hần, nha đầu bướng bình kia muốn mạng của hần sao.

“Anh uống rượu như vậy, quả thực chính là lãng phí!” Deborah nhú mồm nói.

“Dịch Thừa, cậu đừng như vậy.” Bạch Thiếu Hiên lấy di động của mình ra,“Nếu không tớ hẹn cô ấy giúp cậu?”

Dịch Thừa ngẩng đầu mặt giống như mời cậu thử xem,“Cậu có thể thử xem.”

Bạch Thiếu Hiên búng tay vài cái đã tìm ra dây số của Cổ Dĩ Tiêu, ấn nút gọi,“..... Dĩ Tiêu? Có rảnh không? Anh muốn..... Cái gì? Sao? Dĩ Tiêu? Dĩ Tiêu?”

Về mặt Dịch Thừa như đã sớm biết kết quả như thế này,hần tiếp tục uống rượu vào lu.

“Treo rồi.” Bạch Thiếu Hiên thất bại đóng lại di động,“Hiện tại ngay cả tớ cũng bị cô ấy xếp vào sổ đen.....”

Deborah rất thoải mái cạn một ly với Dịch Thừa,“Con gái đều như vậy, qua vài ngày thì không sao cậu đừng để trong lòng.”

“Có ý gì?” Dịch Thừa hỏi.

“Chẳng qua cô ấy muốn anh coi trọng mình thôi,nhất định là anh coi nhẹ cô ấy, không có làm cho cô ấy biết anh thật ra rất để ý đến cô ấy, cho nên cô ấy cảm giác anh không đủ yêu cô ta. Chạy nhanh đến nói cậu yêu cô ấy, ?”

“Tin tưởng tớ, cô ấy chỉ xem tớ bị như người bệnh thần kinh.” Hai tay Dịch Thừa làm động tác đầu hàng.

Deborah hoàn toàn không tiểu chớp mắt,“Anh, yêu, em — có cái gì khó sao? Chẳng lẽ cậu cho tới bây giờ chưa nói qua sao?”

“Đừng nói nữa.” Bạch Thiếu Hiên cười trộm,“Bọn họ quan hệ không minh bạch, ngay cả tình nhân cũng không phải”

Deborah hiểu ra căn bản không thấy có gì, ngược lại rất nhẹ nhàng hít một tiếng,“Nói nửa ngày thì ra cô gái kia chính là bạn giường của cậu? Vậy cậu còn buồn bực cái gì, tìm một người khác là được.”

“Bạn giường?” Hai mắt Dịch Thừa hơi hơi tròng, trời đất chứng giám hần căn bản không xem Cổ Dĩ Tiêu làm bạn giường, hần cũng chưa bao giờ cần bạn giường này nha.

“Chẳng lẽ các người ngay cả giường cũng chưa thượng qua?” Deborah khó có thể tin hỏi.

Dịch Thừa không nói gì gục trên quầy bar, hai tay ôm lấy đầu mình. Ở nơi này hắn và Deborah chỉ sợ không thể câu thông.

“Deborah nói đúng,cậu nên nói cho cô ấy biết là cậu yêu cô ấy.” William tiếp lời nói,“Sợ hãi rụt rè điềm này cũng không giống cậu ”

“Trời biết chúng ta tại sao phát triển thành không minh bạch như vậy!” Dịch Thừa gầm nhẹ chỉ thiếu một câu thổ lộ làm cho hắn và Cổ Dĩ Tiêu trong lúc đó xấu hổ như thế nào, rõ ràng là so với tình nhân thì quan hệ thân mật hơn,tuy nhiên đó không phải là tình nhân, bạn giường sao? Deborah vừa nói Dịch Thừa mới cảm thấy được, quan hệ của hắn và Cổ Dĩ Tiêu có lẽ chính là bạn giường, tuy rằng hắn cho rằng như vậy nhưng mà ở trong lòng Cổ Dĩ Tiêu có thể là như vậy không! Đáng chết! Cổ Dĩ Tiêu xem hắn là công cụ phát tiết dục vọng sao?No, không phải như thế, hắn cho tới bây giờ không nghĩ qua như vậy, hắn cùng Cổ Dĩ Tiêu lên giường hoàn toàn là bởi vì thích cô chứ không phải phát tiết dục vọng! Như vậy Cổ Dĩ Tiêu thì sao? Hắn là công cụ phát tiết dục vọng của Cổ Dĩ Tiêu sao?

“Cậu tốt nhất đi thổ lộ với cô ấy đi, có thể bị trở thành người bệnh thần kinh hay không chuyện đó tính sau.” Bạch Thiểu Hiên tổng kết nói.

Dịch Thừa từ chối cho ý kiến, trong lòng rối rắm thành một đoàn.

26. Chương 27

Chương 27

Ai ya,cô không phải cố ý treo điện thoại của Bạch Thiểu Hiên,thật ra bởi vì..... Cổ Dĩ Tiêu không muốn nhận điện thoại có liên quan đến Dịch Thừa!

Dịch Thừa..... Cái tên này dường như khiến cho cô một tuần ngủ không ngon giấc.Cô giống như một cô gái mới biết yêu đi tìm đủ loại thí nghiệm để xem chính mình có phải thích hắn hay không, đáp án đều là khẳng định cho nên cô liền cân nhắc,Dịch Thừa rốt cuộc có thích cô hay không, giống như thích lại giống như không thích.

Vì thế Cổ Dĩ Tiêu đi tới trung tâm cố vấn tâm lý.

Cô gái ở đại sảnh tươi cười hỏi cô có biết cố vấn tâm lý nào không,Cổ Dĩ Tiêu nói không có lại bị hỏi đối với cố vấn tâm lý có yêu cầu gì ,Cổ Dĩ Tiêu chắc chắn nói:“Nữ .”

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê, giọng nam dễ nghe bay tới,“Cô có tính kỳ thị sao?”

Cổ Dĩ Tiêu nghe theo tiếng quay đầu chỉ thấy một người đàn ông có chút tuấn dật cầm theo túi hồ sơ đứng ở bên quầy phục vụ, hắn đeo kính sát tròng màu xanh, môi mỏng khê nhướn, một tay đút trong túi quần, bộ vest màu xám đậm làm dáng người hắn cao ngất phụ trợ càng thêm hoàn mỹ. Người đàn ông này thật đẹp trai ! Cổ Dĩ Tiêu trong lòng thầm nghĩ, tuy rằng cô không có gì ghen mê trai nhưng mà người đàn ông trước mắt này thật sự đẹp trai làm cho cô hít thở không thông, đây là người duy nhất có thể sánh ngang vẻ đẹp của Dịch Thừa thậm chí còn hơn Dịch Thừa.

“Bác sĩ Cừ.” Cô gái ở đại sảnh phóng đại nụ cười hơn nửa.

Cừ Thư Đình liếc mắt một cái nhìn tên đăng ký trong sổ,“Cổ tiểu thư, có thể cho tôi một cơ hội thay đổi tâm lý có thành kiến với phái nam trong lòng cô hay không?”

“Anh chính là Cừ Thư Đình?” Cổ Dĩ Tiêu nhìn thoáng qua bảng tên — Cừ Thư Đình, hắn cố vấn phải trả phí rất cao.

“Đúng.”

“Được rồi.” Cổ Dĩ Tiêu đồng ý.

Cửu Thư Đình đi vòng qua cô, lại xoay người nói, “Xin theo tôi đến đây.”

Cổ Dĩ Tiêu đi theo phía sau hắn vào một văn phòng làm việc sáng ngời, nơi này bố trí nhẹ nhàng khoan khoái lại ấm áp, không giống như phong cách phái nam thích. Cô nhìn chung quanh bốn phía sau đó mới bắt đầu hoài nghi Cửu Thư Đình này có thể là con gái nguy trang thành nam không, thì chợt nghe Cửu Thư Đình giải thích: “Tới nơi này phần lớn là nữ, bởi vậy trang hoàng thiết kế phải có chút nữ tính, Cổ tiểu thư cảm thấy như thế nào?”

Không hổ là người cổ vấn tâm lý, cư nhiên có thể đoán được cô suy nghĩ cái gì. Cổ Dĩ Tiêu le lưỡi ngồi ở trên chiếc ghế nhung lông ngỗng màu xanh biếc, nghiêng người nhìn Cửu Thư Đình ngồi đơn độc trên sofa.

“Thả lỏng.” Cửu Thư Đình rót tách trà cho cô, “Tôi có thể gọi tên cô không?”

“Tùy anh.” Cổ Dĩ Tiêu không khấn trương nhưng mà đối mặt với Cửu Thư Đình cô không biết mở miệng như thế nào.

Hai tay của Cửu Thư Đình tùy ý đặt ở trên đầu gối, “Như vậy..... Dĩ Tiêu, đầu tiên cô phải hiểu được, vấn đề trong lòng mỗi người đều có, xã hội thường nói bệnh thần kinh biến thái cũng liên quan đến vấn đề tâm lý. Bệnh tâm lý rất phức tạp cũng không phải một lần hai lần cổ vấn là có thể hoàn toàn giải quyết, cho nên tôi hy vọng cô phối hợp.”

“Chuyện này tôi biết, tôi cũng hiểu tại sao ở đây vắng ngắt, người đến cổ vấn đều chuẩn bị chu đáo giống như là đến kiểm tra đo lường vũ khí. Đồng thời tôi cảm thấy anh nóng lòng chiêu dụ khách hàng, dù sao tâm hồn lẫn vật chất đều phải duy trì.”

Con người bình tĩnh của Cửu Thư Đình bỗng nhắc lên một trận gợn sóng, lời nói của hắn rất đáng giá mỗi lần trả lời đều là mười chữ trở xuống, không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải một người thông minh như thế. “Tốt lắm, tôi không nói nhiều lời, tôi có thể nguyện ý lắng nghe.” Dứt lời hắn làm động tác “mời”.

Cổ Dĩ Tiêu hít sâu một hơi đem chuyện mình lần đầu tiên giao chiến đến chuyện bây giờ một hơi nói toàn bộ ra, bao gồm động cơ ban đầu chỉ muốn đùa để xem phản ứng hắn như thế nào. Cửu Thư Đình lắng lắng nghe, khi thì hỏi cô vài vấn đề chi tiết nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào Cổ Dĩ Tiêu, Cổ Dĩ Tiêu cũng không chút nào sợ hãi đối diện thẳng với hắn. Như thế nửa giờ sau, Cổ Dĩ Tiêu uống một ngụm trà kết thúc lời nói của mình.

“Cô rất đặc biệt.” Cửu Thư Đình ra kết luận.

Cổ Dĩ Tiêu nhướn mày lên, “Đặc biệt biến thái?”

Nụ cười trên mặt Cửu Thư Đình càng sâu, “Đặc biệt đáng yêu.”

“Vậy anh yêu tôi?”

Cửu Thư Đình cười mà không nói.

“Có phải mỗi lần bị hỏi trực tiếp như vậy, đại đa số mọi người đều phủ định hoặc là trầm mặc?” Cổ Dĩ Tiêu xoa cằm, con mắt vòng vo chuyển giống như cho ra kết luận gì.

“Nếu tôi trả lời đúng, người bị dọa hiển nhiên chính là cô.” Cửu Thư Đình mỉm cười, “Đại đa số người đang hỏi ra vấn đề này, bình thường đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối, cho nên nếu được đáp án khẳng định ngược lại cảm thấy không hiểu.”

“Vậy trong lòng hắn là khẳng định hay là phủ định?” Cổ Dĩ Tiêu vừa mới nói ra miệng, liền cảm thấy được chính mình thật là khờ đến buồn cười, Dịch Thừa thấy dáng vẻ này của cô nhất định cười to nha.

Cửu Thư Đình ngừng một chút mới nói: “Hắn yêu cô hơn nữa vô cùng yêu cô.”

“Còn tôi?”

“Đương nhiên, cô cũng yêu hắn.”

Cổ Dĩ Tiêu quay đầu khinh thường nói, “Anh cũng không phải là tôi, anh làm sao biết.”

“Cô cũng không phải tôi, cô tại sao biết tôi không biết?” Cừu Thư Đình cố ý tranh cãi với cô.

Quên đi, không cùng hắn so đo, thời gian quả nhiên chính là tiền tài, giá tiền của hắn so với phí di động còn khắc nghiệt hơn. Cổ Dĩ Tiêu trực tiếp hỏi: “Hắn thật sự yêu tôi?”

“Of course ”

“Tại sao?” Cổ Dĩ Tiêu truy vấn.

“Bởi vì cô đặc biệt đáng yêu.”

“Đây là câu trả lời của cố vấn chuyên nghiệp sao?” Cổ Dĩ Tiêu bất mãn nói.

Cừu Thư Đình thoải mái vuốt tóc mình, “Đây là câu trả lời của đàn ông.”

“Ha ha, tôi muốn yêu cô .”

“Anh năm nay nhiều ?”

“Ba mươi ba.”

“Anh có khuynh hướng yêu trẻ nhỏ sao.”

“Tôi có thể hôn cô không, Dĩ Tiêu?” Cừu Thư Đình bỗng nhiên đứng lên.

Cổ Dĩ Tiêu ngồi bất động, có chút bình tĩnh nhìn hắn, “Theo lời của anh, đến đây đi.”

“Tôi thiếu dũng khí.” Cừu Thư Đình đi đến bên cửa sổ xoay người lại, bởi vì khuất bóng cho nên nhìn không thấy biểu tình trên mặt hắn, “Còn cô thì thiếu tình yêu – cô tin tưởng vững chắc bản thân có thể yêu nhưng không tin tưởng người khác cũng có thể yêu cô. Nếu như tôi thật sự hôn cô, giây tiếp theo tôi có thể sẽ biến thành Tư Mã Thiên. Các người đều cho đối phương rất nhiều đặc quyền, loại này đặc quyền người khác hưởng thụ không được.”

Cổ Dĩ Tiêu trở về chỗ cũ trong lòng nghĩ lời hắn nói, Dịch Thừa hắn thật sự yêu cô sao?

“Hắn yêu cô.” Cừu Thư Đình giống như có thể nhìn thấu lòng của cô lập tức trả lời.

“Vậy hắn tại sao không nói cho tôi biết?” Giọng nói của Cổ Dĩ Tiêu mang theo bất lực và ủy khuất.

“Tất cả đều do cô.” Cừu Thư Đình thấp giọng nói, “Cô không có cho hắn cơ hội như vậy.”

“Là tôi sai sao? Lúc hắn ở chung với tôi chẳng lẽ không có cơ hội nói? Hắn có một ngàn một vạn lần cơ hội!”

“Đàn ông xuẩn ngốc cũng có tự ái.”

“Ý của anh là hắn ngượng ngùng mở miệng?” Cổ Dĩ Tiêu cười ra tiếng đến, “Nói ra thì sao? Tôi cũng sẽ không ăn hắn.”

“Ai mở miệng nói trước người đó sẽ thua mà.” Cừu Thư Đình dừng một chút mới tiếp tục nói, “Ngay từ đầu là cô và hắn định ra quy tắc trò chơi như vậy, các người là theo nhu cầu chứ không có trao đổi cảm tình. Trong mắt cô có thể là một loại trò chơi nhưng mà tôi nhắc nhở cô chuyện này rất nguy hiểm.”

“Hình như cũng có người từng nói qua với tôi – chuyện này rất nguy hiểm.”

“Dựa theo trò chơi hai người, cuối cùng có thể phát triển ra hai loại kết quả, thứ nhất là cô yêu đối phương đến sống đi chết lại còn đối phương thì khinh thường; Thứ hai chơi riết nảy sinh tình cảm. Hiện tại quan hệ các người không hề tiến triển, nói dễ nghe một chút thì là bầu bạn, nói khó nghe một chút chính là bạn giường.”

“Đều rất khó nghe.....” Cổ Dĩ Tiêu xoay lại xem thường, “Chúng ta không phải!”

“Hoặc là hắn nói yêu cô, hoặc là cô nói, nếu không các người chính là.”

Cổ Dĩ Tiêu tương đối không tình nguyện, “Nói hay không quan trọng đến như vậy sao?”

Cừu Thư Đình đi trở về sô pha ngồi xuống, “Hôm nay mục đích cô tới đây chính là xác định tâm ý của mình. Theo tôi phán đoán tâm lý của cô không có chướng ngại, cần bản không cần trị liệu tâm lý, bất quá cô đã nguyện đưa tiền tôi cũng không ngại khai đao cô. Tôi cũng là đàn ông cho nên biết rõ một người đàn ông yêu một phụ nữ sẽ có biểu hiện ra sao, cho nên tôi chẳng những để cô hiểu được cô yêu hẳn, còn phải cho cô biết hẳn cũng yêu cô, như thế, , một tiếng mười một phút.”

“Anh thật giỏi hiểu suy nghĩ người khác.” Cổ Dĩ Tiêu đứng lên lấy túi của mình, “Làm vợ của anh nhất định rất gian khổ.”

“Cho nên tôi còn chưa cho cô gái nào cơ hội gian khổ.”

“Đây xem như một loại ám chỉ sao?” Cổ Dĩ Tiêu xoay người lại chớp mắt vài cái, “Như vậy sẽ làm tôi hiểu lầm anh đối với tôi vừa thấy đã yêu.”

“Dưới tình huống bình thường, yêu một người chỉ cần ba mươi giây.” Cừu Thư Đình nhiệt tình giúp cô mở cửa, “Còn lại thời gian chính là phát hiện chuyện này là thật.”

“Trước lúc tôi phát hiện tôi yêu anh có thể giảm giá chút không?” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng đầu hỏi, “Tôi không có tiền đi xe bus trở về.”

Cừu Thư Đình sửng sốt, khóe môi thuận tiện nhếch lên, “Tôi cự tuyệt nhưng tôi có thể lái xe đưa cô trở về.”

27. Chương 28

Chương 28: Dám chua tình nhân

“Thì ra cô đang học ở trường đại học X.” Cừu Thư Đình dừng xe ở phía dưới ký túc xá Cổ Dĩ Tiêu, nhìn ra bên ngoài một chút.

“Hệ triết học.” Cổ Dĩ Tiêu nhìn hẳn chớp mắt mấy cái.

Cừu Thư Đình xuống xe đi qua bên kia mở cửa xe cho cô, còn làm động tác “mời”, “Thật may thật may, thì ra là tài nữ hệ triết học. Không trách được nhanh mồm nhanh miệng so với tôi còn logic hơn, tiểu sinh bội phục.”

Cổ Dĩ Tiêu làm mặt quỷ đi xuống xe, một tay chống lên cánh cửa xe, “Tôi sẽ không nói cảm ơn với anh, lấy tiền của tôi nhiều như vậy đưa tôi trở về cũng phải thôi.”

Nói cứ như nghề nghiệp của hẳn thật đặc biệt không bằng. Cừu Thư Đình cười lắc đầu nhưng bởi vì cách đó không xa có một tiếng đóng cửa xe thật lớn mà dời ánh mắt, chỉ thấy một người đàn ông sắc mặt u ám đứng ở phía sau bọn họ, hai tay cầm ở trong túi quần dáng vẻ như “Người lạ chớ gần, người quen cũng chớ gần” lại giống như một quả bom không hẹn giờ, bất cứ lúc nào chịu một kích thích nhỏ mà nổ mạnh. Cừu Thư Đình nhạy cảm đoán được người này có lẽ chính là phó giáo sư mà Cổ Dĩ Tiêu nói, quả nhiên rất trẻ tuổi thực không đơn giản.

Cổ Dĩ Tiêu cũng phát hiện Dịch Thừa, cô không khỏi bị hẳn làm hoảng sợ.

Dịch Thừa chậm rãi đi tới chỗ bọn họ, một bộ kính mắt mỏng manh căn bản không thể che dấu bất mãn và phần nộ trong mắt hẳn.

“Hắn đang ghen.” Cừu Thư Đình cúi người nói nhỏ với Cổ Dĩ Tiêu, “Đàn ông phần nộ rất có thể biến thành dã thú, cô phải cẩn thận. Bất quá.....” Hẳn nhướng mày, “Có lẽ nên cẩn thận chính là tôi.”

Dịch Thừa chợt ngừng lại cách hai người bọn họ một khoảng xa, đầu tiên là đánh giá trên dưới Cừu Thư Đình mấy lần, sau đó đem ánh mắt dừng ở trên mặt Cổ Dĩ Tiêu. Hẳn liếc mắt nhìn Cừu Thư Đình giọng nói rất là ngả ngớn.

“Tôi đi trước.” Cừu Thư Đình vỗ vai cái an ủi trên vai Cổ Dĩ Tiêu, cố ý đem câu tiếp theo nói lớn hơn: “Lần sau tới tìm tôi nhớ rõ mang theo nhiều tiền một chút.”

Vừa nghe lời này mặt Dịch Thừa nhất thời thối lên.

“Xin chào –” Cổ Dĩ Tiêu vẫy tay với Cừu Thư Đình đến khi cô bình tĩnh xoay người lại đối mặt với Dịch Thừa thì phát hiện hần biển đầu không thấy, đi đâu vậy? Cô nhìn xung quanh. Trời ơi! Hần cứ lại trở về trong xe mình, giẫm chân ga xe bay nhanh rồi khỏi tầm mắt của cô.

“Họ Dịch kia !” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, nhảy tại chỗ vài cái, “Người đi chết đi! Đi chết đi!”

Buổi tối, Cổ Dĩ Tiêu càng nghĩ càng phát hỏa, bắt đầu hờn dỗi với cái gối hung hăng dằm lên nó mấy cái, tiện đà đem gối đầu tưởng tượng thành mông Dịch Thừa, cầm lấy kẹp tóc liễu mạng dằm vào, sau đó dứt khoát nhào đến vừa xé vừa cắn. Cô bị Dịch Thừa lây bệnh chó điên Cổ Dĩ Tiêu cầm di động lên gọi điện cho hần, tên khốn này lại không chịu tiếp! “Tiện nhân –” Cổ Dĩ Tiêu kêu to lên, ở trên giường lăn qua lăn lại như là con cá mới vớt từ trong nước lên, làm ván giường rung động mãnh liệt, Hoa Tri Chi nằm đối diện bất mãn mắng cô vài câu: “Cậu đừng lăn qua lăn lại nữa?”

Cổ Dĩ Tiêu đầu tóc lộn xộn lại gọi thêm một cú đến, Dịch Thừa cuối cùng nghe, mở miệng câu đầu tên vang lên rất lạnh lùng: “Anh ở trên khóa, có chuyện gì chúng ta tan học nói.”

“Em mặc kệ!” Tính cách Cổ Dĩ Tiêu trở lên cảm thấy Dịch Thừa thật sự là một đại tiện nhân, rõ ràng chính hần có lỗi còn có thái độ như vậy?! Cô đại nhân đại lượng nguyên ý gọi điện trước để nghe hần giải thích, hần lại bảo cô chờ hết khóa? “Em bây giờ muốn nghe, anh dám cắt điện thoại em?!”

“Dĩ Tiêu, em đừng hồ nháo, anh hiện tại tiếp điện thoại của em đã làm trái với quy định trường học, anh tan học sẽ gọi điện thoại cho anh.” Nói xong Dịch Thừa cắt điện thoại.

Cổ Dĩ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi bình tĩnh lại. Cô lên mạng xem bài post liền phát hiện đàn ông chỉ cần lừa phụ nữ tới tay liền không giống với trước kia, còn nữa.... biểu hiện cũng không nóng bỏng như trước. Dịch Thừa cũng như vậy, hần nhất định phát hiện cô yêu hần cho nên bắt đầu không cần cô. Cũng chính vì như vậy Cổ Dĩ Tiêu mới không thừa nhận bản thân yêu hần! Mất thấy đã đến giờ tan học, Cổ Dĩ Tiêu nhìn đồng hồ báo thức, sau đó ba mươi giây Dịch Thừa gọi điện đến. Cổ Dĩ Tiêu cong miệng không nghe điện thoại của hần, ngay cả hần gọi đến ba lần cô cũng từ chối không nghe ba lần. Lần thứ tư điện thoại vang lên Cổ Dĩ Tiêu vừa muốn ấn nghe lại phát hiện người gọi đến không phải Dịch Thừa, là một dãy số xa lạ.

“Gi !” Cổ Dĩ Tiêu tức giận nghe, ngay cả câu chào hỏi cũng làm biếng.

“Không phải bạn trai gọi tới thái độ liền ác liệt như vậy?” Trong điện thoại vang lên một giọng nói xa lạ nhưng giọng này tại sao nghe quen thuộc như vậy?

“Anh là ai?”

“Câu hỏi này rất tổn thương người.”

Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên nhớ tới chủ nhân của giọng nói – “Cừu Thư Đình?!”

“Cô làm tổn thương lòng tôi .” Cừu Thư Đình nói rất trầm thấp.

“Anh tại sao biết số điện thoại của tôi?” Cổ Dĩ Tiêu hỏi ra vấn đề này lúc sau mới cảm thấy được bản thân vô cùng ngốc, cô lúc trước điền vào bảng kiểm tra đã từng ghi qua, không đợi Cừu Thư Đình trả lời, cô lại hỏi: “Anh có chuyện gì? Không lẽ tôi trả tiền cho anh còn ít sao?”

“Nói tiền thật tổn thương tình cảm.” Cừu Thư Đình trong điện thoại cười khế, “Tiếp đãi một đoàn bà góa phú hào, cả đêm các người đó đều nói với tôi mình tịch mịch và cô độc ra sao, sau khi tiễn các người đó đi, vì giải sầu tịch mịch và cô độc của tôi nên gọi điện cho cô, Tiêu Tiêu.”

Cổ Dĩ Tiêu nghe thấy Cừu Thư Đình gọi tên cô thật mật như vậy không khỏi sờn tóc gáy, Dịch Thừa còn không gọi cô như vậy, hơn nữa chưa từng có người nào gọi cô như vậy. “Anh.....”

“Thích tôi gọi cô như vậy sao?” Cừu Thư Đình thanh âm rất là trầm thấp.

Chờ hần cười lên Cổ Dĩ Tiêu mới hỏi:“Anh rốt cuộc có chuyện gì nha?”

“Dựa vào đạo đức nghề nghiệp của tôi,tôi đặc biệt nhắc nhở cô một câu,đàn ông bị vây bởi lửa giận không có chuyện gì không dám làm, hy vọng cô có thể tự lo thân mình,ngàn vạn đừng chọc hần.”

“Chỉ bằng hần?” Cổ Dĩ Tiêu phản bác hần,“Tôi không tin hần dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo .”

“Được rồi, lời thật thì khó nghe,chẳng qua nếu cô cảm thấy hần phiền chán tôi không ngại thay vị trí hần.”
Cừu Thư Đình dừng một chút, còn nói:“Cô thật sự rất đáng yêu.....”

Cổ Dĩ Tiêu bỏ mặc lời ca ngợi của hần,“Này mở điện thoại nói chuyện có tính kế phí hay không?”

“Sau này phục vụ rồi tính.”

“Cừu bác sĩ thật đúng là chu đáo, chúc anh làm ăn thịnh vượng.”

28. Chương 29

Chương 29

Dịch Thừa đem xe dừng ở phía dưới ký túc xá Cổ Dĩ Tiêu, làm một giáo sư hần vốn không nên ở xuất hiện khu ký túc xá,chẳng qua là nha đầu chết tiệt kia nhiều lần không nhận điện thoại của hần,còn đùa giỡn đến như vậy, hần không phải dạy nữa khóa rồi đi ra ngoài tiếp điện thoại giải thích hồi lâu với cô sao?

Hần xuống xe gọi điện thoại cho cô lại phát hiện điện thoại cô đang bận. Bất đắc dĩ hần khẽ cắn môi trực tiếp đi vào ký túc xá nữ sinh. Đây là lần đầu tiên hần đi vào ký túc xá nữ sinh, mạo hiểm sinh mạng cũng không biết chốc lát nữa Cổ Dĩ Tiêu sẽ làm ra chuyện gì. Đi đến trước cửa ký túc xá của cô, hần bình tĩnh nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa.

Tiểu Tư miễn cưỡng đi ra mở cửa,vốn đang nghĩ đuổi đối phương đi nhưng vừa thấy là Dịch Thừa, đầu tiên là sững sốt thật lâu,sau khuôn mặt vạn vạn cúi người:“Dịch,Dịch giáo sư!”

Cổ Dĩ Tiêu từ trên giường ló ra thấy mặt Dịch Thừa, lập tức bị dọa sốc vội vàng nói với Cừu Thư Đình:“Xong rồi, hần lại chạy tới tìm ta !”

“Sao? Ngay cả một chút cơ hội cũng không để cho tôi.....” Cừu Thư Đình khá thất vọng.

Cổ Dĩ Tiêu qua loa vài câu liền cúp điện thoại, chậm chạp bò xuống giường,“Dịch giáo sư có chuyện gì sao?”

“Cổ Dĩ Tiêu, theo thầy ra ngoài một chút.” Khuôn mặt Dịch Thừa giống như một khắc cũng không rảnh nhìn chăm chăm cô.

Tiểu Tư và Hoa Tri Chi lập tức dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Cổ Dĩ Tiêu,Cổ Dĩ Tiêu vội giải thích nói:“Bởi vì luận văn! Luận văn!” Nói xong cô bắt đầu tìm kiếm sách giáo khoa, vừa đi theo Dịch Thừa đi ra ngoài, Hoa Tri Chi giữ chặt tay cô,ở bên tai cô nhỏ giọng hỏi:“Dịch giáo sư đối với cậu tốt quá đi? Cậu viết luận văn tại sao thầy ấy tự mình tới tìm cậu?”

“Tớ.....”

“Hơn nữa Dịch giáo sư hần là không phải người nhận luận văn của cậu ?” Hoa Tri Chi lại hỏi.

“Thầy ấy thăm mến tớ.” Cổ Dĩ Tiêu xoay người tỏ vẻ xem thường.

“Coi như hết!” Hoa Tri Chi le lưỡi làm bộ nôn mửa,“Đi nhanh về nhanh nha.”

Có đôi khi cô nói thật người khác ngược lại không tin. Cổ Dĩ Tiêu cảm thán thể giới vạn vật thật phức tạp, dứt khoát không mang theo sách trực tiếp đi theo Dịch Thừa xuống lầu. Cô ngồi ở phía tay lái phụ, Dịch Thừa chậm rãi lái xe đi ra khỏi đường nhỏ vườn trường, ở cửa kính xe còn có bóng dáng thân mật của mấy cặp tình nhân.

Dịch Thừa dừng xe ở một góc cây lớn, quay đầu nhìn Cổ Dĩ Tiêu.

Cổ Dĩ Tiêu quay đầu đi chỗ khác không nhìn hần, nhưng cảm giác hần bỗng nhiên cầm tay trái của cô. Lúc cô vừa mới cảm giác có chút ấm áp Dịch Thừa liền dùng khẩu khí chất vấn hỏi cô: “Hôm nay người đưa em về trường học là ai?”

“Trừ anh ra, em không thể giao tiếp cùng đàn ông khác sao? Tại sao mỗi việc đều phải báo cáo cho anh?” Vừa nhắc tới việc này Cổ Dĩ Tiêu liền tức giận lên, “Như vậy anh có nói thật với em không? Anh và Thiếu Hiên rõ ràng biết nhau nhưng vẫn gạt em, tại sao? Muốn chê cười em? Muốn thử em? Em đã sớm thẳng thắn nói với anh, tuy rằng nhà của em rất hy vọng em và anh ấy ở cùng một chỗ nhưng em không muốn anh còn có cái gì cần bận tâm? Trách không được thái độ của Thiếu Hiên đối với em kỳ kỳ quái quái, hèn em ra ngoài ăn một bữa cơm cũng gọi William đến, thì ra chính là sợ anh hiểu lầm! Để mình được yên tâm anh một bên gạt em, một bên uy hiếp anh ấy phải không?”

“Em suy nghĩ lung tung cái gì?” Tại vì biết em sẽ suy nghĩ lung tung hần mới tránh cho cô biết chân tướng, gặp quỷ a!

“Đúng, em suy nghĩ lung tung.” Cổ Dĩ Tiêu hừ lạnh một tiếng, bỏ tay hần ra.

“Nếu em có thể tâm bình khí hòa, anh sẽ giải thích mọi chuyện cho em.” Dịch Thừa dùng sức nắm tay cô, kéo cô tới, “Đám người của Thiếu Hiên là bạn đại học của anh, tuy anh nhỏ hơn nhưng chúng anh rất hợp vì thể quan hệ khá tốt. Trước đó anh tuyệt không biết hần có quan hệ với em, mà hần cũng không biết quan hệ chúng ta.”

“Vậy anh tại sao không nói cho em biết?” Cổ Dĩ Tiêu nhìn gần hần, “Lần trước ở khách sạn gặp được anh ấy, các người lại diễn trò ở trước mặt em?! Rất vui có phải hay không? Đây là lừa gạt! Anh lừa gạt em! Nếu không bị em phát hiện anh sẽ còn tiếp tục gạt em! Hơn nữa cùng Thiếu Hiên, William hợp nhau lừa gạt em! Em ở trong mắt các người ngu xuẩn như vậy sao?!”

“Tất cả cũng không là vì giễu cợt em”

“Vậy vì cái gì?”

Dịch Thừa ngậm miệng không đáp.

“Vẫn là lấy cớ!” Cổ Dĩ Tiêu tức giận muốn xuống xe, lại bị Dịch Thừa đưa tay kéo trở lại gắt gao kiềm chế, “Anh buông ra có nghe thấy không? Buông ra!” Cổ Dĩ Tiêu chống đẩy hần, vẫn giãy không ra, “Xem ra Cừu Thư Đình nói đúng, đàn ông càng điên càng không thể nói lý!”

Dịch Thừa giận trừng cô, “Cừu Thư Đình?”

“Hần so với anh đáng yêu hơn!” Cổ Dĩ Tiêu cùng hần mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Trong mắt Dịch Thừa toát ra dĩ nhiên không phải ánh lửa mà là tia laser, trực tiếp ép Cổ Dĩ Tiêu lên cửa kính xe, hung hăng hôn mạnh lên môi cô, bữa bãi chà đạp, hai tay cũng không ngừng nhấc kéo quần áo của cô ra, mặc dù Cổ Dĩ Tiêu đấm hần, đẩy hần, trảo hần nhưng hần chính là không ngừng lại, thậm chí dùng sức cắn lên xương quai xanh của cô, làm cho cô đau đến kêu ra tiếng, đưa tay cho hần một cái tát.

“Nơi này là trường học!” Cổ Dĩ Tiêu đẩy mặt hần ra.

Dịch Thừa thở hổn hển, tay siết chặt thành quả đấm.

Cổ Dĩ Tiêu nhú mày, “Anh còn không buông?!”

“Người yêu.....” Dịch Thừa buông cô ra, “Thiếu Hiên và William, bọn họ là một đôi yêu nhau.....”

“Anh nói cái gì?”

“Anh không muốn nói lần thứ hai.”

“Điều này làm sao có thể, anh lại gạt em! Anh Thiếu Hiên tại sao có thể.....” Cổ Dĩ Tiêu lắc cánh tay Dịch Thừa, “Anh tại sao có thể lấy cớ như vậy.....”

“Cổ Dĩ Tiêu!” Giọng Dịch Thừa lạnh như băng giống như băng sơn nam cực, “Em tin tưởng Thiếu Hiên của em, còn tin cái tên Cừu Thư Đình, chỉ duy nhất không tin anh, phải không?”

“Chuyện này không liên quan đến tin tưởng.....”

“Trả lời anh.”

“Em hỏi chính là Thiếu Hiên, không phải anh.”

Dịch Thừa quay đầu ... không nhìn tới cô, “Xuống xe.”

Một loại cảm giác ủy khuất chiếm cứ ở trong lòng Cổ Dĩ Tiêu như thế nào cũng xóa không được, đến tận cùng xảy ra chuyện gì, tại sao Dịch Thừa không giải thích rõ ràng cho cô? Cô không phải không tin hắn, cô chẳng qua không nghĩ tới Bạch Thiếu Hiên là gay! Cô cần môi dưới nhìn hắn một lần, hắn vẫn nhìn nơi khác. Cổ Dĩ Tiêu giận dữ xuống xe dùng sức đóng sầm cửa xe.

Thật lớn chấn động làm cho Dịch Thừa sợ run một hồi lâu, chờ hắn quay đầu lại đi tìm thân ảnh Cổ Dĩ Tiêu, cô đã sớm chạy trốn không thấy. Mảnh liệt thất bại làm cho hắn mệt mỏi, hắn gục trên tay lái, tâm tình rơi xuống đáy cốc sâu nhất.

.....

Lại là một tuần chiến tranh lạnh, mặc dù Dịch Thừa buổi tối mỗi ngày đều ngăn người nhìn đi động, mới vừa ăn xong dây số của Cổ Dĩ Tiêu liền nhanh tay tắt máy, hung hăng mắng chính mình, mắng Cổ Dĩ Tiêu. Mỗi lần đều muốn ném đi động ra bên ngoài nhưng cuối cùng đều diễn biến thành nôn nóng lụm đi động lên. Cổ Dĩ Tiêu cũng thực bình thản, cả một tuần không thấy động tĩnh, mắt thấy tháng mười sắp qua các cô ấy đều phải đi thực tập, số lần cô quay về trường học có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thứ tư, vừa vặn là một ngày cuối cùng của tháng mười, chương trình học nặng cơ hồ chấm dứt toàn bộ, lần lượt không ít học sinh trở lại thu dọn hành lý riêng của mình chuẩn bị đi thực tập.

Dịch Thừa cầm hé ra một quyển sách tham khảo tìm được trong thư viện.

Khi hắn ôm hơn mười quyển sách đi đến trước thang máy, phát hiện nơi đó tụ tập rất nhiều người nhìn thang máy chỉ trở, Dịch Thừa nhận ra trong đó có hai người là Hoa Tri Chi và Tiểu Tư. Về mặt của các cô lo lắng đang bàn tán cái gì. “Có chuyện gì vậy?” Dịch Thừa đi ra phía trước, mơ hồ cảm thấy chuyện các cô lo lắng có lẽ có liên quan đến Cổ Dĩ Tiêu.

Hắn dự cảm chính xác, Hoa Tri Chi và Tiểu Tư tranh nhau nói cho hắn biết Cổ Dĩ Tiêu đi lầu bảy mượn sách, vào thang máy đến lầu một bỗng nhiên bị kẹt ở trong. Hai cô chạy nhanh đến tầng này chờ nhân viên sửa thang máy tu bổ.

“Cô ấy ở bên trong một mình sao?” Ngữ khí của Dịch Thừa ác liệt dị thường.

“Không biết, bắt quá là giữa trưa cho nên nơi này hẳn là không nhiều người lắm.” Tiểu Tư cảm giác phản ứng Dịch Thừa có điểm kỳ quái, hắn bình thường luôn là đáng vẻ gặp chuyện không sợ hãi làm cho bọn họ cảm giác thật lạnh nhạt, hôm nay tại sao lại như vậy? Đáng vẻ của thầy ấy tại sao giống như trời sắp sụp không bằng?

Sắc mặt Dịch Thừa tái mét, “Các cô tại sao để cô ấy một mình đi thang máy?”

Hoa Tri Chi giật mình một cái cùng Tiểu Tư hai mặt nhìn nhau. “Chúng tôi muốn tới lầu sáu mượn sách cho nên đi thang lầu nhanh hơn.....”

“Cổ Dĩ Tiêu!” Dịch Thừa ném sách sang một bên đi đến trước cửa thang máy, đập vài cái vào cánh cửa đóng kín đó, “Cổ Dĩ Tiêu! Em có nghe thấy không? Nghe thấy thì trả lời một tiếng! Cổ Dĩ Tiêu!”

“Không phải chỉ ở trong thang máy lâu hơn một chút sao? Dịch giáo sư cần gì khẩn trương như vậy?” Hoa Tri Chi ở bên tai Tiểu Tư nói nhỏ, “Dĩ Tiêu lớn như vậy, không đến mức sẽ té xỉu ở bên trong chứ?”

29. Chương 30

Chương 30: Thang máy kinh hồn

“Dịch giáo sư.” Tiểu Tư tiến lên một bước dùng ngón tay chọt vào lưng Dịch Thừa, “Dĩ Tiêu có thể nghe không thấy, thang máy bị kẹt giữa tầng này và tầng tiếp theo, thầy nhìn đèn chỉ thị nha—”

“Kẹt ở giữa.....” Dịch Thừa thấp giọng lặp lại, đột nhiên hỏi: “Người sửa chữa tại sao còn chưa đến?”

Tiểu Tư lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Dĩ Tiêu ở bên trong bao lâu rồi?” Dịch Thừa hùng hổ dọa người.

“Ba phút mà thôi.” Tiểu Tư trả lời.

Sau đầu Dịch Thừa chảy ra chút mồ hôi lạnh, “Ba phút”

“Người sửa chữa đang đến !” Một bạn học kêu lên.

Chỉ thấy ba nhân viên sửa chữa mang quần áo màu xanh từ thang lầu đi lên, trấn an những người nơi này, “Không cần khẩn trương là trình tự có vấn đề, cho chúng tôi mười phút đảm bảo sẽ loại bỏ trục trặc, các người.....” Người nọ đang nói chuyện đột nhiên trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy Dịch Thừa một tay kéo cổ áo hất ra mệnh lệnh nói: “Mở cửa thang máy ra!”

“Chuyện này không được , rất nguy hiểm.....” Vài nhân viên sửa chữa vội chạy đến.

“Mở ra.” Dịch Thừa dừng lại một chút, trong giọng nói mang theo cường thế không để cho người khác cự tuyệt.

“Không được, thật sự rất nguy hiểm.”

“An toàn tôi tự mình gánh vác, mở ra tôi muốn vào thang máy.” Dịch Thừa kéo người nhân viên kia đến trước cửa thang máy.

Nhân viên sửa chữa còn muốn cự tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt Dịch Thừa nheo lại tràn ngập uy hiếp giống như nghe thêm được một chữ “Không” sẽ lập tức động thủ bóp chết hắn. Bất đắc dĩ nhân viên sửa chữa hao hết khí lực mở cửa ngoài và cửa trong thang máy ra, chỉ thấy thang máy thật sự ở giữa tầng này và tầng dưới.

“Dĩ Tiêu!” Dịch Thừa nửa quỳ trên mặt đất, hướng về phía lộ ra một phần ba thang máy hô to.

Chẳng qua người trong thang máy không có trả lời.

Dịch Thừa đưa đầu vào thang máy, động tác này khiến cho các học sinh ở đây thét chói tai, sợ thang máy bỗng nhiên khởi động thì người đàn ông này chảy máu tươi tại chỗ, biến thành một con quỷ không đầu. Dịch Thừa không để ý mọi người khuyên can, cứ nhiên đem thân mình đi vào, thấy Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở góc thang máy, co lại giống như một con sâu lông gọi thế nào cũng không phản ứng.

“Tiên sinh, chẳng lẽ ngài muốn vào ?!” Nhân viên sửa chữa nhìn thấy Dịch Thừa đã đưa một chân đi vào sợ tới mức tóc đứng thẳng. Hắn làm nghề này rất nhiều năm cũng chưa từng thấy có người dám chui vào thang máy đang kẹt giữa hai tầng, chính hắn chỉ sợ cũng không dám làm như vậy. Hắn nhớ không lầm thì trừ người đàn ông này ra thì còn có một người đã làm giống như vậy, đó chính là JameBond – Điệp viên nổi tiếng.

Dịch Thừa không lòng dạ nào để ý tới bọn họ, đưa thân mình theo lối một phần ba kia đi vào, “Rầm” một tiếng nhảy vào thang máy, nhân sĩ ở đây lại thét một tiếng kinh hãi.

“Điên rồi.....” Hoa Tri Chi trợn mắt há hốc mồm.

“Dĩ Tiêu.....” Dịch Thừa nhin đau nhức ở đầu gối đi qua đỡ bả vai Cổ Dĩ Tiêu lại phát giác trên trán cô chảy mồ hôi lạnh,hô hấp vô cùng khó khăn, cầm tay cô lại phát hiện tay cô lạnh như lấy từ trong tủ lạnh ra.“Dĩ Tiêu? Là anh..... Không có việc gì hít thở nào, không có việc gì” Hắn nhẹ nhàng lung lay thân mình cứng ngắc của Cổ Dĩ Tiêu.

Cổ Dĩ Tiêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn, phân biệt một hồi lâu mới nhận ra là hắn đến.“Dịch.....” Cô hô hấp không ổn nói năng không hoàn chỉnh,chỉ là tay nắm chặt tay Dịch Thừa, môi dưới bị chính cô cắn đến trắng.

“Đến, ôm chặt anh.....” Dịch Thừa kéo tay cô ôm chặt eo mình,lại đem cả người cô ôm vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, một tay vuốt đầu của cô, theo tóc của cô nói.“Không sợ..... Đợi lát nữa là có thể đi ra ngoài.....”

Mặt Cổ Dĩ Tiêu dán trong ngực hắn,dần dần điều chỉnh hô hấp chính mình nhưng mà tay chân cô vẫn lạnh lẽo như trước, thang máy bị đóng kín không gian nhỏ hẹp này làm cho cô nóng lòng bất an,trước lúc ra khỏi đây thần kinh cả người cô đều căng thẳng . Cô ở thang máy bỗng nhiên dừng lại trong nháy mắt cô có cảm giác sắp chết,trong thang máy chỉ có một mình cô, trong nháy mắt cô cảm thấy bốn vách tường giống máy xay thịt người ép về phía mình,thở không được,mắt cô không nhận thấy ánh sáng, cảm thấy bốn phía đều đen ngòm giống như thời khắc tối nhất trước khi trời sáng.

Mơ hồ cảm giác có người ở bên ngoài gọi cô, bắt quá cô căn bản nghe không rõ đó là ai.Đầu óc cô như là một đoàn tương hồ hoàn toàn không có thông minh lanh lợi như bình thường,cô đứng không vững đành an vị ngồi trong góc. Bỗng nhiên nghe thấy có thanh âm kỳ quái,có người mở cửa ngoài và trong thang máy ra,cô chẳng những không có thả lỏng ngược lại càng thêm sợ hãi, sợ thang máy bỗng nhiên rơi xuống,bản thân biến thành đồng thịt. Nhưng mà cô không nghĩ tới,một người bỗng nhiên đưa thân thể mình vào,cô tưởng nhân viên sửa chữa nghĩ muốn kêu cứu nhưng phát không ra tiếng âm, cũng thở không nổi. Tiếp theo một giây,bên ngoài giống như lại có thanh âm cãi vã, tiếp theo một người cư nhiên theo một phần ba khe hở kia nhảy vào,cô sợ tới mức căn bản là không thể hô hấp nữa, chỉ sợ thang máy thật sự rơi xuống, người kia và cô cùng nhau nắm tay đi đến Hoàng Tuyền. Chỉ là không nghĩ tới người từ trên trời giáng xuống lại là Dịch Thừa! Là hắn,là hắn.....

“Đừng khóc.....” Dịch Thừa dùng ngón cái lau nước mắt của cô,“Anh sẽ cười em.....”

“Em có không khóc!” Cổ Dĩ Tiêu khóc rất thương tâm,miệng cũng không nhận thua.

“Được rồi,em không khóc.” Dịch Thừa lại ôm chặt cô.

“Biến thái Dịch Thừa,anh không sợ chết sao.....” Cổ Dĩ Tiêu phát run chỉ vào một phần ba khe hở kia,“Anh không sợ thang máy bỗng nhiên rơi xuống sẽ làm anh chết không toàn thây..... Ngay cả em cũng theo anh cùng nhau rơi xuốngHu hu,anh chẳng những hại chết chính anh cũng muốn hại chết em, lòng dạ thật hiểm độc,em không muốn chết đâu,hu hu..... Sau khi ra ngoài xem em chính anh như thế nào!Hu hu.....”

Dịch Thừa không nói lời ngon tiếng ngọt với cô “Vì em anh nguyện ý chết”,chẳng qua chỉ thản nhiên cười,vỗ lưng của cô. Khi hắn đi vào làm sao chú ý nhiều được như vậy, chỉ nghĩ đến cô một mình bị nhốt trong không gian bịt kín hắn liền sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh,sợ cô sẽ ngắt xủ ở bên trong,về sau lưu lại chướng ngại tâm lý lớn hơn nữa.

“Bao giờ mới xong nha?” Cổ Dĩ Tiêu liềm mạng ôm cổ Dịch Thừa.

“Nhanh thôi.”

“Anh nói sẽ nhanh! Rõ ràng là rất chậm nha,em ở bên trong ngồi mấy giờ rồi !”

Dịch Thừa suy nghĩ,sau ót nhỏ một giọt mồ hôi lớn,“Em nhiều nhất chỉ ngồi đây vài phút mà thôi.”

“Anh nói cái gì?” Cổ Dĩ Tiêu kéo cổ áo Dịch Thừa, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được rồi,em ngồi mấy giờ” Dịch Thừa thỏa hiệp nói.

“Hừ!” Cổ Dĩ Tiêu khinh thường bĩu môi,vốn định nói tiếp cái gì nhưng vừa lúc thấy thang máy chuyển động, liền ngậm miệng lại dùng đầu cọ hai cái trong ngực Dịch Thừa,tội nghiệp nhìn hắn.

“Dĩ Tiêu?” Dịch Thừa xoa mặt của cô.

Cổ Dĩ Tiêu lắc đầu, “Gì nha?”

“Đáng ghét! Anh yêu em chết mất.” Dịch Thừa càng dùng sức nhéo mặt của cô, thật đáng yêu thật đáng yêu, thật muốn cô vĩnh viễn có dáng vẻ đáng thương hê hê như vậy, vĩnh viễn dựa vào hắn như vậy, để cho hắn trở thành người bảo hộ duy nhất của cô.

“Anh—” Cổ Dĩ Tiêu đau đến không thể nói chuyện che nửa bên mặt, trong đầu loạn thành một đoàn căn bản không biết Dịch Thừa vì sao phải nói như vậy, còn nhấn tâm ngược đãi cô nhéo mặt cô đến sưng lên.

“Ầm ầm” một tiếng, thang máy bắt đầu khởi động, Cổ Dĩ Tiêu nghĩ thang máy muốn rơi xuống sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Dịch Thừa vội nói: “Đã xong.” Cô lúc này mới thấy yên tâm gục vào ngực Dịch Thừa, hô hấp đều đều.

“Đình”. Thang máy tới lầu một, Cổ Dĩ Tiêu thấy cánh cửa thang máy chậm rãi mở ra, Hoa Tri Chi và Tiểu Tư sớm chờ ở cửa dùng kinh ngạc nhìn tư thế ôm nhau mờ ám của cô và Dịch Thừa. Cổ Dĩ Tiêu sững sờ nhanh chóng đẩy Dịch Thừa ra, chạy ra khỏi thang máy.

“Tiên sinh, người về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy!” Nhân viên sửa chữa lại một lần nữa nhắc nhở Dịch Thừa.

“Không có lần sau.” Dịch Thừa khập khiễng đi ra thang máy, khẽ khom người nói: “Xin lỗi.”

“Chân của anh làm sao vậy?” Cổ Dĩ Tiêu tiến lên một bước kéo Dịch Thừa qua, đẩy hắn ngồi xuống trên ghế, cuộn ống quần hắn lên lại phát hiện đầu gối đùi phải của hắn có một mảng máu ứ đọng, nhất định là vừa rồi nhảy xuống bị đụng vào. Cô đưa tay chỉ vào vết máu ứ đọng, hắn giận dữ bắt lấy tay cô, không cho cô tiếp tục đùa giỡn.

“Rất đau sao?” Trong mắt Cổ Dĩ Tiêu hiện lên một tia áy náy.

“Em nói đi?” Dịch Thừa thở dài một tiếng.

“Dịch giáo sư, thầy không sao chứ?” Hoa Tri Chi và Tiểu Tư cũng đi tới.

“Thầy không sao.” Dịch Thừa không tự nhiên đẩy kính mắt, hình tượng nghiêm túc của hắn ở trong lòng học sinh phỏng chừng ở vừa rồi toàn bộ bị hủy hết..... Hắn sửa sang lại quần áo nhìn ba người các cô nói: “Các cô đi về trước.” Bỗng nhiên thân thể hắn cứng đờ thì ra là Cổ Dĩ Tiêu ôm lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Cám ơn anh Dịch Thừa, em sai rồi, em về sau sẽ không bao giờ ... giận giỗi với anh nữa.....” Trong lòng hắn run rẩy không kịp nói gì lập tức ôm chặt cô.

Cầm của Hoa Tri Chi và Tiểu Tư đều muốn rơi xuống, ảo não xoay người, im lặng hỏi ông trời— nhân sinh a, làm sao thay đổi như thế, bọn họ chưa bao giờ biết Cổ Dĩ Tiêu và Dịch Thừa là một đôi.

“Đưa cô ấy về.” Dịch Thừa buông Cổ Dĩ Tiêu ra, rồi còn có thể dùng ngữ khí bình tĩnh mà cứng nhắc nói chuyện với Hoa Tri Chi và Tiểu Tư.

Hoa Tri Chi lấy lại tinh thần, khách khí nói: “Dịch giáo sư, hay là thầy đưa cô ấy trở về đi, chúng em.....”

“Thầy còn phải đi tìm sách.” Dịch Thừa chỉ tầng trên, sau đó xoay người rời đi.

“Dĩ Tiêu—” Hoa Tri Chi và Tiểu Tư đồng thanh hét lên, một phát bắt được cổ áo Cổ Dĩ Tiêu, “Nói! Cậu và Dịch giáo sư bắt đầu khi nào?!”

“Nửa năm trước.” Cổ Dĩ Tiêu nhún vai nhẹ nhàng trả lời.

Hoa Tri Chi làm dáng vẻ muốn té xỉu chỉ vào Cổ Dĩ Tiêu mắng to, “Nha đầu chết tiệt kia! Chuyện tốt như vậy là giấu chúng ta lâu như thế, thì ra bạn trai thân bí chính là Dịch giáo sư! A! Thế giới này quá điên cuồng, Dịch giáo sư lại có khuynh hướng bị ngược cho nên mới quen với cậu, Ai ya! Tổ vì thầy ấy gào thét ba tiếng—”

Cổ Dĩ Tiêu đầu hàng che miệng Hoa Tri Chi.

“Chờ một chút ~” Hoa Tri Chi đột nhiên nhớ tới trên cổ Cổ Dĩ Tiêu “Sự kiện hôn nhân”, ánh mắt thoáng cái thay đổi, “Trước kia trên cổ của cậu, không phải thầy ấy làm chứ?!”

“Ach.....” Cổ Dĩ Tiêu sửng sốt một chút làm bộ không có nghe qua.

“Dịch giáo sư cũng thực điên cuồng” Hoa Tri Chi không thể tin được nhìn dáng vẻ Dịch Thừa

Hắn không phải điên cuồng là biến thái a. Cổ Dĩ Tiêu rút cổ, cũng nhìn qua – ngực hắn có cảm giác rất an toàn, giống như cuộc đời cô chỉ muốn dựa vào ngực hắn.

P/S:Sắp có sóng to...Tạ Hường Đông thổi đến..lần này các nàng sẽ cười đau bụng cảnh CDT chinh thầy ấy...tội thầy Đông quá ha ha

30. Chương 31

Chương 31: Không rời

Một bàn tay trắng nõn đang bôi đồng quần áo tán loạn lấy ra một cái quần lót nhỏ màu hồng nhạt.

Cổ Dĩ Tiêu quay đầu lại nhìn sang Dịch Thừa bởi vì thỏa mãn dục vọng mà vẻ mặt thoải mái, hắn như đế vương cổ đại giống nhau chống đầu tựa vào trên gối, ánh mắt còn nheo lại chăm chú vào trên người cô “Biết điều một chút ~” Cổ Dĩ Tiêu vừa thở dài vừa lắc đầu, “Hiện tại có một số giáo sư vì chưa thỏa mãn dục vọng cho nên vào ký túc xá cường bạo nữ học sinh.”

“Biết điều một chút ~” Dịch Thừa học theo giọng của cô, “Hiện tại một ít nữ học sinh vì chưa thỏa mãn dục vọng cho nên vào ký túc xá cường bạo giáo sư.” Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường đã sắp tới thời gian ăn cơm tối .Sau khi “Sự kiện thang máy” hắn và Cổ Dĩ Tiêu hòa hảo như lúc ban đầu, hơn nữa rốt cục xác định quan hệ hắn thật khăng khải làm thêm cái chìa khóa ký túc xá cho cô. Tối hôm qua hắn thức đêm viết luận văn, giữa trưa hôm nay mới ngủ bù, ai ngờ mới ngủ được một nửa đã bị một bàn tay lợn làm tỉnh dậy, trợn mắt liền thấy Cổ Dĩ Tiêu nhe răng cười nằm trên người hắn, miệng nhắc tới lung tung cái gì “Mỹ nhân ngủ”, vì thế một lần là xong..... Đến tốt cùng là ai cường bạo ai nha?

“Đi làm cảm giác thế nào?” Ánh mắt Dịch Thừa theo cái nơ con bướm trên quần lót cô di động tới.

“Thật kích thích!” Cổ Dĩ Tiêu hạnh phúc nắm tay hắn, thao thao bất tuyệt nói: “Thì ra chuyện bên trong công ty lại phức tạp như vậy, chuyện bất quải cũng rất nhiều, bọn họ không biết em là con gái của tổng tài nơi này bởi vì em lớn lên giống mẹ, lần trước anh em đến công ty đón em đến dự liên hoan cùng gia đình, kết quả bọn họ còn tưởng rằng em muốn quen với con của tổng tài. Bọn họ nha, chuyện gì cũng nói em biết

“Các đồng nghiệp của em đều rất đáng yêu, trên bàn ai nấy đều có rất nhiều đồ ăn vặt.” Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, xoa bóp cái bụng của mình, buồn rầu nói: “Hại em béo thêm một vòng có phải hay không?”

Về mặt Dịch Thừa nghiêm túc giống như đang tham gia phát biểu học thuật, nghiêng mắt nhìn bụng của cô, rồi lại nhìn nhìn ngực của cô, gật đầu trả lời ra một câu thật đặc biệt: “Đáng tiếc béo không đúng nơi.....”

Cổ Dĩ Tiêu quả nhiên khéo mắt lộ ra hung quang, đang muốn nhào đến cấu hắn, di động liền vang lên cô tạm thời buông tha Dịch Thừa, cầm lấy di động nhìn lên “Là mẹ em.....” Cô la lên, tiếp đó đứng lên nói: “Mẹ ~ chuyện gì nha?”

Dịch Thừa biến sắc lộ ra nụ cười u ám đột nhiên đẩy ngã Cổ Dĩ Tiêu.

“Anh làm gì ?!” Cổ Dĩ Tiêu bịt lại tay nghe nhìn hắn dùng sức chớp mắt, “Thật là mẹ gọi tới, anh đừng làm loạn!”

“Anh biết.” Dịch Thừa dường như không có việc gì, hai tay cực không thành thật quấy rầy áo lót còn chưa có mặc xong của Cổ Dĩ Tiêu, giở trò trên thân thể của cô, giống như phim truyền hình thường xuyên xuất hiện dạng lưu manh, còn từng chút một thổi khí bên tai cô, khi thì vươn đầu lưỡi liếm một chút vành tai bóng loáng của cô, hẳn rõ ràng đang tán tỉnh.

Cổ Dĩ Tiêu không thể thoát khỏi hắn, một bên cô biến thành thỏ gấp liên tục, một bên còn phải giữ ngữ điệu bình tĩnh tiếp điện thoại của mẹ, cô thật muốn khóc nha

“Cái gì? Không thể nào..... Con không có thỏ a, nào có a..... Được rồi, con lập tức đi đến.”

“Sao lại thế này?” Dịch Thừa hỏi.

“Dì Bạch té xỉu !” Cổ Dĩ Tiêu không kịp tính sổ với Dịch Thừa, tay chân luống cuống thu thập đồ vật này nọ.

“Mẹ của Thiếu Hiên sao?”

“Đúng!” Cổ Dĩ Tiêu trả lời, “Anh Thiếu Hiên cố ý muốn đi Hà Lan, William cũng ra mặt giúp hắn nói chuyện, phỏng chừng bọn họ đã nói rõ chân tướng. Mẹ em nói bác trai Bạch tức đến hôn mê, bác gái thì vào bệnh viện.” Cô không hiểu hỏi: “Đi Hà Lan thì đi Hà Lan, có cái gì cùng lắm thì nói từ từ cần chọc hai bác giận đến mức độ này?”

Dịch Thừa thở dài.

“Bác gái muốn anh ấy đính hôn với em nhưng bị hắn cự tuyệt. Mẹ cũng hỏi qua em, em cũng cự tuyệt. Nhưng mà cha mẹ hai bên đều không cam lòng, nhất là Bạch bá mẫu cố ý không cho anh Thiếu Hiên rời khỏi Trung Quốc. Có lẽ chính là bởi vì bị bọn họ bức quá, cho nên anh Thiếu Hiên ngã bài với Bạch bá mẫu?”

“Rất có thể.”

Cổ Dĩ Tiêu khó xử ngồi xuống, “Trời! Chuyện như vậy có cha mẹ Trung Quốc nào có thể tiếp nhận!”

“Muốn anh đưa em đến không?” Dịch Thừa mặc áo vào.

“Đương nhiên!” Cổ Dĩ Tiêu kéo tay của hắn, “Anh mạnh khỏe hay đi giúp anh Thiếu Hiên chút nha!”

“Dì Sênh, cô ấy thế nào?” Mẹ Cổ đứng ở bên giường bệnh kéo lấy tay Cổ Dĩ Sênh, lo lắng nhìn Bạch ma ma hai mắt nhắm nghiền.

Cổ Dĩ Sênh gọi một y tá đến hỏi kết quả huyết áp, sau đó máy móc nói: “Cao huyết áp khiến cho ngất, lần sau không nên kích thích dì ấy nếu không sẽ rất nguy hiểm, có khả năng làm bị xuất huyết não.” Cổ Dĩ Sênh đi đến trước mặt Bạch Thiếu Hiên, nhìn hắn một hồi lâu cuối cùng nhẹ giọng hỏi: “Sao lại thế này? Vì sao chọc mẹ cậu tức thành như vậy?”

Bạch Thiếu Hiên lắc đầu lựa chọn trầm mặc.

“Đứa con ngu ngốc này!” Bạch ba ba hùng hổ vọt vào phòng bệnh, “Ta và mẹ thương người như vậy, không ngóng trông người làm cho Bạch gia chúng ta có vinh quang gì, ít nhất không cần làm chúng ta mất mặt! Nhưng mà, nhưng mà người xem người đã làm chuyện gì. Người còn không biết xấu hổ sao?!” Ông không để ý Cổ Dĩ Sênh khuyên giải, tiếp tục mắng to Bạch Thiếu Hiên, “Ta đã nói Dĩ Tiêu là người vợ tốt như vậy mà người không cần, mắt người bị mù! Hừ! Ta biết! Người bị thằng Mĩ Quốc kia làm hư rồi! Ta không cho người đi, ở lại Trung Quốc cho ta!”

Cổ Dĩ Sênh không biết làm sao cũng không rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cùng vài y tá khoanh tay đứng ở một bên.

Lúc Cổ Dĩ Tiêu và Dịch Thừa chạy đến bệnh viện, chợt nghe tiếng rống to. Cổ Dĩ Tiêu bỗng nhiên cảm thấy ba ba ma ma có cô con gái như cô còn có chút hạnh phúc, ít nhất cô thích đàn ông.

“Mẹ.” Cổ Dĩ Tiêu đi vào phòng bệnh, nhẹ giọng gọi một tiếng.

Cổ ma ma kéo hần vọt sang một bên, để tránh lửa giận của Bạch ba ba đốt tới. Bất quá bà lập tức chú ý tới người đàn ông đến cùng Cổ Dĩ Tiêu, lập tức bắt động thanh sắc quan sát Dịch Thừa.

“Cậu tại sao cũng đến đây?” Bạch Thiểu Hiên thấy Dịch Thừa đi vào thấp giọng nói một câu, một màn mắt mắt như vậy lại để cho Dịch Thừa thấy, thật là..... Cũng đúng, Cổ Dĩ Tiêu tới đây Dịch Thừa theo tới cũng rất bình thường.

“Cậu tại sao thiếu kiên nhẫn như vậy?” Dịch Thừa đưa lưng về phía mọi người.

Bạch Thiểu Hiên bắt đầu đi gục đầu xuống.

“Hắn là ai?!” Bạch ba ba một khi bị rần rần thì mười năm vẫn sợ, chỉ vào Dịch Thừa, nghĩ đến Dịch Thừa cũng là đồng tính luyến ái giống Bạch Thiểu Hiên.

Cổ Dĩ Sinh nhìn thoáng qua Cổ Dĩ Tiêu, bỗng nhiên gồng gào mẹ nói một câu: “Đây là bạn trai của Dĩ Tiêu nhà con.”

Cổ ma ma trong lòng vui vẻ, càng thêm nghiêm túc đánh giá Dịch Thừa.

Bạch ba ba cơ hồ cũng muốn té xỉu, không nghĩ tới hần và Dĩ Tiêu..... Không, hần là ông biết con dâu Dĩ Tiêu là hoa đã có chủ, hơn nữa đứa con Bạch Thiểu Hiên cho ông một đả kích, Bạch ba ba trong lòng than thở, nhân sự vô thường a! Ông dao động đi đến bên cửa sổ, nhìn đám mây trắng trên không trung vô cùng phiền muộn.

“Anh, anh thật lắm mồm nha.” Cổ Dĩ Tiêu lén nhéo cánh tay Cổ Dĩ Sinh, “Anh dám vạch trần em!”

“Anh cứu hần khỏi lửa giận của Bạch bá bá, em hần là cảm ơn anh.” Cổ Dĩ Sinh nhin đau giải thích.

“Cám ơn anh, Cổ đại hiệp!” Cổ Dĩ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, tay càng dùng sức nhéo cánh tay Cổ Dĩ Sinh.

Cổ Dĩ Sinh bị cô ngược đãi đến dường như muốn chảy máu, vừa kéo tay tránh đi thật xa.

Dịch Thừa và Bạch Thiểu Hiên ở nơi khác khe khẽ nói nhỏ, Dịch Thừa không ngừng trợn mắt trắng, Bạch Thiểu Hiên thì không ngừng thở dài, hai người thương lượng nửa ngày cũng không nói ra về sau. Dịch Thừa đẩy kính mắt lên sống mũi hỏi: “Cậu thật sự quyết định muốn đi Hà Lan?”

Bạch Thiểu Hiên gật đầu. “Tớ thật sự không có cách nào, tớ không thể vẫn ở tại chỗ này, William và Deborah cũng không thể vẫn ở tại nhà người. William đã biết phụ chuyện cha mẹ muốn tớ đính hôn với Dĩ Tiêu, hần và Deborah đã mua vé máy bay qua vài ngày nữa trở về Mỹ, hần nói cho tớ thời gian suy nghĩ, nếu tớ quyết định ở tại chỗ này, hần sẽ một mình đến Hà Lan nha. Tớ cũng rất mâu thuẫn, ở lại trong nước tớ cuối cùng nhất định sẽ cùng một người không quen biết kết hôn.” Hần cường điệu nói, “Đương nhiên, người kia không phải là Dĩ Tiêu, cậu yên tâm. Nhưng mà tớ không muốn như vậy, tưởng tượng đến ở cùng một người không quen cả đời, tớ liền sốt tóc gáy. Cho nên tớ cũng mua vé máy bay đi Mỹ, trước cùng William cùng nhau trở về, sau cùng đi Hà Lan.”

“Cha mẹ cậu.....” Dịch Thừa liếc mắt nhìn Bạch ma ma nằm trên giường bệnh, lòng có chút không đành.

“Chỉ cần bọn họ còn nhận đứa con này, tớ nhất định sẽ hiếu thuận với bọn họ!” Bạch Thiểu Hiên lại nhìn mẹ mình, hần không phải là một đứa con không có lương tâm.

“Dĩ Tiêu.....” Cổ ma ma vô cùng cao hứng kéo lấy Cổ Dĩ Tiêu, “Hần là bạn Thiểu Hiên sao?”

“Đúng vậy.” Cổ Dĩ Tiêu thấp giọng trả lời.

Cổ ma ma lại hỏi: “Là Thiểu Hiên giới thiệu con biết?”

“Mẹ, mẹ không cần hỏi con nha, con và hần trong lúc đó rất thuần khiết, mẹ không nên nghe anh nói bậy.” Cổ Dĩ Tiêu có chút ngượng ngùng, nóng lòng phủ nhận quan hệ cô và Dịch Thừa.

Thuần khiết mà đến khoa phụ sản nha? về mặt Cổ Dĩ Sinh khinh thường.

Cổ Dĩ Sinh cứ nhiên còn dám nhìn Cổ Dĩ Sinh lộ ra nụ cười thiên sứ thuần khiết.

Cổ Dĩ Sinh chịu không nổi quay đầu đi chỗ khác.

31. Chương 32

Chương 32: Hồng nhan họa thủy

Theo Bạch Thiếu Hiên, Deborah và William trở về, Dịch Thừa và Cổ Dĩ Tiêu trở lại cuộc sống bình thường. Ngoại trừ có một ngày Cổ Dĩ Tiêu biết được Deborah là bạn gái cũ của Dịch Thừa, không được tự nhiên chừng vài ngày.

Chuyện này không thể nghi ngờ con gái nhất định không thích, Dịch Thừa đã trải qua vài lần kinh nghiệm cho nên từ từ dụ ngọt nhưng cuối cùng không giải quyết được gì.

Một ngày buổi tối Cổ Dĩ Tiêu đi đến nhà Cổ Dĩ Sinh gặp một chuyện lớn.

Đó là một ngày buổi tối Cổ Dĩ Sinh phải tăng ca bởi vậy trong nhà chỉ có hai người Lăng Thiên và Cổ Dĩ Tiêu. Cổ Dĩ Tiêu ăn xong món ăn dinh dưỡng bữa tối do Cổ Dĩ Sinh làm, ngâm cây tắm đi rửa chén. Lăng Thiên nói muốn giúp Cổ Dĩ Tiêu nhìn cô mang thai nói một câu: “Vẫn nên để em làm, chị hiện tại thuộc loại người già yếu, em cũng không dám bắt nạt chị, nếu không em sẽ bị cho là đứa bé nghịch ngợm sẽ bị anh mắng.”

“Em đây là quan tâm chị hay là châm chọc chị nha?” Lăng Thiên che miệng cười, đánh cô một cái, “Em nói thêm một chút, chị thuộc loại già hay bệnh tàn?”

“Hắc hắc.” Cổ Dĩ Tiêu quơ đầu, “Là bà già thân tàn chí vẫn kiên cường!”

Lăng Thiên gãi ngứa cô, Cổ Dĩ Tiêu cười to hét lớn, hoa chân múa tay vui sướng lại bỗng nhiên phát hiện Lăng Thiên ôm bụng, có chút không đứng vững. Cổ Dĩ Tiêu trong lòng hoảng hốt, không phải cô không cẩn thận làm động thai khí Lăng Thiên? ! Cô giống như có thể thấy tình cảnh Cổ Dĩ Sinh một tay cầm dao giải phẫu, một tay cầm thái đao đuổi giết cô, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Tiêu..... Xong rồi.....” Lăng Thiên đỡ khung cửa, “Chị..... chị.....”

“Chị dâu, chị ngàn vạn lần đừng sanh non nha!!” Sắc mặt Cổ Dĩ Tiêu như tro tàn, rồi lại không biết làm sao bây giờ.

“Chị..... Có thể phải..... phải sinh” Đau bụng sinh con rất khó, Lăng Thiên vội vàng chỉ vào phòng khách, “Mau, mau gọi điện thoại.....”

“A?! Anh em rõ ràng nói dự tính ngày sinh là cuối tuần!” Cổ Dĩ Tiêu chỉ trời mắng to, “Cổ Dĩ Sinh anh là lang băm!” Mắng thì mắng cô còn phải gọi điện thoại đến bệnh viện, gọi người đưa xe cứu thương tới đón Lăng Thiên. Gọi xe cứu thương xong cô lại gọi điện thoại gấp cho Cổ Dĩ Sinh, “Lang băm! Vợ anh phải sinh !..... Ở nhà! Em gọi là xe cứu thương Anh trở về có ích lợi gì, anh cũng không phải ở khoa phụ sản !Anh đừng vội nha, ở đây không phải có em Cổ Dĩ Tiêu sao?..... Cái gì?! Anh cứ nhiên coi rẻ em! Gì? Gì nha! Khốn kiếp! Cứ nhiên cắt điện thoại em!” Cổ Dĩ Tiêu cầm giận treo điện thoại.

Thấy Lăng Thiên ôm bụng kêu không ngừng, Cổ Dĩ Tiêu ra vẻ rất có kinh nghiệm khuyên nhủ: “Chị dâu, chị nhịn xuống nha, đừng hét, hiện tại đau ấy tính là cái gì ? Chờ chút khí lực chút nữa sinh đứa bé.”

“Thật sự..... Rất đau nha.....” Thật muốn mạng người ta! Lăng Thiên cắn răng, sau đó vội vàng lấy hơi.

Di động Cổ Dĩ Tiêu vang lên, cô không kịp xem tên trên màn hình: “Sao! Người nào!”

“Dĩ Tiêu.....” Dịch Thừa tâm tình vô cùng tốt hôm nay rất cực hoàn thành luận văn sáng tác. Ngâm mình ở trong bồn tắm, thoải mái duỗi hai chân, chung quanh đều là bọt khí màu trắng.

Chỉ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng khẩn thiết của: “Anh có sinh con qua chưa? Nhanh nói cho em biết, đau bụng phải làm thế nào mới có thể giảm bớt thống khổ?”

Sau đầu Dịch Thừa rơi xuống một đường hắc tuyết, “Anh..... đời này chưa từng sinh con qua”

“Ngay cả con cũng không sinh được, anh thật vô dụng!” Cổ Dĩ Tiêu hét lớn.

Dịch Thừa ủy khuất nhìn thoáng qua cấu tạo phái nam dưới mặt nước, khóc không ra nước mắt. “Anh phải sinh?” Dịch Thừa thuận miệng nói một câu, theo sau lại hối hận đến cơ hồ muốn đem đầu vùi vào trong nước tự sát. Không thể nào, Dịch Thừa người đừng làm chuyện ngớ ngẩn nữa! Cô ta như vậy người cũng bắt chước sao? Quả nhiên gần đỏ thì đỏ, gần mực thì đen, gần người biến thái tất như thế trí a.

“Chị dâu em phải sinh, anh hai lại không ở đây..... Ai ya! Thật là nóng lòng chết nha, em chưa sinh con anh cũng chưa sinh qua, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ!” Cổ Dĩ Tiêu cuống cuống nắm lấy tóc mình, nhìn Lăng Thiên đau đến nước mắt rơi xuống, cô nguyên rửa xe cứu thương tại sao còn chưa đến!

“Đừng vội.....”

Dịch Thừa mới nói hai chữ đã bị Cổ Dĩ Tiêu cắt đứt, “Anh thật là, chị ấy đau như vậy em có thể không vội sao? Xe cứu thương đến giờ còn chưa đến, chị dâu lại kêu đau..... Không thèm nghe anh nói nữa!”

“Bốp” một cái, Cổ Dĩ Tiêu treo điện thoại Dịch Thừa.

Dịch Thừa cười khổ, đối với Cổ Dĩ Tiêu yêu mãnh liệt thêm vài phần. Hắn rơi vào tay giặc, Cổ Dĩ Tiêu càng bướng bỉnh càng biến thái hắn lại càng thích cô, hắn vĩnh viễn không biết Cổ Dĩ Tiêu bước tiếp theo làm cái gì, sẽ nói cái gì, cho nên mỗi một giây cô đối với Dịch Thừa mà nói đều là mới mẻ vô cùng. Dịch Thừa ơi Dịch Thừa, người dạng gì sẽ thích người như vậy, chẳng lẽ trong xương người cũng giống Cổ Dĩ Tiêu sao? Sắc mặt Dịch Thừa nghiêm nghị cứng rắn nhìn thoáng hình ảnh của mình trong gương, thấy thế nào cũng là một người đứng đắn, thật sự không giống sinh vật tên Cổ Dĩ Tiêu kia nha.

.....

Trước tết âm lịch Dịch Thừa rời khỏi thành phố X, đến thành phố F chúc mừng năm mới với cha mẹ hắn. Hắn một ngày gọi một cú điện thoại cho Cổ Dĩ Tiêu, phát giác không thường xuyên thấy thấy cô ngày tháng thật khó trôi qua. Bất tri bất giác nhớ đến hai người “Giao chiến” đã muốn một năm, một năm trước vì đáp án năm chữ kia khiến cho hắn bắt đầu chú ý Cổ Dĩ Tiêu, ngay lúc đó hắn làm sao cũng không nghĩ đến hắn và cô nữ sinh này phát triển đến trình độ hôm nay.

Tết âm lịch qua, Dịch Thừa trở lại thành phố X, bắt tay vào làm luận văn chỉ đạo và trả lời cho sinh viên chưa tốt nghiệp. Vì tránh lúc trả lời bởi vì tình cảm cá nhân mà cho Cổ Dĩ Tiêu cao điểm, hắn tính tránh khi Cổ Dĩ Tiêu trả lời câu hỏi để công bằng với các học sinh khác.

Khai giảng không quá vài ngày thì bắt đầu ghi danh trao đổi giáo viên đi Ninh Hạ, nhưng chỉ có một ít trợ giáo và giảng sư ghi danh, phó giáo sư cùng giáo sư cấp ột người cũng không có, bởi vì bọn họ không muốn đến nơi đó. Trong trường hy vọng ít nhất có một phó giáo sư hoặc giáo sư đi Ninh Hạ, trong trường cố ý nguyện theo vài phó giáo sư lựa chọn, hai người đi. Mọi người thực tự nhiên đem ánh mắt đặt ở trên người tuổi trẻ Dịch Thừa, bởi vì hắn có năng lực và thời gian, chẳng qua Dịch Thừa vẫn không có ngõ ý. Nếu hắn vẫn độc thân hắn sẽ xem xét một chút nhưng mà hắn tạm thời luyến tiếc rời khỏi Cổ Dĩ Tiêu, cho nên cũng không muốn đi Ninh Hạ.

Một ngày nọ Dịch Thừa nhận được điện thoại viện trưởng, bảo hắn hết giờ lên khóa đến văn phòng viện trưởng. Dịch Thừa có loại dự cảm bất hảo, cảm thấy được viện trưởng tìm chính mình tám chín phần là muốn hắn đi công tác, khuyên hắn đồng ý đi Ninh Hạ.

Gõ cửa phòng viện trưởng, Dịch Thừa vào trong liền thấy viện trưởng nghiêm mặt ngồi ở trước bàn công tác giống như bị chó cắn một cái. Hắn đi đến phía trước, gật đầu một cái.

“Mời ngồi.” Viện trưởng nói, “Dịch Thừa, cậu vốn là giáo sư rất có tiền đồ, nhưng mà.....”

Biến chuyển trọng điểm ở câu phía sau kia. Dịch Thừa nghiêm nghị chú ý nghe sau câu “Nhưng mà” là gì.

“Nhưng mà cậu tại sao làm ra chuyện như vậy?” Viện trưởng cầm trong tay một cái phong thư, “Không biết ai đã chụp, còn viết báo cáo đưa ta xem, hẳn rất có thể muốn đem những tấm hình này giao cho nhà báo.”

Dịch Thừa không giải thích được tiếp nhận phong thư, bên trong rơi ra vài tấm hình chụp hẳn và Cổ Dĩ Tiêu thân mật, mặt hẳn chụp rất rõ ràng so với Cổ Dĩ Tiêu thì chụp không rõ lắm, phần lớn là mặt bên cạnh. Đề mục báo cáo chính là: “Học sinh đại học X tình nghi hối lộ phó giáo sư trẻ tuổi, tác phong và kỷ luật bên trong trường cao đẳng làm cho người ta lo lắng”. Dịch Thừa lật sột vài giấy, tiếp tục xem nội dung trong báo cáo.

“Đây là lời đồn.” Dịch Thừa nhin không được lập tức làm sáng tỏ.

“Nếu chuyện này bị đưa lên báo thì sẽ không còn là lời đồn.” Viện trưởng cau mày, “Ta không biết hẳn gửi cho ta vật này nhằm mục đích gì, bất quá chuyện vẫn đề về tác phong rất nghiêm trọng, hơn nữa trong xã hội đối với chuyện này vô cùng miễn cảm.....”

“Không có hối lộ!” Dịch Thừa đứng lên, đem ảnh chụp đặt sang một bên, “Tôi chưa từng có quan hệ bất chính với học sinh, người đưa tin và ảnh chụp này thuần túy chính là dụng tâm phỉ báng.”

“Cho dù là phỉ báng đối với cậu cũng không có lợi. Chứng cứ xảy ra nơi này.....” Viện trưởng chỉ vào tấm ảnh chụp, “Phóng viên sẽ đi điều tra cô gái chụp trong ảnh là ai, một khi phát hiện cô thật là học sinh của cậu, cho dù cậu có trăm miệng cũng khó giải thích. Cậu phải biết rằng lực lượng truyền thông so với cậu tưởng tượng càng thêm đáng sợ như thế nào. Hơn nữa hậu quả cũng không phải một mình cậu gánh vác, trường học cũng có trách nhiệm, còn có cô gái trong ảnh, nếu cô ấy thật là học sinh của cậu, xử phạt nhẹ nhất chính là bị khai trừ học tịch.”

Viện trưởng thấy Dịch Thừa hồi lâu không nói chuyện, liền nói tiếp: “Gặp chuyện như vậy trong trường phải lập tức điều tra, nhưng mà không phải điều tra người chụp ảnh mà là điều tra cậu.”

“Viện trưởng, chỉ sợ mục đích người gửi ảnh này không phải muốn cho truyền thông biết, mà là nhằm vào tôi.” Dịch Thừa đem phần báo cáo kia đặt lên bàn, “Nếu thật sự muốn tung tin hẳn trước đó đã đem hình này đến toà soạn.”

32. Chương 33

Chương 33

“Tôi cũng nguyên ý tin tưởng cậu không phải là người như thế nhưng mà cậu nói cho tôi biết gửi mấy tấm ảnh này đến nhằm mục đích gì? Đơn thuần phỉ báng cậu sao?” Viện trưởng nhìn tấm ảnh kia, chỉ vào Cổ Dĩ Tiêu nói: “Cô gái này là ai? Đối phương vì sao khẳng định cô tiến hành hối lộ với cậu?”

“Cô ấy là ai?” Dịch Thừa bất đắc dĩ trả lời, “Cô ấy là bạn gái tôi.”

“Cô ấy có phải là học sinh của cậu không?”

“Từng phải”

Viện trưởng thở dài, “Vây rất phức tạp” Ông đi qua đi lại vài bước, “Nếu có người muốn tiết lộ chuyện này thì chứng cứ vô cùng xác thực. Nếu là nhắm vào cậu có thể khiến cho cậu thân bại danh liệt, nếu là nhắm vào cô ấy thì có thể làm cho cô ấy bị khai trừ học tịch. Bất quá gửi vào trong tay ta hơn phân nửa là nhắm vào cậu. Không bằng như vậy đi, cậu ghi danh đi Ninh Hạ trước né qua đoạn nổi bật này, ta tận lực giúp cậu ép chuyện này xuống. Nếu không ta sợ đến lúc đó chẳng những cậu thân bại danh liệt, cô ta cũng sẽ bị khai trừ học tịch.”

“Đây là trốn tránh.” Dịch Thừa nắm chặt tay thành nắm đấm.

“Đây là kế hoãn binh.” Viện trưởng nói lời thăm thía, “Học viện chúng ta cũng không muốn mất đi một nhân tài, luận văn của cậu đã thông qua xét duyệt, đang đưa đi thủ đô tham gia bình xét, tại thời khắc mấu chốt này không thể xảy ra một chút nhiễu loạn. Ta nói thật nếu chuyện bị phơi ra ánh sáng, mặc kệ hai người các ngươi là quan hệ gì, tiền đồ của cậu và cô ấy toàn bộ đều bị hủy. Ta thật sự không muốn cậu đi Ninh Hạ, nhưng mà ta cũng phải suy nghĩ cho danh dự trường học.”

.....

Âm nhạc hơi có vẻ ưu thương, vừa lúc phối hợp tâm tình giờ phút này của Dịch Thừa.

Một mình ngồi ở trong quán bar, Dịch Thừa đã uống vài ly Whiskey, hẳn không có muốn dùng rượu giải sầu nhưng mà vẫn uống từng ly từng ly vào bụng.

“Chào.” Không biết khi nào bên người lại có thêm một cô gái, mặc áo da màu đỏ bó sát, váy ngắn màu đen, tóc quăn rối tung xỏa ở sau lưng, khoe môi có một nốt ruồi. “Uống nữa sẽ say không bằng tìm người nói chuyện phiếm.”

Dịch Thừa đối loại rượu này không sợ, lấy tay chống cằm cách xa một chút.

Cô gái rõ ràng dựa vào hơn, trực tiếp nói lời mời tình một đêm: “Như thế nào, đổi nơi tâm sự nha?”

Dịch Thừa liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần sáng đổi nơi tán gẫu đại khái muốn vào trong phòng “Tán gẫu” chứ gì. Đáng tiếc hẳn đối với cô gái lai lịch không rõ một chút hứng thú cũng không có. Cùng bạn gái mình hẹn hò thì bị truyền thành là “văn đề tác phong” và “tính hồi lộ”, nếu cùng cô gái này đi không biết sẽ truyền ra lời đồn gì nữa đây. Hắn trực tiếp xem nhẹ lời mời của đối phương, vẫy tay với người phục vụ.

Cô gái kia không chịu nổi, đại khái là cô chưa từng bị người đàn ông nào từ chối như vậy, tức giận xoay người bước đi.

Đi ra quán bar tay Dịch Thừa mới vừa chạm vào cửa xe, trong đầu liền buông thả ý nghĩ muốn lái xe về nhà. Hắn đã bị tai nạn xe cộ một lần, nếu bây giờ lái xe sẽ có cơ hội xảy ra tai nạn, hẳn không muốn, cuối cùng hắn lựa chọn ngồi .

Đi ra thang máy Dịch Thừa mở đèn hành lang, phát hiện trước cửa nhà mình có một người đang ngồi, tập trung nhìn vào thì ra là Cổ Dĩ Tiêu. Hắn đi ra phía trước phát hiện cô ôm đầu gối, vùi đầu vào khuỷu tay giống như đang ngủ. Cô muốn tới cũng không nói một tiếng, ai ya. Dịch Thừa tâm sinh yêu thương ngồi xổm xuống vuốt tóc Cổ Dĩ Tiêu. Hắn nhẹ tay mở cửa bé Cổ Dĩ Tiêu vào đặt lên trên giường.

“Sắc lang –” Cổ Dĩ Tiêu mới vừa nằm xuống liền bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt vừa trừng lớn nhìn Dịch Thừa, “Anh tại sao giờ này mới trở về..... Em chờ anh đã lâu” Cô ngồi xuống, xoa ánh mắt, “Anh đi đâu ? Cho dù em gọi cũng không tiếp..... Anh uống rượu ?”

Dịch Thừa lấy điện thoại cầm tay ra thấy, không có điện .

“Xảy ra chuyện gì ? Anh đã nhiều ngày không đến tìm em” Cổ Dĩ Tiêu đưa tay kéo cà- vạt Dịch Thừa, “Anh không phải có người phụ nữ khác chứ?”

Dịch Thừa từ ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh cho cô xem.

Cổ Dĩ Tiêu vừa nhìn ra liền sợ hãi, “Đây, đây là chụp lúc nào?!”

“Không biết.”

“Anh có nhớ em lần đầu tiên đến nhà anh hay không, em cảm thấy có người theo dõi chúng ta? Khi đó ánh sáng lóe lên một cái thì bị em phát hiện .” Cổ Dĩ Tiêu tinh thần tỉnh táo, hoàn toàn không có đau khổ.

“Tấm ảnh này gửi vào trong tay viện trưởng.” Dịch Thừa kéo cà- vạt, ngã xuống trên giường.

“Không thể nào?” Cổ Dĩ Tiêu kinh ngạc nói, “Ai dễ tiện như vậy?”

“Không biết.”

“Vậy anh..... Anh có bị cuốn gói?”

“Tạm thời sẽ không, bắt quá..... Anh có hai lựa chọn.” Hấn vươn hai đầu ngón tay, “Thứ nhất là chính mình từ chức; Thứ hai là đi Ninh Hạ một năm rưỡi.”

“Hai cái đều rất khó lựa chọn.” Cổ Dĩ Tiêu giận tái mặt “Có người cố ý hại anh! Hừ, trên đời tại sao có người còn hơn em? Tức chết em, trên thế giới chỉ có mình em mới có thể chinh anh, người khác ai cũng không thể!”

Dịch Thừa nở một chút nụ cười, “Em và hấn không giống nhau.”

“Anh còn cười được?!” Cổ Dĩ Tiêu giờ nắm đấm lên, “Bị em biết là ai, em sẽ chinh hấn đến muốn chết cũng không được!”

“Biết là ai cũng không quan trọng, hính đã gửi cho viện trưởng . Mặt khác còn có một báo cáo nói em hối lộ anh, nói anh tác phong bất lương. Nếu anh còn muốn ở lại trường học thì phải đi Ninh Hạ.”

“Anh có giải thích với viện trưởng, chúng ta trong lúc đó không có quan hệ bất chính, em không thi nghiên cứu sinh của anh, căn bản không có ưu đãi gì từ anh.”

“Dĩ Tiêu, chuyện không đơn giản giống như em nghĩ đâu.” Dịch Thừa ngồi xuống nhìn ánh mắt Cổ Dĩ Tiêu, “Nếu ta kiên quyết phủ nhận chuyện sẽ được đăng báo, trường học sẽ thành lập tổ điều tra chẳng những điều tra anh, còn muốn điều tra em. Hiện tại bọn họ không biết người trong ảnh là em, nhưng mà muốn điều tra em cũng rất dễ dàng, bởi vậy thành tích bốn năm của em, nhất là thành tích và bài thi hai môn mà anh dạy đều xem lại, em hiểu không. Nhớ chuyện anh cho em điểm tuyệt đối không? Chuyện này điều tra ra ví như em không viết ra được đáp án, vì thế tính hối lộ anh cho em điểm cao. Một khi bị nhận định là có hối lộ, em rất có thể bị khai trừ học tịch.”

“Bọn họ bắt đầu tra em ?” Cổ Dĩ Tiêu cắn môi dưới, nổi trận lôi đình.

“Không có, nhưng mà anh sẽ không để bọn họ điều tra em.”

“Cho nên anh muốn một mình đi tới Ninh Hạ xa như vậy sao?”

“Ừm.”

“Nhưng mà anh có nghĩ tới người kia lợi dụng chuyện này tổn hại anh một lần, thì nhất định còn có lần thứ hai, lần thứ ba, đến lúc đó làm sao bây giờ? Dịch Thừa, suy nghĩ một chút đi, ai theo dõi anh? Ai có thù oán với anh? Quan trọng là ai biết chuyện em với anh? Em dám cam đoan đám bạn trong ký túc xá của em không làm ra chuyện như vậy.”

Dịch Thừa suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Tạ Hường Đông.”

“Tạ giáo sư, thầy ấy có thù gì với anh?” Cổ Dĩ Tiêu nháy mắt, “Bởi vì ghen tị anh đẹp trai hơn hấn? Hay là..... Hấn thăm mến em cho nên xem anh thành tình địch?”

Dịch Thừa gõ đầu cô một cái trừng phạt cô không nghiêm túc, “Hấn bởi vì chức vị danh vọng cho nên bất mãn, mặt khác dường như biết chúng ta ở bờ biển ăn cua nướng, giống như có thử qua anh một lần nhưng mà khi đó anh vội vàng đi Bắc Kinh họp, không có để ý đến.”

“Nhìn không ra hấn lại để ý như vậy!” Cổ Dĩ Tiêu giận không thể nuốt, lập tức sinh ý niệm chinh Tạ Hường Đông trong đầu.

“Để anh điều tra xem biết đâu có biến chuyển, nếu tra ra thật là Tạ Hường Đông.....”

“Anh có thể cản ngược lại hấn một cái!”

“Anh không phải là cầu.....” Sau đó Dịch Thừa rơi xuống vài cái hắc tuyến.

Cổ Dĩ Tiêu từ phía sau ôm lấy cổ hấn, gục vào trên lưng cắn vào lỗ tai hấn, “Anh dám đi Ninh Hạ em liền một ngụm cắn chết anh!”

Dịch Thừa trốn tránh kêu khổ không ngừng.

“Đúng rồi, em nghĩ ra một phương pháp chinh Tạ Hường Đông nhưng phải nhờ anh phối hợp một chút.”

Dịch Thừa ngăn cản người, “Em muốn chinh hấn?”

Cổ Dĩ Tiêu dùng sức gạt đầu,vừa nói đến phải chỉnh người cô so với ai khác đều dũng cảm hơn, lập tức khua tay múa chân đem kế hoạch của chính mình nói cho Dịch thừa,cười gian liên tục,ước gì lập tức có thể đi tìm Tạ Hường Đông.

Dịch Thừa nghe xong kế hoạch của cô thầm than một hơi,Cổ Dĩ Tiêu quả thực chính là vô pháp vô thiên,nghĩ ra được kế hoạch ác độc đến cực điểm như vậy, may là không có dùng trên người hần.Vốn định trách cứ cô vài câu,bỗng nhiên thấy cô nằm lên trên giường nhìn hần vẫy tay,chớp mắt một cái,Dịch Thừa lập tức sắc mặt nhào đến, đem cái gì Ninh Hạ, ảnh chụp, Tạ Hường Đông quăng lên chín tầng mây.

Hồng nhan họa thủy, một chút cũng không sai.

.....

33. Chương 34

Chương 34: nghịch chuyển

Mặc dù Dịch Thừa muốn tra ra người gửi những tấm ảnh kia có phải Tạ Hường Đông hay không nhưng mà chuyện như vậy làm sao tra. Bất quá Dịch Thừa lại nghe nói, hai phó giáo sư được cử đi Ninh Hạ một người là hần một người là Tạ Hường Đông.

Có lẽ thật là Tạ Hường Đông.

Mặc kệ có phải Tạ Hường Đông hay không thì hần hôm nay cũng tiêu rồi bởi vì Cổ Dĩ Tiêu muốn chỉnh hần. Dịch Thừa dạy xong khóa liền đến địa điểm đã hẹn nhưng không thấy Cổ Dĩ Tiêu. Hần đợi chưa đầy vài phút sau lưng liền bị người nào đó vỗ mạnh một cái,một chút cũng không lưu tình giống như muốn đánh hần đến nội thương hay sao ý.Người vô tình như vậy ngoại trừ Cổ Dĩ Tiêu ra còn có ai? Dịch Thừa xoay người vừa thấy liền không khỏi thối lui từng bước, trong lúc nhất thời lại nhận không ra người trước mắt.

Đây là một cái áo kiểu cũ màu đen,tất chân màu da,phía dưới là một đôi giày cao gót màu đen.Cô đeo một cái kính đen thật to dường như che đi nửa mặt của mình, tóc chải ngược về phía sau đáng vẻ rất quê mùa, còn xịt rất nhiều nước hoa,mùi thơm nồng nặc bay đến.

“Dĩ Tiêu?!” Kính mắt Dịch Thừa thiếu chút nữa từ mũi rơi xuống.

“Là em.” Cổ Dĩ Tiêu theo bản năng đẩy kính mắt nhếch miệng cười.

Dịch Thừa thực kinh ngạc nhìn cô, phát giác cô hiện tại nhìn qua so với hần còn lớn hơn mười tuổi, thật sự là người cần ăn mặc,phật cần kim trang,ăn mày phải mặc đồ ăn mày.“Em tại sao ăn mặc thành như vậy?”

“Chúng ta không phải đến căn tin dành cho giáo sư sao?” Cổ Dĩ Tiêu còn nghĩ vòng vo,“Hình dáng em như vậy tương đối giống giáo sư nha,nếu em cứ trẻ tuổi xinh đẹp sợ làm nhiều người chú ý đến.”

Cô như vậy chỉ sợ càng dẫn người chú ý Dịch Thừa lắc lắc đầu làm bộ không biết cô,đi đến căn tin giáo sư.

“Dịch giáo sư –” Cổ Dĩ Tiêu ở phía sau kêu lên,“Chờ tôi một chút!” Vén hai sợi tóc trên mặt ra, thực đứng đắn đi đến bên người Dịch Thừa, nói:“Hiện tại bắt đầu, anh phải gọi em là Cổ giáo sư.”

Dịch Thừa làm bộ không có nghe thấy, chỉ thấy Cổ Dĩ Tiêu nhếch miệng, dùng ngữ khí buồn nôn làm nũng nói:“Dịch giáo sư, anh gọi em một lần thôi~~ được không nha~~”

Dịch Thừa dừng lại quay đầu lại nhìn thoáng qua dáng vẻ đại thẩm của Cổ Dĩ Tiêu, quay đầu lại không tình nguyện gọi một tiếng:“Cổ..... giáo sư.”

Cổ Dĩ Tiêu lúc này mới cảm thấy hài lòng nở nụ cười, ngẩng đầu uốn ngực đi ra đến trước.

Hai người cùng nhau đi đến căn tin giáo sư, Cổ Dĩ Tiêu nhìn xung quanh một chút lập tức phát hiện Tạ Hường Đông, hẩn bưng một khay đồ ăn tìm được một vị trí ngồi xuống. Cổ Dĩ Tiêu cười lạnh một chút từ trong túi màu đen lấy ra một “Vũ khí bí mật”.

“Em thật sự tính làm như vậy.....” Dịch Thừa xấu hổ hỏi.

“Tôi cũng đã tới, nào có đạo lý lùi bước!” Cô chỉ cần quyết định xong sẽ không nửa đường buông tha. Nói về người gan dạ sáng suốt thích chinh người, cô_ Cổ Dĩ Tiêu tuyệt đối là người đứng đầu, bằng không lúc trước sẽ không bỏ thuốc xổ vào trong ly của Dịch Thừa. “Bắt đầu hành động!” Cô lại một lần nữa vỗ mạnh vào lưng Dịch Thừa, cho hẩn một lời cổ vũ tinh thần và nụ cười làm người ta sờn tóc gáy.

Dịch Thừa chần chờ một chút cuối cùng đi đến vị trí Tạ Hường Đông, trong tay ôm chổng chặt một đồng dao cụ — hơn mười trương án nhưng mà không có gì tác dụng gì. Đi ngang qua Tạ Hường Đông hẩn cố ý vụng về đem mấy tờ giấy đỏ rơi đầy trên đất, sau đó ngồi xổm xuống lụm lên.

Theo như kịch bản Cổ Dĩ Tiêu, lúc này Tạ Hường Đông hẩn là đi giúp đỡ. Nhưng mà Tạ Hường Đông vẫn ngồi im như núi Thái Sơn, nhìn cũng không nhìn Dịch Thừa một cái, không biết là làm bộ không phát hiện hay là cô ý. Đi đến giúp đỡ chính là cô gái phụ trách thu dọn bàn ăn, không cần phải nói liền hướng về phía mặt Dịch Thừa nhìn say đắm.

Cổ Dĩ Tiêu tức giận đến dậm chân, liều mạng dùng ánh mắt trừng Dịch Thừa.

Dịch Thừa có lẽ là phát giác ánh mắt giết người của Cổ Dĩ Tiêu, cố ý đem tờ giấy ném ở đến dưới chân Tạ Hường Đông, Tạ Hường Đông rốt cục có phản ứng, giả mù sa mưa xoay người giúp hẩn. Dịch Thừa sợ hẩn nhặt được quá nhanh, liền cố ý luống cuống tay chân đem càng nhiều giấy rơi trên mặt đất.

Lúc này Cổ Dĩ Tiêu nhanh như chớp vọt lại đây, đem bình nhỏ có mù-tạc, nước óc đổ vào đồ ăn của Tạ Hường Đông, ly nước trà trong tách của hẩn cũng bị cô bỏ thêm mù-tạc vào, ngay cả giấy trên bàn ăn cũng không buông tha. Đây là hành vi chinh người vô cùng thấp kém, Cổ Dĩ Tiêu lại làm không biết mệt, lúc sau hết thấy, cô ngẩng mặt lên tìm một chỗ ngồi sau lưng Tạ Hường Đông.

Hẩn vì sao phải cùng cô làm chuyện mạo phạm như vậy..... Dịch Thừa thu thập xong một ít đồng giấy vụn, nói cảm ơn sau đó giả bộ thoải mái ngồi vào đối diện Cổ Dĩ Tiêu.

Tất cả chỉ là mở đầu mà thôi.

Tạ Hường Đông không nghi ngờ gì, hẩn gấp một miếng rau xanh đưa vào trong miệng, chỉ nhai vài cái thì hương cay xông thẳng lên mũi, lại tiếp tục nhắm về phía ót. Hẩn che lỗ mũi, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, âm thầm vùng vãn hồi lâu mới thở lại bình thường. Chẳng lẽ hôm nay rau xanh ở căn tin có bỏ ót ? Hẩn thở ra một hơi thật dài, bưng tách trà ấm lên, uống một ngụm nước trà. Vừa uống vào nước trà giống như bom nguyên tử bùng nổ vị mù-tạc và đường tiến đến ót, sặc đến nước mắt và nước mũi đua nhau chảy ra giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, lại như Hoàng Hà vỡ đê không thể vãn hồi. Hẩn lấy giấy ăn trên bàn bôi loạn trên mắt và mũi.

Lúc này trong căn tin chợt nghe một tiếng hét thảm, Tạ Hường Đông nhảy dựng lên vừa ho khan vừa hắt xì, tay hẩn vung vẩy chân thì giậm xuống đất như người động kinh, nước mắt nước mũi còn có nước miếng tựa như thác nước ào ào chảy ra. Gương mặt vốn xấu xí giờ càng thêm dữ tợn giống như đang chịu mười cực hình mãn thanh, nhìn qua muốn đáng sợ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Thầy không sao chứ?” Cổ Dĩ Tiêu ra vẻ quan tâm đi đến nơi rối loạn kia thuận tiện dán tờ giấy sau lưng hẩn.

Thật có thể nói là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, Tạ Hường Đông điên cuồng thật lâu, mặt xám như tro tàn, hé ra khuôn mặt đã sớm phân không rõ đâu là mũi đâu là mắt, ngũ quan giống như đều bị dời đi. Còn chưa có bình tĩnh trở lại, người chung quanh lại tuôn ra một trận cười to.

Hẩn không thể hiểu nổi, nửa ngày mới phát hiện sau lưng hẩn có một tờ giấy, hẩn hồn hển kéo tờ giấy xuống liền thấy, mặt trên viết phim [Đông Thành Tây Tự]

“Ai làm ?” Tạ Hường Đông nghiêng rằng nghiêng lợi, lập tức nhìn quét chung quanh, cuối cùng đem ánh mắt nhắm ngay Dịch Thừa.

Giờ phút này Dịch Thừa kịp thời phát huy diễn mặt hoàn mỹ của hắn, vẻ mặt vô tội và không giải thích được, miệng còn nói “Ai nhảm chán như vậy nha” Vừa nói còn nhiệt tâm đưa cho Tạ Hường Đông một bịch khăn giấy.

Cổ Dĩ Tiêu thực vừa lòng hành động của mình, khoa trương cầm cái túi lớn lên, giẫm giày cao gót, ngón tay cong lên chỉnh lại kính mắt, sau đó mông uốn éo uốn éo ra khỏi căn tin giáo sư.

34. Chương 35

Chương 35

Vui vẻ không bao lâu Cổ Dĩ Tiêu liền buồn bực thấy Dịch Thừa nghe điện thoại của viện trưởng, sau đó vội vàng đi đến văn phòng viện trưởng cho đến bây giờ còn chưa có trở về. Cô lường trước phòng chừng viện trưởng muốn phát uy, không biết Dịch Thừa có thể bị bắt đi Ninh Hạ hay không.

Cổ Dĩ Tiêu đứng ở trong nhà Dịch Thừa rầu rĩ không vui nhìn TV, phim bộ tình yêu trong TV luôn lấy kết cục viên mãn, cô nghĩ không biết chính mình và Dịch Thừa sẽ ở chung bao lâu. Cổ Dĩ Tiêu từng hỏi qua chị dâu Lăng Thiên, vì sao trước khi Cổ Dĩ Sinh đi Thụy Sĩ du học tình cảm của Lăng Thiên và Cổ Dĩ Sinh từ lưu luyến biến thành không ổn định. Lăng Thiên luôn nói đó là bởi vì chị ấy không tin Cổ Dĩ Sinh cũng không tin tình yêu, mà Cổ Dĩ Sinh cũng rất thoải mái nói hai người người cách nhau một khoảng cách xa cho nên nhiều khi bởi vì tịch mịch mà làm ra một số chuyện phản bội tình yêu, tất cả mọi người đều có thể cam đoan chính mình không phản bội nhưng không thể cam đoan đối phương không phản bội đây là chuyện thường tình.

Nhìn di động Cổ Dĩ Tiêu rất muốn gọi điện thoại cho Dịch Thừa, chẳng qua là cô vẫn không gọi.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Cổ Dĩ Tiêu chạy tới mở cửa, ánh vào mi mắt cô chính là khuôn mặt âm trầm của Dịch Thừa, giống như vừa xui xẻo nuốt phải một con cóc. “Viện trưởng nói như thế nào?” Cổ Dĩ Tiêu không chút nghĩ ngợi trực tiếp hỏi.

“Danh sách đi Ninh Hạ không thể thay đổi, nên đi đúng là vẫn phải đi.” Dịch Thừa ném túi hồ sơ ném, sau ngồi lên sofa kéo cà- vạt.

Cổ Dĩ Tiêu ngây người một chút, tâm tình thoáng cái rơi xuống điểm thấp nhất, cô hung dữ nói với Dịch Thừa: “Bỏ mù-tạc chẳng qua là tùy tiện chính Tạ Hường Đông, sớm biết rằng như thế em trực tiếp bỏ thuốc chuột, thuốc chết hần là được!”

Dịch Thừa nghe thấy Cổ Dĩ Tiêu còn có suy nghĩ giết người, hắn nghĩ thầm rằng đời này tốt nhất không nên đắc tội với cô gái này. Ngay cả nghĩ như vậy hắn vẫn không buông tha kế hoạch đánh lừa Cổ Dĩ Tiêu của mình, tuy rằng hắn dự cảm khi bị vạch trần, kết cục sau đó của hắn nhất định cũng không tốt hơn Tạ Hường Đông là bao, nhưng đàn ông đều hướng đến cái vui vẻ nhất thời, hậu quả và v.v.. bọn họ cũng không suy nghĩ chu toàn.

Thật ra viện trưởng hôm nay gọi Dịch Thừa đi không phải nói với hắn chuyện đi Ninh Hạ, mà là rất vui mừng thông báo hắn, luận văn của hắn được triết học cấp quốc gia khen thưởng. Dịch Thừa cố ý nói bản thân nghĩ thông suốt nguyện ý ngàn dặm xa xôi đến Ninh Hạ. Bàn tay to của viện trưởng vung lên, nói trường học tạm thời không thể đem nhân tài vĩ đại như vậy giao cho trường khác, vẫn là để Tạ Hường Đông đi thi tốt hơn. Dịch Thừa được tiện nghi còn khoe mẽ, vẻ mặt đau khổ nói chính mình có lẽ bị hiềm nghi về việc hối lộ, viện trưởng cân nhắc hồi lâu nhìn hắn cam đoan, nếu thật sự có người đem đến tòa soạn, ông nhất định đem chuyện này áp chế đi. Tóm lại trường học định lưu lại hắn, nhất định sẽ không vì vài tấm ảnh mà để hắn đi khỏi đại học X.

Dịch Thừa đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lừa gạt Cổ Dĩ Tiêu, từ lúc vào cửa liền bắt đầu đóng kịch ngay.

“Anh chừng nào thì đi?” Cổ Dĩ Tiêu u ám ngồi xổm sô pha bên cạnh, ủ rũ hỏi hần.

Dịch Thừa suy nghĩ rồi lờ cô nói:“Thứ Hai.”

“Nhanh như vậy a?!” Cổ Dĩ Tiêu chấn động.

“Ủng hộ Tây Bộ khu cho nên càng nhanh càng tốt,mỗi một phút một giây cũng không thể trì hoãn.” Dịch Thừa giả giọng với cô, nói rất hay giống tư tưởng chính mình giác ngộ rất cao, trong lòng sớm không biết cười trộm thành cái dạng gì .“Làm một thanh niên tốt của thế kỷ mới,ta hẳn là hưởng ứng quốc gia kêu gọi, nơi nào của tổ quốc cần ta, ta liền đi đến nơi đó. Đừng nói là Tây Bộ Ninh Hạ, nếu tổ quốc muốn ta đi Afghanistan, ta cũng nhất định đi!”

Cổ Dĩ Tiêu hoảng hốt,không biết Dịch Thừa từ khi nào biến thành một thanh niên “cách mạng” mẫu mực như vậy, viện trưởng không hổ là viện trưởng mới bao lâu thời gian liền cải tạo hần giống như người lao động bốn mươi năm trong ngục giam. Tuy rằng trong lòng thực kinh ngạc nhưng đầu cô từ từ cúi xuống sâu hơn.

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Dịch Thừa đem tay đặt trên đầu cô.

Cổ Dĩ Tiêu thấp giọng nói:“Thuốc chuột vẫn là hạ viện trưởng thì tốt hơn.”

Về mặt Dịch Thừa cứng đờ,thiếu chút nữa nhin không được cười ha hả,nhưng vì muốn chính Cổ Dĩ Tiêu hần nhin xuống giả bộ đáng vẻ rất đáng thương, kéo lấy tay Cổ Dĩ Tiêu hỏi:“Còn lại hai ngày này,em có thể ở tại chỗ này giúp anh chứ?”

“Được.” Cổ Dĩ Tiêu thực sáng khoái đáp ứng hần, thậm chí còn đưa ra điều kiện càng thêm tốt đẹp chính là,“ Hai ngày này em đều nghe theo anh,anh có yêu cầu gì cứ việc căn dặn em. Muốn ăn cái gì em nhất định làm cho anh, muốn dùng cái gì em nhất định mua cho anh, còn có..... Còn có, không bao giờ ... chính anh nữa.”

Ác tâm của Dịch Thừa nhất thời xông ra được voi đòi tiên:“Vây em giúp anh xoa bóp,sau đó làm một bàn đồ ăn thật ngon,tiếp theo lau sàn nhà và cái bàn một chút,cuối cùng là đi giặt quần áo.”

“Được!” Cổ Dĩ Tiêu đáp ứng thật sự sáng khoái,lập tức chạy đến giúp hần xoa bóp bả vai.

Đây quả thực vượt qua dự liệu trước đó của hần, hần vốn thầm nghĩ phóng túng muốn cùng Cổ Dĩ Tiêu triển miên hai ngày mà thôi,không nghĩ tới nha đầu này lại ngoan như vậy:“Em vì sao ngoan như vậy?” Dịch Thừa hoài nghi hỏi.

“Bởi vì anh không còn thời gian nha.”

MB,nói cứ giống như đến thứ hai hần bị người ta giết a.

Vì thế trong nhà Dịch Thừa thỉnh thoảng truyền ra một tiếng ra mệnh lệnh cùng một tiếng “Dạ!”,Dịch Thừa trong lòng hoàn toàn được thỏa mãn,vào ban đêm đến thời điểm lại càng không thể vãn hồi. Cổ Dĩ Tiêu để cho Dịch Thừa làm đến chân nhuyển đi,ngay cả khí lực xoay người cũng không có,càng không biết bản thân ngủ như thế nào.Thuốc súng trong đầu cô dường như có thể xử bắn Dịch Thừa trong mười phút,nhưng mà cứ nghĩ đến thứ hai hần phải đi Ninh Hạ,vẫn là nhin xuống.

Nhưng mà chuyện không thuận lợi giống Dịch Thừa nghĩ như vậy.Sau khi sai vặt Cổ Dĩ Tiêu trong hai ngày và dùng hết hai hộp Durex Dịch Thừa ngủ thật sự rất ngon giấc,Cổ Dĩ Tiêu còn muốn giúp hần làm bữa tối và điểm tâm ngọt cho nên đi xuống lầu. Không khéo thuận tay cầm lên một tờ báo lật xem,thấy được tin tức Dịch Thừa được khen thưởng, lại phát hiện một trang nói về tổng tuyển cử phái giáo sư đại học đi đến Ninh Hạ, mặt trên rõ ràng viết phó giáo sư Tạ Hướng Đông dẫn đội, căn bản không nhắc tới Dịch Thừa.

Cổ Dĩ Tiêu nhất thời hiểu được ,cô bị Dịch Thừa lừa giỡn .

Dịch Thừa bởi vì hai ngày này tiêu xài thể lực quá độ, ngủ ngon đến Cổ Dĩ Tiêu dùng dây thừng trói lại hần cũng không biết. Chờ hần tỉnh lại thời điểm,Cổ Dĩ Tiêu đem cái ghế dựa ngồi ở bên giường, cầm trong tay một cái trứng,ăn ngon lành.

Dịch Thừa hoảng hốt,giây dụa, lại phát hiện chính mình bị dây thừng trói lại giống như sắp đem đi mổ. Như thế nào,nô lệ khởi nghĩa à? Hoặc là Cổ Dĩ Tiêu phản công muốn làm nữ vương ?

Cổ Dĩ Tiêu hừ lạnh một tiếng, đi đến tủ lạnh lấy một khối băng.

“Em muốn làm cái gì?” Dịch Thừa có thể cảm giác được mặt hắn tái xanh.

“Không có làm cái gì.” Cổ Dĩ Tiêu bưng cầm một khối băng đi đến, lấy tay vuốt ve mặt Dịch Thừa, dè dặt cổ họng nói: “Anh thích xong rồi nên đến phiên em.”

“Em trước nên cởi dây thừng ra, chúng ta bàn bạc kỹ hơn nha.” Dịch Thừa vọng tưởng kéo dài thời gian để tự bảo vệ mình.

“Em chính là quá hiền lành mới có thể bị anh lừa.” Cổ Dĩ Tiêu vỗ vỗ cái ót của mình.

Dịch Thừa biết mình chạy không khỏi khảo mấy khối băng nghiệm kia, cãi lại một câu: “Ngựa hiền thì bị ức hiếp, người hiền thì bị cười.” Nói xong, hắn có chút châm chọc nhìn thoáng qua hộp BCS Durex trống trơn đầu giường.

Lại thích đem ngựa và người nói ngược lại!

“Như vậy anh cũng không đúng nha.....” Cổ Dĩ Tiêu cầm lấy một khối băng vươn đầu lưỡi liếm một chút, khước miệng giơ lên một nụ cười trả thù, sau đó xóc cái chăn trên người Dịch Thừa lên, đem khối băng đặt ở trong ngực Dịch Thừa.

Dịch Thừa hít vào một hơi, vắn vẹo thân mình, khiến cho khối băng rớt sang một bên.

Cổ Dĩ Tiêu cười, cầm hai khối băng đặt lên ngực Dịch Thừa, làm hắn hét giống tiếng giết heo. Cô cười to ba tiếng dứt khối băng vào trong miệng Dịch Thừa để hắn vui vẻ thoải mái.

“Dịch Thừa!” Dừng xong hai khối khối băng, Cổ Dĩ Tiêu nắm lên một thanh băng, nhe răng cười cảnh cáo hắn, “Ác giả ác báo, ta Cổ Dĩ Tiêu thay trời hành đạo, tiêu diệt người!”

Dịch Thừa thề, về sau không bao giờ ... đắc tội Cổ Dĩ Tiêu nữa. Nhưng mà hiện tại hối hận hiển nhiên đã không còn kịp rồi, mắt Dịch Thừa thấy thanh băng sẽ đặt lên ngực hắn, chỉ có thể nhắm mắt lại chờ chết.

Một hồi phong ba liền như vậy bình ổn, Dịch Thừa tuy rằng không cần đi Ninh Hạ, nhưng mà không biết hắn có thể bình an vượt qua khảo nghiệm khối băng hay không. Muốn biết trải qua khảo nghiệm khối băng Dịch Thừa còn có thể sống hay không thì xin hạ hồi phân giải!

35. Chương 36

Chương 36: Tai nạn xe cộ nửa đêm

Màn hình hiện ra điểm chính Hình Nhi Thượng Học, Dịch Thừa đứng trên bục giảng, cầm trong tay microphone, đèn chiếu vừa phát hình lên, vừa nhìn các học sinh giải thích cái gọi là “Vật lý học chi thượng” và “Vật lý học chi hạ”. Hắn cầm phấn viết, xoay người viết ra vài trọng điểm, lúc xoay người trở lại liền thấy một nữ sinh lén vào phòng học ngồi ở vị trí bên cạnh ghế trên, còn hy vọng đầu nam sinh phía trước có thể che ình. Dịch Thừa nhìn cô gái đó vài lần phát hiện ra là Cổ Dĩ Tiêu.

Cô không phải đang làm việc sao?

Dịch Thừa bất động thanh sắc tiếp tục dùng ngữ điệu cứng nhắc giảng bài, trên mặt không có biểu tình đặc biệt gì, lạnh lùng giống như trên thế giới không có một người đáng để hắn quan tâm.

Cổ Dĩ Tiêu chống cằm, rất có hứng thú nhìn chằm chằm Dịch Thừa. A, hắn giả dáng vẻ đứng đắn thật sự rất giống nha, nếu cô không biết hắn, thật đúng là sẽ bị hắn lừa sợ. Kể hai mặt chết tiết này, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ đứng đắn của hắn, Cổ Dĩ Tiêu liền nhin không được muốn đến niết mặt hắn, xé vỡ mặt nạ nguy trang cẩn thận của hắn, nhưng mà lo lắng một chút hình tượng của hắn trong lòng học sinh, vẫn là buông tha hắn đi.

Dịch Thừa đột nhiên nhớ tới,qua vài ngày nữa chính là sinh nhật của nữ ma đầu Cổ Dĩ Tiêu. Dịch Thừa như cũ tinh tường nhớ rõ,sau khi bản thân trải qua khảo nghiệm khối băng,Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở trên người yếu ớt nói cho hắn tin tức này.

Tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh đều thu thập sách vở rời khỏi,Cổ Dĩ Tiêu ngồi bất động.Dịch Thừa thấy cô không muốn đi lên nói chuyện với mình, hắn cũng không có đi lên nói chuyện với cô,vì thể trước vào đi toilet tẩy đi vết phấn trên tay,hắn không muốn tay dính đầy phấn vào khóa tiếp.

“Dịch Thừa.” Cổ Dĩ Tiêu đứng lại,gọi hắn một tiếng.

“Dĩ Tiêu.....” Dịch Thừa vừa định hỏi cô có chuyện gì quan trọng mà đến trường học tìm hắn,bỗng nhiên hai mắt hắn trừng to phát hiện –“Nơi này là toilet nam!”

“Kể từ khi sinh cục cưng,người trong nhà đều vây quanh Cổ Điểm Điểm [tên của con Cổ Dĩ Sinh],không ai để ý em .” Cổ Dĩ Tiêu giống như không có nghe thấy gì,ai oán nhìn hắn, đáng thương hề hề nói,“Năm nay ba ba cũng không tổ chức sinh nhật cho em, nói đợi đến tiểu Điểm tròn nửa tuổi rồi cùng làm.” Cô bỗng nhiên lộ khí dề dề, nắm chặt tay,“Cái gì vui cùng!Em Cổ Dĩ Tiêu sinh nhật hai mươi ba tuổi đầy quan trọng,tại sao có thể cùng tiểu Điểm tròn nửa tuổi cùng tổ chức! Là hắn nửa tuổi chứ không phải em!”

“A!” Một nam sinh mới từ trong phòng WC bên cạnh đi ra, dây lưng còn không có cài tốt, thấy một cô gái đứng ở trong không khí quá to một tiếng, hai tay nắm chặt dây lưng quần ,giống như đối phương tùy thời có thể nhào đến.

Hai mắt Cổ Dĩ Tiêu lướt qua,giận trừng nam sinh không hay ho kia,“Muốn đi còn không mau vào!”

“A.” Nam sinh kia như ở trong mộng mới tỉnh,lại xoay người đi vào.

“Ba ba thật sự là trọng nam khinh nữ, có tôn tử thì.....” Cổ Dĩ Tiêu tiếp tục oán giận .

Nam sinh kia lại mở cánh cửa ra,không hiểu nói một câu,“Nhưng mà tôi đã xong rồi”

“Dài dòng!” Cổ Dĩ Tiêu lại liếc mắt trừng một cái,“Cho ta đi một lần!”

“A.” Nam sinh lại đem cửa đóng lại.

“Dịch Thừa, cũng là anh tốt nhất” Cổ Dĩ Tiêu làm nũng nói, tiến sát trong lòng Dịch Thừa

Khóe mắt Dịch Thừa co rúm,hồi lâu không thể đáp lại — hắn tốt lắm sao? Hắn giống như cũng không tỏ ý kiến gì? Mặt khác ở trong toilet nam làm nũng hình như không thích hợp lắm thì phải?Thấy Cổ Dĩ Tiêu không có ý muốn ra ngoài,hắn dứt khoát kéo cô ,đưa cô khỏi toilet nam, đi đến thang lầu cách phòng.

“Anh tổ chức sinh nhật cho em sao?” Cổ Dĩ Tiêu ôm cổ hắn.

“Ừm.” Dịch Thừa nghĩ thầm rằng, nha đầu kia tám phần lại muốn làm ra chuyện không bình thường chúc mừng sinh nhật hai mươi ba tuổi đây. Hắn cảm thấy được ngày đó hắn nhất định rất xui xẻo .

“Thật tốt quá!” Cổ Dĩ Tiêu hưng hăng hôn hắn một chút,sau đó sôi nổi rời khỏi.

Nhưng mà tất cả không thuận lợi như vậy. Sinh nhật ngày đó,Cổ Dĩ Tiêu ngồi ở trong phòng ăn đợi Dịch Thừa hai tiếng,gọi hắn nhiều cuộc điện nhưng hắn không có tiếp, cũng không có gửi tin nhắn trả lời. Cổ Dĩ Tiêu tự mình gọi một món cá,yên lặng ăn.Mấy ngày qua cô quả thật bị người ta quên lãng,thậm chí tìm một người mừng sinh nhật với mình,người đó chính là Dịch Thừa.Sinh nhật mấy năm trước đều là cùng người nhà ăn mừng, anh trai Cổ Dĩ Sinh làm một bàn ăn thật lớn, ba ba sẽ mua một cái bánh sinh nhật cho cô. Hôm nay người nhà hỏi cô ăn mừng sinh nhật ra sao,cô nói sẽ đi với bạn để cho bọn họ chăm sóc tốt tiểu Điểm.

Dịch Thừa tại sao còn chưa có tới? Hắn trước kia cũng không muộn .

“Tại sao cô đơn như vậy nha?” Một người ngồi xuống ở đối diện cô, trong tay cầm một ly rượu đỏ.

“Là anh?” Cổ Dĩ Tiêu nâng mặt,chỉ thấy Hoàng Gia Phú nhếch khóe miệng, vẻ mặt hứng thú nhìn cô.

“Anh cũng một người sao?” Hoàng Gia Phú thì tình thoáng cái bộc phát, “A! Nhân sinh, luôn là tịch mịch và cô độc lặng lẽ đi về phía trước, giống như nền đỏ lệ nóng, giống như đêm tối hừng đông! Ban đêm chúng ta cùng nhau an ủi linh hồn cô đơn!”

Cổ Dĩ Tiêu vỗ tay tượng trưng vài cái.

“Tôi nhớ rõ hôm nay cũng là sinh nhật của cô?” Hoàng Gia Phú nhất loạt lưu hải, thâm trầm nhìn Cổ Dĩ Tiêu, “Chúng ta sinh cùng năm, tôi vẫn chưa quên.”

“Cho nên anh cũng tới chỗ này chúc mừng?” Cổ Dĩ Tiêu trong lòng thầm than, tại sao lại gặp “mối tình đầu” ở chỗ này, sớm biết như vậy cô đã đổi tiệm ăn khác.

“Không, em quá nông cạn.” Hoàng Gia Phú lắc đầu, “Tôi sinh là một người bình thường, chết cũng là một người bình thường, sinh nhật có cái gì đáng chúc mừng đâu?” Tay phải ấn lên ngực, tay trái đưa về phía trước, tựa như trong sách lịch sử tư tưởng kinh điển của Lenin, “Tôi đến nơi này để nhớ lại, nhớ lại tôi trải qua hai mươi ba năm thời gian, đã có bao nhiêu người vội vã đi qua đời tôi nhưng chỉ có vài người lưu lại ấn ký trong lòng tôi?”

“Mỗi người đều lưu ấn ký trong tim, cậu coi chừng mắc bệnh tim đấy nhá.” Cổ Dĩ Tiêu gọi nước lạnh cho hần.

“Ai ya, nỗi buồn của ta, một người bình thường làm sao có thể hiểu được?” Hoàng Gia Phú đấm ngực dậm chân, than thở người khác nông cạn và cuộc đời thâm trầm của mình.

“Tiên sinh, món mì Italy của ngài.” Người phục vụ đưa lên bữa cơm, lập tức chứng minh Hoàng Gia Phú cũng là một người thường thôi.

Hoàng Gia Phú có thể cũng ý thức được điểm này, vì thể hiện hần không phải là người bình thường, hần lập tức đứng đắn nói: “Xin lấy giúp tôi một cái đĩa và một cái thìa, cảm ơn.”

Người phục vụ sững sốt, sau đó lập tức đáp ứng, xoay người đi lấy chiếc đĩa và thìa đến.

Hoàng Gia Phú gật gật đầu, dùng cái miệng nhỏ nhắn giống Lâm Đại Ngọc nói với người phục vụ “Cảm ơn”.

Cổ Dĩ Tiêu xấu hổ nhìn Hoàng Gia Phú dùng chiếc đĩa trộn mì giống như trộn cát, trộn tương lẫn vào nhau, trước dùng chiếc đĩa gắp lên mấy cọng mì, một vòng một vòng đặt ở trong thìa, sau đó chậm rãi đưa vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Hoàng Gia Phú không phải người bình thường cuối cùng có kết luận nói: “Rõ ràng chỉ cần hai cái đĩa là có thể giải quyết mọi việc, vì sao lại dùng nĩa ăn?”

Ngay lúc Cổ Dĩ Tiêu bởi vì nhìn Hoàng Gia Phú dùng cách đặc biệt ăn món pháp cô dường như quên cuộc hẹn với Dịch Thừa, điện thoại Dịch Thừa gọi đến. Cổ Dĩ Tiêu bĩu môi, tiếp điện thoại.

“..... Dĩ Tiêu, em ở nhà ăn sao?” Dịch Thừa dường như rất mệt mỏi.

“Đúng.” Cổ Dĩ Tiêu rầu rĩ trả lời một câu.

“Xin lỗi, anh.....”

“Tôi không được vì sao không nói sớm?!” Cổ Dĩ Tiêu vỗ cái bàn làm Hoàng Gia Phú sợ tới mức bị món Italy làm sặc, điên cuồng ho khan, ho đến một cọng mì Italy từ mũi hần rơi ra.

“Cha anh đột nhiên bị tắc nghẽn cơ tim cấp tính, hiện tại anh đang ở bệnh viện.” Dịch Thừa thở dài một hơi, “Anh buổi chiều nhận được tin tức, không kịp nói cho em, lập tức ngồi xe quay về thành phố F, trực tiếp đến bệnh viện.....”

“Vậy ba anh không có việc gì chứ? Hiện tại thế nào?” Cổ Dĩ Tiêu lập tức không được tự nhiên.

“Bác sĩ vừa đến nói tình huống có chút không ổn định.”

“Nhất định không có việc gì, anh không nên lo lắng.” Cổ Dĩ Tiêu an ủi nói, bỗng nhiên lại vỗ cái bàn, “Bảo anh đừng lo lắng, anh nhất định sẽ lo lắng. Như vậy đi, ngày mai là thứ bảy, em hiện đón xe đến thành phố F cùng anh chờ tin tức của ba anh. Được không?”

“Dĩ Tiều.....” Dịch Thừa mệt mỏi trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, “Cám ơn. Bất quá không được, hiện tại quá muộn, nếu em muốn đến ngày mai ngồi xe đến.”

Cổ Dĩ Tiều dường như lệ nóng doanh tròng, “Không nghĩ tới anh quan tâm em như vậy.....”

“Em đừng hiểu lầm.” Dịch Thừa lập tức sửa đúng lại, “Anh sợ em ảnh hưởng tài xế lái xe, hại một người một xe.”

Hỗn đản! Trong lòng Cổ Dĩ Tiều thầm mắng, “Anh yên tâm, em bảo tài xế nhà đưa em đi, được không?”

“Vậy được rồi. Bảo tài xế lái xe cẩn thận một chút.”

“Được rồi.” Cổ Dĩ Tiều treo điện thoại, nhìn thoáng qua Hoàng Gia Phú chậm rãi ăn, theo tốc độ ăn của hắn, đại khái có thể ăn vài tiếng đồng hồ. “Hoàng Gia Phú, em đi trước, em đi tính tiền, anh từ từ ăn nha.” Cô phát tay xoay người rời khỏi chỗ ngồi.

Hoàng Gia Phú vừa nghe như thế, vội kêu to một câu: “Em đi trả tiền? Vậy gọi thêm cho anh một phần Italy nha!”

“Dịch Thừa, con gọi điện cho ai?” Mẹ Dịch ngồi ở bên người, những lời hắn nói bà đều nghe rõ.

“Bạn gái của con.” Mặt Dịch Thừa không đổi sắc.

Mẹ Dịch rõ ràng lắp bắp kinh ngạc, “Tại sao cho tới bây giờ còn chưa có nghe con đề cập qua?”

“Lúc trước còn chưa có xác định quan hệ.” Dịch Thừa thở sâu, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, con hy vọng kết hôn với cô ấy.”

“Chỉ hy vọng ba con ông ấy có thể tỉnh lại, chính mắt trông thấy người con dâu của chúng ta.” Nói xong khóe mắt ươn ướt, lo lắng nhìn người nằm trên giường bệnh.

Dịch Thừa ở trước mặt mẹ mình vẫn là một thanh niên mẫu mực, hắn chậm rãi đem chuyện giữa mình và Cổ Dĩ Tiều nói ẹ hắn nghe, dĩ nhiên che giấu một ít chuyện kết giao giữa hai người bọn họ, hết sức tìm chút ưu điểm làm Cổ Dĩ Tiều dịu dàng, nhu thuận một chút. Trên thực tế..... Dịch Thừa đối với Cổ Dĩ Tiều không có gì tin tưởng, mẹ hắn ở trong trường học có tiếng là nghiêm khắc, không biết đối với con dâu có phải cũng nghiêm khắc giống học sinh mình hay không.

“Luận điều kiện gia đình, gia đình cô ấy và chúng ta xem như môn đăng hộ đối, nhưng mà thân phận của cô ấy và con hơi nhạy cảm.” Mẹ Dịch suy nghĩ một hồi rồi nói: “Mẹ cho rằng con ở trong trường học vẫn bảo trì bình thường, tận lực đợi đến khi cô ấy tốt nghiệp, không nên nói toạc ra. Con hắn là biết, nếu việc này bị truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến vấn đề tác phong, danh tiếng của con ở trong trường sẽ chịu ảnh hưởng, nhiều khi còn ảnh hưởng đến sự nghiệp của con.”

“Con sẽ chú ý.”

Chờ đợi chồng mình vượt qua giai đoạn nguy hiểm phải mất một khoảng thời gian, mắt thấy điểm hai tiếng chuông vào nửa đêm, hai mắt chồng mình nhắm nghiền, không có dấu hiệu thức tỉnh.

Cổ Dĩ Tiều hắn là đang nhanh từ thành phố X đến thành phố F, đại khái lộ trình mất bốn tiếng đồng hồ. Dịch Thừa đi toilet rửa mặt, lúc trên đường quay về phòng bệnh, y tá chạy tới nói cho hắn biết, “Tiên sinh, cha hắn đã tỉnh, đã thoát khỏi nguy hiểm.” Dịch Thừa nhẹ nhàng thở ra, nói lời cảm ơn, đang muốn tiến đến phòng bệnh chợt nghe vài y tá nghị luận:

“Vào lúc này dễ dàng xảy ra tai nạn xe cộ nhất, may mắn hôm nay trách nhiệm phần lớn là bác sĩ khoa ngoại, tất cả mọi người đều chuẩn bị đón người bệnh.” “Là xe vận tải sao?” “Không, là xe tư gia. Đang đi vào nơi này thì bị tung, hình như là từ thành phố X đi tới. Nghe nói rất thảm, một chiếc xe thật tốt lại bị đâm thành không ra hình dạng, người ở bên trong phỏng chừng mất mạng. Tôi thấy nên trực tiếp kêu xe hỏa táng đi đến hiện trường thì tốt hơn.”

Không lòng dạ nào nghe các cô nói chuyện phiếm Dịch Thừa bỗng nhiên dừng lại bước chân.

36. Chương 37

Chương 37

Dịch Thừa bỗng nhiên đứng im tại chỗ, diêm xấu trong lòng bỗng bừng phóng đại, hần dồn sức kéo một y tá, “Cô nghe ai nói ?!”

Y tá hoảng sợ lắp bắp nói “Là, là radio.....” Cô đang cầm một cái còn nói, “Anh nghe lại radio một lần đi.....”

Sắc mặt Dịch Thừa trắng bệch, một tay đoạt quá ống nghe điện thoại, chỉ nghe – “Các bạn tài xế xin chú ý, một chiếc từ thành phố X ở trên đường cao tốc lân cận xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, xin mọi người đi ngang qua đoạn đường này nên chú ý, mặt khác nhắc nhở các tài xế lái xe buổi tối nên cẩn thận..... Tin tức mới nhất, xe cứu thương đã đến hiện trường xảy ra tai nạn, bên trong xe có một nam một nữ bị kẹt, tình huống nguy cấp, nam tài xế lái xe chứng thật đã tử vong, nữ hành khách mất quá nhiều máu, hiện tại nhân viên y tế đang tiến hành cấp cứu.....”

Từ thành phố X đến..... nữ hành khách.....xe màu bạc... Cổ Dĩ Tiêu từng nói qua xe nhà cô ấy chính là màu bạc, hơn nữa nếu không tính sai Cổ Dĩ Tiêu xuất phát từ thành phố hiện tại vừa vận đến đây..... Dịch Thừa nắm chặt tay không ngừng phát run, đời này hần chưa sợ hãi quá như vậy, thời điểm nghe radio mờ hồ lạnh đã muốn thẩm thấu một lớp quần áo.

Dĩ Tiêu..... Hần đem ném lại cho y tá, không kịp mặc áo khoác đã lập tức chạy như bay xuống thang lầu, ngăn một chiếc , nói với tài xế hần muốn đi đến ngã rẽ đường cao tốc.

“A? Xa như vậy , không đi.” Lái xe cự nự đang muốn lái xe rời khỏi, Dịch Thừa bắt lấy cổ áo hần, hung hăng kéo ra bên ngoài, “Con mẹ nó người dám không đi?”

“Đừng đừng! Ta đi!” Tài xế hoảng sợ, vừa xin hần vừa chửi thề, “Đi tới chỗ đó gì chứ..... Chỉ tổ thêm phiền!”

“Người có gọi lặp lại một lần nữa xem?” Dịch Thừa giờ phút này tựa như dã thú cuồng nộ, sớm đem lễ phép nhà nhận ném xuống Diêm vương, liếc mắt nhìn tài xế một cái giống như đối phương không chịu lái liền lập tức xiết chết tài xế rồi tự mình lái.

Trong xe Taxi truyền ra âm thanh của một xương ngón viên: “Thi thể người nam đã được đưa khỏi hiện trường, người nữ tiếp tục bị vây trong trạng thái cơn sốc , đội phòng cháy cố gắng tiến hành cứu viện nhưng mà cửa xe biến đổi nghiêm trọng, đội viên phòng cháy quyết định sử dụng cửa điện mở cửa xe, nghĩ cách cứu nữ bệnh nhân hấp hối.....”

“Xui xẻo gặp quỷ..... Ha ha ha.....” Không rõ tại sao tài xế xe vui sướng khi người gặp họa.

Dịch Thừa chậm rãi quay đầu nhìn sang, con người âm trầm nhìn thẳng tài xế, khóe miệng cười lạnh phiếm một cỗ mình khí đến từ địa ngục, đó là quỷ chỉ xuất hiện trong phim Nhật Bản. Tài xế vừa định trêu chọc hần vài câu, bỗng nhiên thấy vẻ mặt hần khủng bố, sợ tới mức kịch liệt run rẩy, đầu tóc dựng thẳng, răng trên dưới bắt đầu đánh nhau.

“Ít nói nhảm với lão tử.” Dịch Thừa nhìn về phía trước cúi đầu cảnh cáo, chuyển động các đốt ngón tay giống như tùy thời có thể cho đối phương mấy đấm.

Tài xế đổ mồ hôi đầm đìa đưa vị khách đáng sợ này đến phụ cận hiện trường xảy ra tai nạn, nhận được hần ném tới tờ tiền một trăm, lúc cúi đầu thối tiền vị khách đã không thấy bóng dáng .Ồ, kiếm được không ít, tài xế vui mừng hơn hờ tiền giấy nhét vào túi, cảm thấy được chính mình không uổng công bị vị khách này dọa sợ tới mức muốn vỡ mặt. Hần không biết người khách này tại sao bắt hần chạy nhanh lên, chẳng lẽ vị khách này là người thân hay con nuôi của người chết?

Do đang là nửa đêm cho nên ngoại trừ nhân viên y tế và vài người phóng viên nơi đây không có người nào vây xem. Dịch Thừa lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét xông về phía hiện trường, nhưng mà lập tức bị người khác ngăn lại.

“Tiên sinh, nơi này không thể vào, anh là ai nha?” Một đội viên phòng cháy nói.

Dịch Thừa mượn ánh đèn nhìn thấy chiếc xe màu bạc thay đổi hình dạng đến đáng sợ, còn có một cánh tay rũ xuống trên tay đó toàn là máu, còn có mái tóc dài ở trong gió lạnh phấp phới. Trên mặt đất máu tươi đầm đìa, có một dòng máu chảy về bụi cỏ bên đường. “Dĩ Tiều –” Dịch Thừa hô to, đẩy đội viên phòng cháy ra liền chạy đến hướng xe Buick.

“Tiên sinh! Cho dù anh có là người thân của nạn nhân cũng không thể tới gần!” Vài đội viên phòng cháy bắt lấy Dịch Thừa, “Nơi này rất nguy hiểm, xe tùy thời có thể nổ mạnh, xin anh tin tưởng chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ cứu được người bệnh ra.”

“Buông.” Dịch Thừa thấp giọng nói, “Làm ơn cho tôi qua, nhìn một cái..... để tôi nhìn một cái thôi.”

Vài đội viên phòng cháy chần chờ thật lâu, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, “Được rồi, cho anh vài giây, xin anh nhìn một cái rồi lập tức quay lại.”

Dịch Thừa bước nhanh về phía trước, từ cửa xe biến dạng nhìn vào, nhưng dường như nhìn không thấy người ở bên trong, một mảnh huyết nhục mơ hồ, tóc tán loạn, cô đã sớm ngất, một chút dấu hiệu còn sống cũng không có. “Dĩ Tiều!” Hắn đưa tay còn chưa có đụng tới cửa xe, đã bị vài người phòng cháy kéo ra, đưa đến nơi an toàn. “Dĩ Tiều.....” Dịch Thừa bị mấy đội viên phòng cháy hợp lực giữ chặt, căn bản động cũng không thể động một chút, trong đầu hắn sớm trống rỗng, chỉ có thể một lần một lần kêu gọi tên Cổ Dĩ Tiều, thanh âm đã gần như khàn khàn.

Dịch Thừa chưa từng hận chính mình như thế, hắn nhất định là thiếu não, bằng không tại sao đồng ý cho cô đến bệnh viện tìm hắn? Hắn là con nít ba tuổi sao? Tại sao cần người giúp hắn?! Nhìn cánh tay máu chảy đầm đìa kia, cái gì cũng làm không được Dịch Thừa cắn chặt hàm răng, khắc chế bản thân không được chảy nước mắt.

Tiếng chuông di động cùng với chấn động vang lên, Dịch Thừa không lòng dạ nào tiếp điện thoại, một lần lại một lần cự tiếp, đến lần thứ năm hắn lại bỗng nhiên phát hiện tiếng chuông này là Cổ Dĩ Tiều gài vào bài –super junior [U]. Hắn biến sắc nhìn thoáng qua màn hình, “Dĩ Tiều” Hai chữ to làm mồ hôi lạnh sau lưng hắn dọa trở về.

“Ai?”

“Dịch Thừa anh là đại hỗn đản!” Thanh âm điệu ngoa của Cổ Dĩ Tiều xuất hiện ở trong điện thoại, “Em ở bệnh viện tìm anh một vòng, anh ở nơi nào?! Anh đùa giỡn em sao?! Tin rằng anh cũng không dám, nói! Anh núp ở nơi nào?! Hẹn anh xuất hiện trong vòng năm giây, nếu không chia tay!”

“Dĩ Tiều, em.....”

“Một! Hai! Ba!” Cổ Dĩ Tiều không để ý tới hắn, bắt đầu đếm ngược.

“Em thật sự không chết?” Dịch Thừa máy móc nhìn phía nhìn về phía chiếc xe Buick đã biến dạng.

“Hừmmmmmm? Anh còn nguyên rửa em chết?!” Cổ Dĩ Tiều nghe đến bị chọc tức, “Nhân phẩm của anh đã không thể dùng từ ‘tội’ là có thể hình dung! Tức chết em anh ở nơi nào?! Lăn ra đây, em sắp một chết muốn xỉu đây!”

“Anh” Dịch Thừa thấp nguyên rửa, lãng phí cảm tình ‘Anh đang ở trên đường cao tốc.’

“Anh ở nơi đó làm cái gì?”

“Em chờ anh, anh lập tức trở về.” Dịch Thừa xoay người muốn đi, một đội viên phòng cháy kích động chạy đến giữ chặt tay Dịch Thừa, hưng phấn nói: “Tiên sinh, chúng tôi đã cứu người ra!”

“Sao, thật không? Chúc mừng.” Dịch Thừa đạm mạc phất tay, chạy tới xe Taxi.

Về mặt đội viên phòng cháy đó kinh ngạc, không phải chứ? Sắc mặt người này tại sao thay đổi nhanh như vậy nha? Đáng vẻ vừa rồi không phải muốn liều chết sao? Không phải hấn bị bệnh thần kinh chứ.....

Dịch Thừa ngồi trên xe taxi, nghĩ lại chuyện xảy ra lần này hấn phát hiện đời này không thể không lấy Cổ Dĩ Tiêu. Thật không thể tưởng tượng nổi, nếu lần này người gặp nạn thật là Cổ Dĩ Tiêu, không biết đáng vẻ hấn sẽ thành ra dạng gì nữa. Nha đầu Cổ Dĩ Tiêu kia, vận khí thật tốt, may không phải xe cô.....

Hấn đang cảm thấy may mắn Cổ Dĩ Tiêu không bị sao hết, bỗng nhiên phía trước xe chạy ra một chú chó hoang, tài xế vừa quẹo bánh lái không kịp phanh lại liền đụng vào lan can ven đường. Trước mắt Dịch Thừa tối sầm mất đi ý thức, lần này người gặp họa là hấn rồi ??

Trán giống như bị kim khâu lại, hai tay hai chân đều tê tê, cảm giác khó chịu! Dịch Thừa tỉnh lại còn chưa có thể thích ứng mùi thuốc tiêu độc bỗng nhiên xông vào mũi. Hấn làm sao vậy? Tại nạn xe cộ? Ngọa nguây mở to mắt, ánh sáng chói mắt làm í mắt hấn chớp vài cái mới nhìn rõ vật trước mắt – đây là một gian phòng bệnh, rèm cửa sổ màu trắng, ngăn tủ màu trắng, còn có chăn đắp trên người hấn cũng màu trắng. Hấn thật sự nằm ở trên giường bệnh ?

Dịch Thừa thử chuyển động tay phát hiện tay trái hấn vận động tự nhiên, nhưng mà tay phải hoàn toàn không thể động. Hấn đưa tay trái xốc chăn lên, phát hiện tay phải, chân trái quấn đầy băng vải, hấn đưa tay lên sờ đầu, phát hiện trên đầu hấn cũng bị quấn vài vòng băng vải, toàn thân đều rất đau. Tại sao có thể như vậy?

Cổ Dĩ Tiêu mở cửa phòng bệnh đi vào, thấy Dịch Thừa tỉnh liền mím môi chậm rãi đi đến.

Nhìn thấy cô bình an vô sự khỏe mạnh Dịch Thừa cuối cùng thả lỏng. Mắt của cô có quần thâm rất rõ, vì thế cô đeo khuông kính mắt để che dấu nhưng lại lừa không qua thị lực siêu tốt của Dịch Thừa.

“Anh tại sao làm chính mình biến thành dạng như vậy ?” Cổ Dĩ Tiêu cau mày đỡ hấn ngồi dậy, rót ly nước cho hấn.

Dịch Thừa uống một hớp, đặt ly xuống, đưa tay đi sờ lên mặt Cổ Dĩ Tiêu, cảm giác cô tồn tại chân thật. Miệng cô bỗng nhiên nhếch lên, chân mày rũ xuống ôm lấy hấn oa oa khóc lớn, đụng tới cánh tay trật khớp của hấn đau đến ứa ra mồ hôi lạnh. Dịch Thừa thấy cô lần này không phải đang giả khóc, hấn không nhắc nhở cô chẳng qua dùng tay trái ôm lưng của cô.

“Anh..... lúc anh bị đưa tới, trên người rất nhiều máu..... Làm em sợ muốn chết!” Cổ Dĩ Tiêu ngẩng mặt, lấy kính mắt vướng víu xuống, lộ ra nước mắt lưng tròng, “Em nghĩ anh đã chết nha! Hu hu..... anh tại sao có thể làm em sợ như vậy..... Anh so với con gián còn đáng ghét hơn! Hu hu.....”

“Anh cho rằng.....” Dịch Thừa cười khổ nói, “Trên thế giới người có thể đưa anh vào chỗ chết chỉ sợ có mình em.....”

“Anh nói sao!” Ánh mắt Cổ Dĩ Tiêu biến đổi đang muốn nhéo mặt hấn, chợt nghe thấy ở cửa có tiếng bước chân, mẹ Dịch Thừa đẩy cửa tiến vào, Cổ Dĩ Tiêu phản ứng cực nhanh, lập tức sắc mặt dịu dàng, ngón tay nhéo da mặt Dịch Thừa thả lỏng, biến thành tư thế vuốt ve, giả bộ đáng vẻ đau lòng, “Thừa..... Anh tại sao không cẩn thận như vậy, anh có biết em lo lắng cho anh nhiều như thế nào không?” Lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng giống như muốn đem Dịch Thừa cấp hóa điệu.

Dịch Thừa quen với việc cô thay đổi sắc mặt nhanh như chớp, âm thầm thở dài.

Mẹ Dịch cầm một giỏ trái cây tiến vào, Cổ Dĩ Tiêu lập tức đứng lên, khiêm tốn nhường chỗ cho Dịch Thừa ngồi, sau đó nghe theo đứng ở một bên.

“Ba thế nào ?” Dịch Thừa hỏi.

“Tình trạng còn đang theo dõi, ông ấy có hỏi con nhưng mẹ không dám nói với ông ấy con bị tai nạn xe.” Mẹ Dịch vừa trả lời vừa gọi Cổ Dĩ Tiêu cũng ngồi xuống. “Con không có việc gì tại sao chạy đến đường cao tốc? Tính hù chết mẹ sao. Hiện tại con và ba cùng nằm chung một bệnh viện. Ai ya, sớm muộn gì hấn cũng biết.”

Có trời mới biết buổi tối ngày đó gặp chuyện không may không phải là Cổ Dĩ Tiêu!

Di động Cổ Dĩ Tiêu vang lên,cô vội chạy ra ngoài nghe.

Mẹ Dịch thấy Cổ Dĩ Tiêu rời đi, liền đem ghế dựa sát vào phía trước một chút, ở bên tai Dịch Thừa nhẹ giọng nói:“Cô ấy rất quan tâm con.”

Dịch Thừa nghĩ thầm rằng, tám phần mẹ hắn cũng bị bề ngoài nhu thuận của Cổ Dĩ Tiêu ảnh hưởng, vì thế hỏi:“Mẹ tại sao biết?”

“Từ tối hôm qua con bị đưa đến đây cho đến bây giờ cô ấy luôn ở ngoài phòng bệnh coi chừng,bác sĩ nói với chúng ta con không bị nặng lắm,mẹ phải đi xem ba con . Buổi sáng mẹ tới nơi này thăm con, phát hiện cô ngồi ở bên cạnh con, ngơ ngác nhìn con,mẹ cũng không biết nói gì trước hết đi xuống ăn điểm tâm. Mẹ thấy sắc mặt con bé kém cực kỳ còn nghĩ con không tỉnh lại.”

Dịch Thừa trầm mặc nghe,thầm nghĩ lập tức lao ra ôm Cổ Dĩ Tiêu vào lòng.

“Mẹ đi xem ba con.” Mẹ Dịch vỗ tay Dịch Thừa,xoay người đi ra ngoài,“Đứa nhỏ này không tệ nhưng mẹ không thể lập tức có kết luận.”

Dịch Thừa biết, mẹ hắn thật ra không quá thích hắn và Cổ Dĩ Tiêu có quan hệ thầy trò yêu nhau.

Một lát sau,Cổ Dĩ Tiêu tiến vào,vừa thấy đi rồi mẹ hắn đi rồi liền tiến lên néo mặt Dịch Thừa, sau đó cười ha ha,“Xem anh còn nói sáo không! Ha ha.....”

“Dĩ Tiêu,sau khi em tốt nghiệp.....” Dịch Thừa nắm tay cô,“Chúng ta liền kết hôn được không?”

Cổ Dĩ Tiêu sững sốt một chút, không hiểu nhìn hắn một hồi lâu nhân, sau đó dửng dưng như bình tĩnh đại ngộ,liếc mắt nhìn “vị trí trọng yếu” của Dịch Thừa một cái , suy nghĩ hỏi:“Có phải phát hiện mình có chỗ nào bị đục lỗ hay không, cho nên mới đưa ra lời kết hôn?”

Không khí lãng mạn như thế lại bị một câu của Cổ Dĩ Tiêu phá hủy. Dịch Thừa thẹn quá thành giận,thiếu chút nữa nhảy dựng lên bóp chết Cổ Dĩ Tiêu,nếu không nữa thì mượn cái kim may miệng cô lại! Hắn thực hoài nghi mẹ hắn nói cái gì“Cổ Dĩ Tiêu rất lo lắng cho con” có phải là sự thật hay không?

Cổ Dĩ Tiêu thấy hắn không nói lời nào, liền đối với suy đoán chính mình hoài nghi,“Thật sự bị đục lỗ rồi sao?”

“Hổng cái đầu em!” Dịch Thừa mắng to.

“Không hổng thì không hổng,lớn tiếng như vậy làm cái gì.” Cổ Dĩ Tiêu bất mãn nói.

“Em có muốn thử một chút hay không?” Dịch Thừa không có hảo ý néo lấy eo của cô.

“Được.” Cổ Dĩ Tiêu hưng phấn trừng lớn mắt,hướng về phía trước,chu cái miệng chờ hắn đến hôn.

Dịch Thừa nóng lòng biểu hiện,vừa định ngồi xuống, chân bị thương liền tê rần, tay trật khớp cũng đi theo tê rần, lập tức toàn thân vô lực rồi ngã xuống, đau đến đổ mồ hôi.

“Đáng tiếc đáng tiếc, quả nhiên là hổng rồi.” Cổ Dĩ Tiêu thở dài,thẳng đứng dậy , tiếc nuối nhìn hắn,“Lần sau có thể đổi tên thành ‘Tiểu Thừa Tử’ .”

“Cổ Dĩ Tiêu, em chờ đó cho anh.” Dịch Thừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố ý chọc hắn tức giận Cổ Dĩ Tiêu trong lòng như nở hoa, chờ cơn tức của hắn lắng xuống,cô lấy lòng lột quýt đút hắn ăn, nhưng trong lòng vẫn có nghi vấn, vì thế hỏi:“Anh tại sao gặp tai nạn xe cô? Khi đó anh không phải đang ở trong bệnh viện sao?”

Dịch Thừa đem chuyện trải qua nói cho cô nghe, nghĩ đến tình cảnh mới vừa nghe được một chiếc xe từ thành phố X tới đây xảy ra tai nạn xe cô nghiêm trọng ,trong lòng hắn còn sợ hãi.

“Thì ra là như vậy a.” Cổ Dĩ Tiêu gật gật đầu,nắm chặt tay Dịch Thừa,“Không nghĩ tới trên đời có chuyện trùng hợp như vậy, sinh mệnh con người thật sự là mỏng manh”

“Em không có việc gì là tốt rồi.” Dịch Thừa nhẹ giọng nói.

37. Chương 38

Chương 38 : Bác sĩ Sử

Kỳ thật trong lòng Dịch Thừa hiểu được mục đích phó viện trưởng tới nơi này làm gì. Mấy ngày hôm trước hần vừa mới nhận được thư kiện đến từ đại học Hongkong gửi đến, hỏi hần có đồng ý đến đó giảng dạy hay không. Chuyện này hần không có truyền ra ngoài chẳng qua là muốn suy nghĩ thêm một chút. Đối với bất luận người nào mà nói đây tuyệt đối là một cơ hội tốt, Dịch Thừa còn trẻ như thế lại có thể được cơ hội tốt như vậy, chuyện này thật không dễ dàng. Cha mẹ hần nghe được tin tức này, đều không khuyên hần đồng ý, bởi vì bọn họ luôn hy vọng rất cao về Dịch Thừa, mà Dịch Thừa cũng chưa từng làm bọn họ thất vọng qua.

“Dịch thừa, học viện chúng ta cũng rất vui mừng cho cậu vì có cơ hội tốt như vậy, nhưng chúng ta cũng thực hy vọng cậu có thể ở lại.” Phó viện trưởng nói thẳng, lập tức cho thấy ý đồ ông đến đây.

“Bản nhân tôi cũng không muốn rời khỏi đại học X, cho nên tôi cần thời gian suy nghĩ.....” Dịch Thừa cũng không giấu diếm, nói một đáp án mập mờ.

Phó viện trưởng cũng không nói thêm cái gì, cùng Dịch Thừa hàn huyên nửa giờ sau đó liền rời đi.

“Có gì lo lắng sao?” Mẹ Dịch không hiểu, “Mẹ và ba toàn lực ủng hộ con đến giảng dạy ở đại học Hong Kong, đó là một cơ hội vô cùng tốt, người khác muốn có cũng không được.”

Dịch Thừa trầm mặc trong chốc lát, nhìn vách tường màu trắng trước mắt, ánh mắt có phần rời rạc. Sau một lúc lâu hần nói: “Con có nguyên nhân không muốn rời đi.”

“Bởi vì Dĩ Tiêu?”

“Đúng.”

“Dịch Thừa, trước kia mẹ từng nói qua với con, thân là một người đàn ông nên đặt sự nghiệp lên hàng đầu.” Mẹ Dịch lại xuất ra giọng cô giáo nghiêm khắc, thời điểm nói chuyện uy tín mười phần, “Lúc con ở Mĩ học thạc sĩ có cơ hội đi Đức học đại học, lúc ấy cha với mẹ cũng muốn con đi nhưng con chính là vì bạn gái mà bỏ qua cơ hội kia. Lúc ấy mẹ nghĩ con ở Mĩ học bằng Thạc Sĩ cũng không tệ lắm cho nên không tiếp tục khuyên con, hiện tại mẹ nên nói rõ với con. Dĩ Tiêu đương nhiên không tệ, nhưng mà con không thể vì cô ấy mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Con còn trẻ thời gian còn rất dài, không thể lần nào cũng bị tình cảm ngăn cản. Tương lai con sẽ gặp được một cô gái, cô ấy nhất định so với Dĩ Tiêu thích hợp với con hơn.”

“Con biết.” Dịch Thừa mấy ngày nay vì chuyện này đầu cũng biến thành hai cái, ở mặt ngoài hần không thể chống đối mẹ mình, càng không thể cãi cò với mẹ, chỉ còn cách làm dịu không khí tận lực không cùng mẹ phát sinh khắc khẩu.

Mẹ Dịch không bỏ qua, “Ba con mấy ngày nay tâm trạng rất tốt đã khôi phục bình thường thật sự làm ẹ hài lòng, thân thể ba con luôn không tốt, mẹ không hy vọng ông ấy bởi vì thất vọng lại một lần nữa lâm vào nguy hiểm. Cha mẹ tuổi đã lớn không có kỳ vọng gì quá lớn, chỉ hy vọng con có thể trở nên nổi bật để cho cha mẹ hãnh diện.”

“Con biết, con muốn yên tĩnh một chút.” Dịch Thừa nhắm mắt lại.

Mẹ Dịch chăm chú nhìn hần thật lâu, cuối cùng mặt nhăn nhu mày, xoay người đi ra phòng bệnh.

“Điểm Điểm thật đáng yêu.....” Cổ Dĩ Tiêu ôm Cổ Điểm Điểm chuyển động ở trong phòng khách, hưởng thụ mùi sữa đặc biệt có ở trẻ con.

“Dĩ Tiêu, để cho ba ôm nó một chút thôi.” Cổ ba ba lòng nóng như lửa đốt, không biết khi nào thì mới đến phiên mình đây.

Cổ Dĩ Tiêu nghiêng mặt, vênh vảo hung hăng, “Không cho!”

Cổ ba ba đành phải lui ở một bên góc sôpha nhìn thoáng qua Cổ Dĩ Sinh, hy vọng con nó có thể từ trong tay Cổ Dĩ Tiêu đoạt Cổ Điểm Điểm trở về. Ai ngờ, Cổ Dĩ Sinh không chịu thua kém để em gái bướng bỉnh ôm lấy đứa con cũng không đi giúp cha hẳn một tay.

Âm nhạc du dương vang lên, Cổ ba ba mừng rỡ, vội vàng hô to: “Dĩ Tiêu! Con mau đi nghe điện thoại!”

“Ai đó.” Cổ Dĩ Tiêu lên tiếng, đem Điểm Điểm giao cho Cổ ma ma, đi ra ban công tiếp điện thoại.

Cổ ba ba như con khỉ trên đất liền, muốn từ trong tay Cổ ma ma tiếp nhận Điểm Điểm, chẳng qua Cổ ma ma nói: “Tôi ôm trước, ông chờ một chút.” Cổ ba ba cơ hồ té xỉu, Cổ ma ma đối tới đối lui sợ Cổ Dĩ Tiêu nghe điện thoại xong thì đoạt Điểm Điểm với bọn họ.

Lăng Thiên âm thầm bật cười, Cổ Dĩ Sinh tiến đến bên tai cô hỏi: “Nếu con được mọi người thích như vậy, hay là sinh thêm một đứa nữa cho bọn họ được không?”

“Muốn sinh thì anh sinh ~” Lăng Thiên cười liếc mắt nhìn hẳn một cái.

Cổ Dĩ Tiêu phát hiện người gọi đến là một người xa lạ, vì thế phá lệ lễ phép: “Chào, xin hỏi ai đầu dây?”

“Dĩ Tiêu, tôi là mẹ của Dịch Thừa.”

Cổ Dĩ Tiêu sửng sốt, không hiểu mẹ hẳn tại sao gọi điện thoại ình, “Chào cô, xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi hiện tại ở nhà ga, cô có thể ra ngoài một chút không? Tôi có chuyện muốn tâm sự với cô.”

“A, được, con lập tức đến đó.” Cổ Dĩ Tiêu cúp điện thoại, trở lại phòng khách.

Về mặt Cổ ba ba tuyệt vọng, cho rằng mình quay về ít nhảm phải ôm một cái, vừa ảm đạm trở lại ghế sôpha, chợt nghe Cổ Dĩ Tiêu nói bản thân có việc phải đi ra ngoài, cũng chỉ chạy đến ôm Cổ ba ba một cái. Cổ ba ba vui mừng, nói cho cô một món quà chẳng qua Cổ Dĩ Tiêu ngay cả câu cảm ơn cũng không có, liền vội vàng ra cửa.

“Dĩ Tiêu, trên đường đi cẩn thận một chút!” Cổ Dĩ Sinh thấy cô hấp tấp như vậy liền ở phía sau dặn dò.

Cổ Dĩ Tiêu bảo tài xế trong nhà lái xe đưa cô đến nhà ga, quả nhiên mới nói ra chỗ nhà ga đã thấy mẹ của Dịch Thừa. “Chào cô, ngại thật, còn bảo cô tự mình đến đây.” Cổ Dĩ Tiêu vội không ngừng tiếp đón.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện.” Mẹ Dịch chỉ vào quán cà phê cách đó không xa, “Qua bên kia ngồi.”

“Được.” Cổ Dĩ Tiêu đồng ý, lúc cùng mẹ Dịch Thừa đi đến quán cà phê, trong lòng rất là nghi hoặc, không hiểu mẹ Dịch Thừa tại sao ngồi xe thật lâu đến đây nói chuyện phiếm với cô. Theo như kinh nghiệm xem truyền hình nhiều tập, mẹ đối phương làm như vậy hơn phân nửa không có chuyện gì tốt.

“Không biết Dịch Thừa có nói qua với con hay không.” Mặt mẹ Dịch Thừa không chút thay đổi nói, “Nó có cơ hội đi đến đại học Hongkong làm giáo sư.”

Cổ Dĩ Tiêu hơi hoảng thần, hồi lâu mới trả lời: “Con không biết chuyện này, hẳn không có nói cho con biết.” Nói xong cô đã biết nguyên nhân mẹ Dịch Thừa đến tìm cô, quả nhiên là không có chuyện tốt.

“Cô và cha Dịch thừa đặt hy vọng rất cao từ nhỏ đối với nó, nó cũng rất chăm chỉ chưa từng làm cho chúng ta thất vọng. Đại học X chẳng qua chỉ là một trường cao đẳng bình thường, so với đại học Hong Kong có chênh lệch rất lớn. Nếu Dịch Thừa có thể đến Hongkong giảng dạy, đối với nó sẽ rất tốt.”

“Quả thật là cơ hội tốt lắm.” Cổ Dĩ Tiêu không yên lòng, thuận miệng phụ họa bà.

“Chỉ là Dịch Thừa bây giờ còn lo lắng, tôi cho rằng nó sẽ dĩ do dự, trong đó có một nguyên nhân rất quan trọng chính là cô.” Mẹ Dịch nhìn Cổ Dĩ Tiêu, “Tôi hiểu giữa cô và nó có cảm tình với nhau, người trẻ tuổi vừa mới bắt đầu quen nhau đều rất quyến luyến đối phương bởi vậy cũng không để ý tới. Nhưng mà tôi làm một trong những người đứng xem, cho rằng Dịch Thừa hẳn là lý trí một chút.”

Cổ Dĩ Tiêu dùng sức nắm chặt các ngón tay, một câu cũng nói không nên lời.

“Nếu cô thật sự thích Dịch Thừa, hẳn cũng nên vì tiền đồ của nó suy nghĩ một chút. Làm mẹ của Dịch Thừa tôi hy vọng con nó có thể tiến cao thêm một bước.” Mẹ Dịch Thừa dừng lại một chút, “Tôi cũng chỉ nói tới đây, Dĩ tiêu, tôi nghĩ cô là một cô gái thông minh cho nên biết ý của tôi là gì. Cô thật lâu không nhìn tới Dịch Thừa, vết thương của nó cũng gần bình phục, nó có thể cũng rất nhớ cô, cô bớt chút thời gian đi xem nó, giúp tôi khuyên nhủ nó.”

“Cô.....” Cổ Dĩ Tiêu cắn cắn môi dưới, lúc nói chuyện có chút nghẹn ngào, “Con.....”

“Hy vọng cô có thể giải thích cho Dịch Thừa hiểu.”

Cổ Dĩ Tiêu ngẩng đầu mờ mịt nhìn ánh mắt mẹ Dịch Thừa. Ánh mắt mẹ Dịch Thừa rất là kiên định nhìn vào Cổ Dĩ Tiêu. Cổ Dĩ Tiêu bắt đầu bắt mẫn, nghĩ thầm rằng, hừ, chuyện của ta không cần người khác quản, mặc kệ có muốn tách khỏi con các người không cũng là ta tính, dựa vào cái gì ta phải nghe lời các người nói?! Lần đầu tiên thấy mẹ Dịch Thừa, cảm thấy được con người bà cũng hiền lành, hiện tại Cổ Dĩ Tiêu cảm thấy bà là lão vu bà, sau này ở chung với Dịch Thừa phải đối mặt với bà bà như vậy, cô phải lo lắng suy nghĩ một chút nha.

38. Chương 39

Chương 39

Đúng hẹn Cổ Dĩ Tiêu cuối tuần đi đến thành phố F. Trong tay cô cầm cái hộp giữ ấm. Đứng ở cửa phòng bệnh, Cổ Dĩ Tiêu trong lòng một chút chủ ý cũng không có, có ý đồ xấu muốn chinh người nhưng gặp được tình huống như vậy cô cũng rất mờ mịt. Chỉ vì yêu mà chỉ số thông minh của cô giảm xuống.

Vừa muốn đẩy cửa đi vào chợt nghe thanh âm Dịch Thừa, hẳn giống như đang nói điện thoại với ai đó, chỉ nghe hẳn nói: “Điều kiện bên đó tốt lắm, hoàn cảnh nghiên cứu không tệ, nhưng mà tổ cho rằng muốn làm nghiên cứu ở nơi nào cũng giống nhau..... Nếu như đi, tương lai rất khó tìm chỗ định cư..... Tổ biết ý của cậu nhưng áp lực đến từ cha mẹ làm cho tổ thực mâu thuẫn..... Tổ không nghĩ giống cậu, có thể dứt khoát đi Hà Lan..... Tổ biết tính cách Dĩ Tiêu, cho nên đến bây giờ cũng chưa nói cho cô ấy biết, cũng không biết nên như thế nào mở miệng.....”

Cổ Dĩ Tiêu đoán được hẳn đang nói chuyện điện thoại với anh Thiệu Hiên. Cô xoay người rồi đi hâm lại món súp, sau đó mới trở về gõ cửa, đẩy cửa đi vào. Phía sau, Dịch Thừa đã nói chuyện điện thoại xong đang tựa đầu vào gối đọc sách.

Nhìn thấy Cổ Dĩ Tiêu, Dịch Thừa có điểm kinh ngạc, hẳn không biết cô sẽ đến.

“Thơm không nha?” Cổ Dĩ Tiêu dường như không có khoe món canh của mình, múc một chén đưa đến Dịch Thừa.

“Em bảo sao??” Dịch Thừa uống xong một chén, sau đó gật đầu cười.

“Đương nhiên.” Cổ Dĩ Tiêu nhướn mày, đặc ý dào dạt.

Một bác sĩ thực tập đi vào cửa làm kiểm tra thường quy, Cổ Dĩ Tiêu vừa thấy người nọ, nháy mắt nhìn lại sau đó thử dò hỏi: “Anh..... Anh có phải là Sử Hoài Triết?”

“Cổ Dĩ Tiêu?!” Sử Hoài Triết lộ ra nụ cười nhạt, “Không nghĩ tới em còn nhớ rõ anh.”

“Em làm sao có thể quên một người đẹp trai như anh nha?” Cổ Dĩ Tiêu đứng đối diện Sử Hoài Triết, tình tứ đánh giá hẳn hồi lâu, “Anh cao như vậy khó trách em nhận không ra anh.”

“Không cao lên sao được, năm đó tâm linh ta còn nhỏ đã bị một câu của em ‘Bởi vì anh quá thấp cho nên em không thích anh’ làm tổn thương.” Sử Hoài Triết làm bộ nghiêm túc nhớ lại chuyện cũ, còn giả bộ đáng vẻ rất đau lòng, “Ta còn không kịp biểu hiện em liền chuyển trường đi rồi.”

“Ha ha.....” Cổ Dĩ Tiêu cười rộ lên.

Dịch Thừa không nghĩ tới tên bác sĩ mới đến thực tập vài ngày là người quen cũ của Cổ Dĩ Tiêu, hơn nữa xem ra quan hệ còn rất không bình thường? Hắn không khỏi dùng sức ho khan một tiếng để cô chú ý.

“A, đúng rồi!” Cổ Dĩ Tiêu nhìn thoáng qua Dịch Thừa.

Dịch Thừa khiêu khích liếc mắt nhìn Sử Hoài Triết, giống như đang nói, xem đi, người chính là diễn viên quần chúng ngẫu nhiên xuất hiện, mà hắn mới là chân chính nam diễn viên chính~ hắn đang muốn chờ Cổ Dĩ Tiêu giới thiệu hắn với Sử Hoài Triết, liền thấy Cổ Dĩ Tiêu lại cầm một chén canh, nhìn Sử Hoài Triết nói: “Đây là món súp hôm nay em nấu, anh uống một chút đi.”

“Sao, có thể không?” Sử Hoài Triết nhìn thoáng qua Dịch Thừa, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Dịch Thừa mỉm cười, cố ý đọc sai họ hắn, “Bác sĩ Từ không cần khách khí.”

Cổ Dĩ Tiêu lập tức sửa đúng hắn: “Là lịch sử chứ Sử, không cần đọc bình lười.”

“Tôi không chú ý, thật có lỗi.” Dịch Thừa vuốt cằm, nho nhã lễ độ nói xin lỗi, kỳ thật trong lòng đã sớm tạo ra một đồ đánh tiểu nhân trên đó viết ngày sinh tháng đẻ của Cổ Dĩ Tiêu và Sử Hoài Triết, còn hắn thì đang cầm kim dùng sức đâm.

“Vị này chính là?” Sử Hoài Triết dò hỏi.

Cổ Dĩ Tiêu trả lời: “Của em.....”

Dịch Thừa chờ mong đáp án kia, cũng tốt quảng cáo rùm beng một chút Cổ Dĩ Tiêu là vật sở hữu của hắn.

“Thầy giáo của em.” Cổ Dĩ Tiêu muốn chết nên trả lời như thế.

“Vậy sao.” Sử Hoài Triết giống như có chút cao hứng, cúi đầu uống một ngụm súp, lập tức cười tươi nói: “Thật không tệ, không hổ là cháu gái đầu bếp!”

Cháu gái đầu bếp? Cổ Dĩ Tiêu? Dịch Thừa sững sốt một chút, trách không được cô muốn gì thì làm ấy, thời điểm phối hợp cũng có vài phần hợp ý. Xem ra hắn cũng không có đặc biệt hiểu Cổ Dĩ Tiêu lắm, chẳng qua—hắn không biết thì thôi, tại sao cái tên bác sĩ Từ này lại biết thứ hắn không biết?! Dịch Thừa oán hận có ý nghĩ muốn giết người, nhưng hắn lại chỉ có thể nhìn Sử Hoài Triết vừa uống súp vốn là của hắn, vừa dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Cổ Dĩ Tiêu, mà Cổ Dĩ Tiêu đáng ghét này lại bị tên bác sĩ Từ kia khen đến vui mừng muốn chết. TMD, Bác sĩ Từ anh mù sao? Tại sao không nhìn ra quan hệ của hắn và Cổ Dĩ Tiêu là như thế nào! Dịch Thừa nghiêng răng nghiêng lợi, giận giữ trừng mắt Sử Hoài Triết giống như đối phương là người bên địch không bằng.

“Không bằng như vậy đi, sau khi tan việc tối này cũng không có ca nào, có thể để anh hãnh diện mời em ăn tối được không?” Sử Hoài Triết để chén xuống, đưa ra một đề nghị đủ để cho Dịch Thừa nhảy dựng lên giết người.

“Được!” Cổ Dĩ Tiêu gật đầu, “Hôm nay nhất định ăn gấp đôi a!”

Dịch Thừa giận giữ trong lòng không, hắn vừa muốn giết người vừa muốn gào thét lớn ngăn cản Cổ Dĩ Tiêu, chỉ thấy Cổ Dĩ Tiêu đã cầm cái túi kia, nhìn hắn nói: “Dịch giáo sư, em cáo từ trước, súp còn trong hộp giữ phiên thầy uống xong rồi thuận tay rửa sạch nha, tạm biệt!”

Sử Hoài Triết có chút áy náy nhìn Dịch Thừa, Dịch Thừa cứng ngắc nhìn hắn cười một tiếng, rồi trở mắt nhìn hắn cùng Cổ Dĩ Tiêu sóng vai đi ra phòng bệnh, hắn là bạn trai hợp quy cách của Cổ Dĩ Tiêu, vốn là nam diễn viên chính trong truyện này lại bị bọn họ gạt sang một bên trên giường bệnh, chỉ có thể uống một chút súp còn lại, mặt khác còn phải “Thuận tiện” Rửa chén.

.....

Dịch Thừa dựa vào trước cửa sổ, bức màn theo gió khẽ động, gió đêm từ từ thổi vào tóc hần. Trong đôi mắt thâm thúy hiện lên từng đợt từng đợt ưu sầu, hai hàng lông mày nhíu lại, cho thấy hần lúc này bất mãn và phẫn nộ. Quay đầu lại nhìn đồng hồ tròn treo trên tường hiện rõ thời gian hiện tại—Hai mươi ba giờ năm mươi chín giây.

Di động vô cùng yên tĩnh bị ném lên chấn, rất cục bộ chủ nhân nó nhìn lên. Đợi hồi lâu điện thoại rất cục bộ Cổ Dĩ Tiêu tiếp, Dịch Thừa nghiêm mặt đen, hỏi: “Em ở nơi nào?”

“Ở trong nhà Sử Hoài Triết.” Giọng của Cổ Dĩ Tiêu vô cùng thoải mái giống như bản thân đang ở nhà chứ không phải ở nhà Sử Hoài Triết.

“Em ở nhà hần làm cái gì?!” Dịch Thừa đề cao âm điệu, bắt đầu dùng ngữ khí chất vấn.

“Hôm nay chúng em ăn cơm nước xong tiếp theo đi dạo phố, sau đó lại đi ăn bữa ăn khuya sau đó thì trễ, vừa vặn nhà Hoài Triết ở ngay lân cận, cha mẹ hần gần đây đi du lịch hần nói có thể cho em ở nhờ một đêm.” Cổ Dĩ Tiêu vẫn thờ ơ, rồi nói lời an ủi Dịch Thừa: “Anh yên tâm, em và Hoài Triết rất quen thuộc, lúc hần học sơ trung rất thích em, cho nên em ở nhà anh ấy anh không cần lo lắng.”

Dịch Thừa nghe xong lời an ủi của cô càng thêm nôn nóng, giống như trong tay đang cầm trong tay một đại pháo đã đốt, ước gì lập tức đem di động ném xuống mặt đất, hung hăng giẫm lên vài cái. Xú nha đầu này thật sự là không biết trời cao đất rộng, chán sống cũng không cần đi tìm đường chết, cứ nhiên dấn đến ở trong nhà đàn ông từng có ý đồ với mình. Còn dám lớn tiếng bảo hần yên tâm? Dịch Thừa giống như có thể thấy tên bác sĩ Tử kia nhe răng cười nhào về phía Cổ Dĩ Tiêu, hần dùng giọng thúc đẩy ra mệnh lệnh với Cổ Dĩ Tiêu: “Em lập tức đến đây cho anh!”

“A? Đã trễ thế này làm gì còn xe bus đi bệnh viện.....” Cổ Dĩ Tiêu vô cùng không đồng ý.

“VẬY NGỒI XE TAXI ĐẾN ĐÂY! TIỀN ANH TRẢ !” Dịch Thừa thở hổn hển.

Cổ Dĩ Tiêu lập tức nói: “Em là con gái nếu một mình đi Taxi rất nguy hiểm Lỡ như gặp phải một tên tài xế biến thái, kéo em đến vùng ngoại ô không biết tên trước đâm sau giết thì sao, anh chịu trách nhiệm sao? Nói nửa là, lúc này bệnh viện cũng không người thân vào ?”

Dịch Thừa nghiêng rằng nghiêng lợi, nghĩ thầm rằng, trước đâm sau giết còn tiện nghi cho em, nếu là anh trước giết sau đâm!

“Anh không có chuyện gì khác phải không? Tiền di động rất đắt đấy cứ như vậy đi, chào ~” Cổ Dĩ Tiêu cười rồi cúp điện thoại.

Dịch Thừa tức giận, trong lòng không thăng bằng thật muốn giết người, hần phát điên thật muốn lập tức vọt nhà bác sĩ Tử, kéo Cổ Dĩ Tiêu ra vùng ngoại ô trước đâm sau giết, giết giết giết. Hần chán nản nằm ở trên giường, nhìn ánh trăng cô độc ngoài cửa sổ.

Không biết Cổ Dĩ Tiêu có giống như hần đang ngắm ánh trăng không?

Dịch Thừa ngủ không yên, trong đầu chỉ có Cổ Dĩ Tiêu, hiện tại còn như thế, tương lai nếu hần đến Hongkong thì sao? Mỗi đêm đều phải bất an như thế sao? Sự nghiệp cùng tình yêu không thể lưỡng toàn, khoảng cách xa chung quy là một đả thương. Lúc hần học đại học, hần từng gặp qua nhiều cặp tình nhân sau khi tốt nghiệp liền chia tay, đường ai nấy đi. Tuy rằng ở bên Mỹ tính cách hần hướng ngoại nhưng về phần ý chí thì sắt đá, thông khổ luôn có, tựa như hần năm đó chi tay với Deborah. Hiện tại hần lại gặp phải lựa chọn giống như năm đó, bất đồng chính là năm đó Deborah là người thích ăn chơi, không chịu chung thủy với một người đàn ông, hần mới lựa chọn chia tay. Mà hiện tại Cổ Dĩ Tiêu không có làm sai chuyện gì cho nên hần do dự.

Tưởng tượng đến tương lai Cổ Dĩ Tiêu không ở chung với hần, có lẽ sẽ thành đôi thành cặp với người đàn ông khác, Dịch Thừa liền nghiêng rằng nghiêng lợi, khổ không nói nổi. Áp lực cha mẹ, tiền đồ kêu gọi, còn có chính hần quyến luyến Cổ Dĩ Tiêu, Dịch Thừa nhìn như bình tĩnh nhưng nội tâm lại giãy dụa thành một đoàn.

Một đêm không ngủ.

Cổ Dĩ Tiêu đồng dạng ngủ không yên, cái tên biến thái Sử Hoài Triết! Thừa dịp cha mẹ không ở nhà liền đưa bạn gái về, hiện tại đang ở cách vách phòng làm loạn! Một tiếng rên rỉ truyền đến lỗ tai Cổ Dĩ Tiêu, Cổ Dĩ Tiêu liên tiếp mắt trợn trắng, thật muốn hô to một câu “Các người tiết chế một chút cho ta!”. Sử Hoài Triết là một bác sĩ, tại sao không biết yêu quý thân thể như vậy !

Nếu không phải vì kích thích Dịch Thừa, cô mới không chịu nghe tiếng rên rỉ của bọn họ ở cách vách! Cô thật muốn mạo hiểm đi xe taxi nguy hiểm đến bệnh viện

Không biết kích thích như vậy đối với Dịch Thừa là tốt hay xấu hoặc có lẽ hoàn toàn ngược lại. Cổ Dĩ Tiêu vừa nghĩ tâm trạng bỗng nhiên chùn xuống.

39. Chương 40(end)

Chương 40

Mẹ Dịch đã sớm tới bệnh viện, Dịch Thừa không sai biệt lắm cũng sắp xuất viện, bà đến giúp đỡ con trai thu thập vài món quần áo. Thấy trước cửa giường bệnh bên có đặt một đồ giữ ấm, cũng không phải bà mang tới, vì thế hỏi: “Ai vậy?”

“Dĩ Tiêu ngày hôm qua lại đây, cô ấy ở lại.” Dịch Thừa lộ hai đôi mắt thâm quầng.

“Con bé đến đây.....” Mẹ Dịch bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó hắng cổ họng một cái, “Cô ấy..... có nói cái gì với con không?”

Dịch Thừa nghi hoặc không có lập tức trả lời mẹ, “Cô ấy nên nói với con cái gì?”

Mẹ Dịch sững sốt nói sang chuyện khác: “Cô ấy về rồi sao?”

“Không có.” Dịch Thừa nhắc tới chuyện này hơi tức, rầu rĩ trả lời: “Ở tại nhà bạn cô ấy.”

“Thừa dịp mấy ngày nay cô ấy đến thăm con, con có cái gì cần nói cũng nên nói với cô ấy đi.” Mẹ Dịch nhắc nhở hần, ánh mắt rất là kiên quyết đối diện với hần.

“Đúng vậy.” Dịch Thừa trả lời không e dè ánh mắt mẹ mình, “Hôm nay con sẽ nói quyết định của mình với cô ấy, chân thành giải thích với cô ấy hy vọng cô ấy có thể tha thứ con.”

“Như vậy là được rồi.” Mẹ Dịch gật gù đầu, “Nghĩ thông suốt là tốt rồi, đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng.”

Ngoài cửa, tay Cổ Dĩ Tiêu đặt trên cánh cửa từ từ rơi xuống, mắt tiếp cụp xuống, ở đáy mắt chiếu ra một mảnh nhỏ bóng râm hình quạt. Cô cắn môi dưới chạy vào toilet, trừng to mắt nhìn chính mình trong gương, nước mắt không chịu khống chế rơi xuống, hai tay của cô nắm thành quyền để ở trên bồn rửa tay hơi hơi phát run.

Chuyện cũ hết lần này đến lần khác nổi lên trong lòng.

Năm trước nghỉ đông, chỉ vì bài thi đó làm cho sinh mệnh hai người bọn họ có giao điểm, cô và Dịch Thừa lúc bắt đầu không thật lòng đến tận lòng, đến bây giờ đã đã hơn một năm. Cô đối với Dịch Thừa từ phản cảm biến thành thích, tiếp theo biến thành yêu, yêu hần là kẻ hai mặt trước sau khác nhau, yêu hần tiến vào thang máy quên mình chỉ muốn bảo vệ cô, yêu hần đối với trò đùa của cô dung túng cứng chiều.

Hần từ nhỏ là một đứa bé thích đọc sách, thể dục cũng không tốt giống mấy nam sinh khác, vận động ít có thể là tiếc nuối duy nhất trong cuộc đời hần. Tuy rằng không có tế bào thể dục, thân thể của hần cũng không tệ, quanh năm suốt tháng không có cảm mạo mấy lần, có đôi khi Cổ Dĩ Tiêu cảm mạo còn cố ý hôn hần, hần có thể lấy sức miễn dịch tránh bị lây bệnh.

Nuôi hần tốt lắm, không kén ăn, mặc dù Cổ Dĩ Tiêu làm đồ ăn cũng không phải dễ ăn lắm, chẳng qua nếu cô có hứng thú với việc bếp núc hần sẽ tận hết sức cổ vũ. Hần luôn nói sẽ không nấu cơm người khác chỉ có người khác làm đồ ăn cho hần ăn, vốn không có quyền chọn.

Lúc đối mặt với dáng vẻ Cổ Dĩ Tiêu hần luôn như một đại sắc lang, kỳ thật hần là người rất có nguyên tắc, nhất là đối mặt sự hấp dẫn của các phụ nữ khác, hần ngay cả gặp dịp thì chơi cũng không đồng ý.

Cổ Dĩ Tiêu lắc đầu đem những thứ nhớ lại vứt đến sau ót, cũng giống như kinh nguyệt, mi có thể đem nó chậm lại nhưng mà tuyệt không thể tránh được. Cô dùng tay lau nước mắt đứng trước gương nở nụ cười thật lâu, mới ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phòng bệnh Dịch Thừa. Trên thế giới không có chuyện gì có thể đánh bại cô, vô luận như thế nào cô đều phải kiên cường.

Thật ra thời điểm Cổ Dĩ Tiêu chạy trốn, Dịch Thừa và mẹ hần còn có một đoạn đối thoại: “Con sẽ ở lại đại học X, đây là nghề nghiệp của con.”

“Cái gì?” Lúc ấy mẹ Dịch vô cùng khó hiểu, “Con căn bản là không nghĩ thông, con vẫn là vì cô gái đó.....”

“Phụ nữ có cái gì không tốt? Mẹ, mẹ cũng là phụ nữ.” Dịch Thừa kiên định nhìn mẹ Dịch, “Mẹ hy vọng con của mẹ biến thành một người vì tiền tài cùng địa vị mà tùy tiện vứt bỏ cô gái mình yêu? Nếu lúc trước ba ba vì cái gọi là sự nghiệp mà vứt bỏ mẹ, mẹ sẽ suy nghĩ ra sao? Mẹ sẽ cảm thấy cha nên vì sự nghiệp rồi vứt bỏ mẹ sao? Phụ nữ tại sao nhất định là vật hi sinh để hoàn thành sự nghiệp cho đàn ông? Lúc sự nghiệp còn chưa thành công người phụ nữ đó ở cùng hần, đợi đến khi sự nghiệp muốn thành công lại vứt bỏ cô gái đó đi tìm người yêu mới? Nếu là mẹ, mẹ nguyện ý dùng tuổi xuân của mình làm chuyện như vậy sao? Con biết, mẹ và ba đều muốn tốt cho con, hy vọng con có thể tiến thêm một bước, chẳng qua là Dĩ Tiêu cũng có cha mẹ, cô ấy cũng do mẹ mình mang thai mười tháng sinh ra. Có người mẹ nào mong muốn nhìn đứa con gái mình yêu thương chịu tổn thương? Mẹ lại nhẫn tâm muốn con làm tổn thương người con gái khác sao? Có đi HongKong hay không, sự nghiệp của con cũng đã thành công, con không đành lòng vứt bỏ Dĩ Tiêu, mẹ, con yêu cô ấy.....”(TMN thích đoạn này nhất)

Mẹ Dịch hoàn toàn bị lời nói của Dịch Thừa làm chấn động, im lặng không lên tiếng suy nghĩ thật lâu, mới thở một hơi nói: “Đúng là cha mẹ sai rồi, chúng ta không nghĩ qua cảm nhận các con, chỉ nghĩ đến chỉ cần sự nghiệp con thành công con sẽ nhất định cảm ơn cha mẹ. Ai ngờ! Dịch Thừa, con sẽ không trách mẹ chứ?”

“Đương nhiên sẽ không, cảm ơn mẹ.” Dịch Thừa nhìn mẹ mình mở ra hai tay.

Mẹ Dịch ôm Dịch Thừa một cái, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

“Chào ~~” Cổ Dĩ Tiêu bước vào phòng bệnh, hướng về phía mẹ Dịch nở một nụ cười thật tươi, “Hôm nay thời tiết thật không tệ!”

Dịch Thừa nhìn thoáng qua ánh mặt trời sáng lạn ngoài cửa sổ, trầm mặc.

“Mẹ đi thăm ba con.” Mẹ Dịch biết điều tránh đi nơi khác.

“Bác sĩ Tử đầu?” Dịch Thừa cau mày.

Cổ Dĩ Tiêu vừa định sửa đúng cách phát âm của hần, bỗng dưng cảm giác Dịch Thừa có lẽ đang ghen, không lý do gì không trút giận một chút, tưởng tượng tiếp theo Dịch Thừa nói chuyện mình sẽ đi Hong Kong với cô, tâm tình lại chùn xuống. Cô ngồi vào bên người Dịch Thừa, dùng lời thật nhẹ nhàng nói: “Người ta còn phải đi làm đâu có rảnh theo em đi Mỹ dạo chơi.”

“Anh không cho em bước vào nhà hần nửa bước.” Dịch Thừa cảnh cáo cô, nắm chặt tay cô.

Em cũng vậy cũng không muốn đến nhà hần nha..... Cổ Dĩ Tiêu trong lòng âm thầm kêu khổ, cô mới không đi nghe âm thanh dâm mỹ đó nửa nha! Cô nhìn tay Dịch Thừa, không biết hần còn định nắm tay cô bao lâu nữa. “Không đi sẽ không đi” Cổ Dĩ Tiêu nhún vai.

“Dĩ Tiêu, anh.....” Dịch Thừa chính thức mở miệng.

Muốn nói sao? Tim Cổ Dĩ Tiêu kịch liệt nhảy vài cái, cô vẫn sợ hãi Cô bị nhiều người đàn ông quăng như vậy, chẳng qua không có lần nào giống như hiện tại vậy làm cho cô khổ sở đến hít thở không thông, hô

hấp đối với cô mà nói là một loại thống khổ,nếu cô là người điếc thì hay biết mấy. Không nghĩ tới! Cổ Dĩ Tiêu,mi lại có ngày như vậy — cô tự chế giễu mình,bỗng nhiên nắm chặt tay Dịch Thừa.

Có lẽ là Cổ Dĩ Tiêu quá mức dùng sức nhất thời không phát hiện được Dịch Thừa nhìn cô một cách kỳ quái.

“Đừngdông dài có cái g nói mau!” Cổ Dĩ Tiêu xuất ra ngữ khí điệu ngoa, thăm nghĩ nhanh nghe lời tuyệt tình của Dịch Thừa.

“Xin lỗi.” Dịch Thừa nhìn thẳng vào mắt của cô,“Anh trịnh trọng giải thích với em.”

Ánh mắt Cổ Dĩ Tiêu tan rã một chút, hít sâu một hơi,cô ổn định chính mình lại ổn định không được giọng run rẩy của mình:“Anh..... anh tại sao xin lỗi em”

“Hãy nghe anh nói.” Dịch Thừa giống như bắt gà con nắm chặt tay cô,để cho cô muốn chạy cũng chạy không thoát.“Bởi vì luận văn của anh lấy được giải thưởng, cho nên khiến cho các đại học khác chú ý, đại học bên Hongkong có ý mời anh qua giảng dạy.Sau khi biết tin tức này anh do dự thật lâu,vẫn chưa có nói cho em biết.”

Cổ Dĩ Tiêu khẽ hừ một tiếng,còn muốn lấy tay ra khỏi tay hắn.

“Cho tới bây giờ đưa ra quyết định,anh mới tính nói cho em biết chuyện này.” Về mặt Dịch Thừa có chút áy náy nhìn cô,“Xin lỗi,là anh do dự quá lâu, sau đó mới đưa ra quyết định này.”

“.....” Cổ Dĩ Tiêu tránh ánh mắt của hắn,xoay đầu qua một bên.Nếu không phải Dịch Thừa ấn tay cô,cô đã sớm cho hắn một cái tát . Ai muốn hắn giải thích! Cổ Dĩ Tiêu trong lòng còn sót lại một chút hy vọng,nhưng theo một lần lại một lần giải thích của Dịch Thừa, một chút một chút biến mất.

“Thật ra anh nên sớm ra quyết định nhưng mà anh do dự như vậy quả thật đối với em mà nói rất không công bằng.”

Sớm vài ngày chậm vài ngày đối với cô cũng không công bằng. Cổ Dĩ Tiêu chậm rãi cúi đầu xuống,nước mắt muốn chảy xuống.

“Anh ở lại.” Dịch Thừa rốt cục nói ra quyết định của chính mình.

Đang chờ đáp án tuyệt tình của Dịch Thừa,Cổ Dĩ Tiêu ngược lại có điểm khó chấp nhận,cô đã sớm nổi lên máu đầu khổ nữ chính đang muốn hướng khán giả tố cáo Dịch Thừa là Trần Thế Mỹ, ai biết Dịch Thừa không phải là Trần Thế Mỹ ngược lại là nam chính thâm tình?‘Anh,anh nói cái gì?Anh lặp lại lần nữa!’ Cổ Dĩ Tiêu xác nhận nói.

“Anh tiếp tục làm phó giáo sư ở đại học X.”

Cổ Dĩ Tiêu không hiểu hỏi ,“Vậy anh vẫn nên giải thích gì chứ?”

“Phải giải thích sao?” Dịch Thừa xấu hổ gãi cái ót, thời điểm nói đến đoạn này lại có chút ngại ngùng,“Là anh đã quá do dự,đã nói lên anh chính mình không đủ kiên định,có chút ích kỷ.Người có đôi khi chính là kỳ quái như vậy, biết rõ làm một việc sau này nhất định sẽ khổ sở hối hận nhưng mà vẫn buộc chính mình đi làm,đây không phải sáng suốt, chuẩn xác nói thật là bị coi thường.Nếu anh bởi vì nguyên nhân công tác mà không thể không rời khỏi em,anh sẽ khổ sở, cho nên anh quyết không làm chuyện sẽ làm mình bị khổ sở..... Ngày hôm qua, ngày hôm qua.....”

“Ngày hôm qua làm sao vậy?”

“Ngày hôm qua thấy em đi cùng bác sĩ Sử,anh hoàn toàn hiểu được tâm ý chính mình – Em là một cái tai họa,anh quyết không thể cho em đi độc hại đồng bào nam khác.”

“Ngài thật đúng là vĩ đại nha.” Cổ Dĩ Tiêu hừ tình giả ý ca ngợi hắn,“Lại đây,em muốn ôm anh một cái.”

“Những lời này nên để anh nói!” Dịch Thừa nhìn cô mở ra hai tay.

Cổ Dĩ Tiêu cười hì hì dựa vào trong lòng hắn cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dịch Thừa ôm cô không đến vài giây lập tức cả kinh,hai tay theo bản năng bảo vệ bộ vị mấu chốt của mình,“Em, em sơ làm gì?!”

“Có phải bởi vì anh hỏng rồi mới đưa ra quyết định này hay không?” Cổ Dĩ Tiêu còn đang có nghi hoặc.

“Cổ Dĩ Tiêu, chờ anh xuất viện em đừng mong xuống giường!”

Cổ Dĩ Tiêu cười giống như lưu manh, chanh chua nói: “Trời mới biết anh có năng lực đó hay không.”

“Nếu anh có thì em chịu gả cho anh sao?” Dịch Thừa lần thứ hai mở miệng cầu hôn.

“Ai muốn gả cho anh ?” Cổ Dĩ Tiêu là tiểu nhân đắc chí, đầu nâng lên thật cao, “Quan hệ của chúng ta phát triển không giống các cặp tình nhân bình thường, anh cũng chưa theo đuổi qua em, đã muốn em gả cho anh? Bất quá gả cho anh cũng được nhưng phải một lần nữa theo đuổi em, một ngày nọ theo đuổi được em, em sẽ chấp nhận lấy anh.”

“Cái gì?” Dịch Thừa không giải thích nổi tròng mắt nhìn cô, “Một lần nữa theo đuổi em?”

“Đúng vậy!” Về mặt của Cổ Dĩ Tiêu nghiêm túc, tính toán trên đầu ngón tay : “Tặng hoa, viết thư tình, đón em tan ca, mời em ăn cơm, trời mưa cầm dù, đi dạo phố với em..... vv..v., thiếu một thứ cũng không được!”

Dịch Thừa nhắm mắt lại đã muốn bắt tỉnh nhân sự.

“Đừng giả chết, mau dậy đi, anh đồng ý hay không đồng ý nha?!” Cổ Dĩ Tiêu lung lay mạnh hẳn.

“Anh.....” Dịch Thừa cảm thấy được bản thân chính là Bạch Mao Nữ, bị giai cấp địa chủ vô tình áp bách đến cùng đường, không ai có thể cứu hắn chỉ có thỏa hiệp lại thỏa hiệp, “Đồng ý.”

Cổ Dĩ Tiêu thấy lời mình được đồng ý, xoa eo cất tiếng cười to.

Ánh mắt Dịch Thừa mơ hồ, hắn chỉ sợ còn sẽ rất dài rất dài.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-nu-pk-thay-giao-luu-manh>